YDINSOTA

Yacco Coyo

2003

Prologi

Ydinasevaltiot eivät olleet hävittäneet ydinaseitaan sopimuksista huolimatta, ja 2000-luvulla talous kehittyi ensin hyvin. Valtiot liittoutuivat yhä suuremmiksi blokeiksi, ja tilanne kiristyi. Eräs nuori oli keksinyt pelin Nuclear War, jota pelattiin Internetissä. Peli oli hyvin todenmukainen, ja siksi sota alkoi, kun nuori poika pääsi lähettämään oikeita ohjuksia. Kenraalit toteuttivat tehtäväänsä huolella, eivätkä kuunnelleet valtioiden johtajia, jotka varoittivat ydinsodan vaaroista. Sota loppui, kun viimeinen kivi tipahti aseiden loppuessa. Seurasi yli sadan vuoden hiljaisuus. Vain luoliin piiloutuneet ja hyvin varustautuneet ihmiset selvisivät. Heitä oli aluksi vain kourallinen. Toinen osa 2200 on jatkoa Ydinsodalle.

Lähes kaikki kirjassa esiintyvät henkilöt ovat fiktiivisiä eikä heillä ole mitään yhteyttä todellisuuteen. Tapahtumat perustuvat osittain nykytietoon ja osittain kirjoitus on täyttä fantasiaa. Etenkin peliosuus ja sota ovat fiktiivisiä, ja jopa varoitus nykypolitiikalle, että mihin blokkiutuminen johtaa, jos ei osata oikeaa ja todellista liennytystä. Myös pelin ja todellisuuden välillä ei ole mitään faktaa, vaan peli on ihan keksitty. Hyvää matkaa fiktioiden pariin.

1. Maailman talous

Maailman kehitys 2040-luvun alussa oli ripeää. Tosin alueittain esiintyi paikallisesti lamaa, mutta talouden kasvu oli kokonaisuudessaan positiivinen. Varsinkin Aasia kasvoi voimalla, kun pääsi irti valuuttakriisistä, ja yhtiöt saivat maksettua velkojaan. Oli suuriakin yhtiöitä, jotka hoippuivat maksukriisin kurimuksessa, mutta suuria ruumiita ei tullut. Maailman köyhimmät maat, kuten Burkina-Faso, Etiopia ja Bangladesh eivät kuitenkaan päässeet köyhyydestä. Vaikka kehitysapu olisi nostettu miljardeihin, olisi apu vajonnut kuin hiekkaan, korruptioon. Myös Afrikka näki ajoittain nälkää, sillä kehitys siellä kaatui sivistyksen puutteeseen, sotiin, korruptioon ja kuivuuteen.

Niinpä maailman valtioiden päämiehet päättivätkin YK:n kokouksessaan vuonna 2045, että kehitysmaita avustetaan edelleen 0,7 % summalla teollisten maiden bruttokansantuotteesta. Päätös oli tyly, mutta rehellinen. Apua siis tulisi, mutta vain säädellyssä määrin. Afrikan maiden edustaja saneli eriävän mielipiteensä pöytäkirjaan, mutta se ei auttanut. Kehitysapu oli suunnattu investointikohteisiin eikä ruoka-apuun, jota Afrikan maat olisivat halunneet. Suurin apu suunnattiin sähkön saantiin, rakennettiin kylmiöitä, keittokatoksia, käymälöitä ja liikuteltavia sähkövoimaloita. Apu oli enemmän kuin tarpeen, mutta toimitetut laitteet rappeutuivat, eikä niitä kukaan osannut huoltaa. Lisäksi suurin osa avusta meni korruptioon siten, että toimitettuja laitteita myytiin ohi viranomaisten ennen kuin ne oli asennettu.

Vuoteen 2065 tultaessa oli maailmalla selvästi liikehdintää. Valtiot hakivat paikkaansa ja oltiin valmiita vuoropuheluun. Koska energiasta ja vedestä oli jo pulaa, aiheutti se sen, että syntyi blokkeja valtioiden välille. Erityisesti Lähi-Itä ja Kaakkois-Aasia kärsivät

vesipulasta ja pohjoiset maat energiapulasta. Öljyä oli vielä rajoitetusti Siperiasta ja Barentsin mereltä, mutta mihin hintaan. Tiedemiehet olivat todenneet, että oli tuhlausta polttaa öljyä, kun siitä sai oikein hyviä molekyylejä muihin tarkoituksiin. Maailma oli menossa kohti globaalia aurinkoenergiaa, mutta veisi vielä sata vuotta ennen kuin energiaverkko olisi rakennettu. Ja sitä ennen olisi monta projektia, jotka nielisivät tuhansia miljardeja dollareita. Ihmiskunta eli vähän kuin viimeisiä aikoja. Oikeastaan kukaan ei välittänyt huomisesta. Tiedemiehet ja ennustajat olivat varoittaneet tuomiopäivästä, mutta poliittinen johto ja kansa eivät ottaneet siitä vaarin. Niinpä elo jatkui entiseen malliin.

2. Ydinaseet

Idea Ydinpommin kehittämisestä oli kirjattu jo silloin, kun Albert Einsteinin (1879-1955) suhteellisuusteoria sai päivänvalon. Siinä lausuttiin että energia on massan ja nopeuden neliön summa. Nopeutena kaavassa oli valon nopeus eli pienellä massan muutoksella saatiin teoriassa suunnattomia energioita, jos nopeus olisi vakio. Fyysikot Enrico Ferm ja Otto Hahn kehittivät teoriaa käytännön tasolle, ja havaitsivat vuonna 1939, että uraani-235 isotooppia voitiin pommittaa neutroneilla ja saada se halkeamaan, jolloin vapautui suunnattomia määriä energiaa uraanin massan häviöön verrattuna. Myös saksalainen Fritz Strassmann havaitsi saman asian. Kun riittävän tiheästä uraanista vapautui 2 - 3 neutronia uraaniatomia kohti, joista jokainen aiheutti uuden fission, saatiin aikaan ketjureaktio. Ongelmana oli kuitenkin se, että luonnonuraani oli liian köyhää ketjureaktioon. Uraania oli siis rikastettava. USA:ssa kehitettiin menetelmä jolla saatiin erittäin puhdasta uraani U-235:tä ja pommittamalla sitä neutronein saatiin paljon vaarallisempaa metallia, Plutoniumia. Plutonium oli erittäin radioaktiivista ja sopi hyvin ydinpommeihin. Reaktio vaati tietyn määrän uraania, jotta syntyisi fissio ja kehitettiin malli jossa kaksi erää uraania törmää toisiinsa ja muodostaa kriittisen massan. Tässä oli pommin alku. Jos fissio saataisiin käyntiin, olisi tuloksena pommin laukaisupisteessä kymmenien miljoonien Celsius - asteiden kuumuus ja tuhansien ilmakehien paine. Pommi olisi siis hirvittävästi tuhoisampi, kuin mikään tunnettu ase siihen mennessä. Se olisi todellinen joukkotuhoase. Koska Amerikka sai vihiä, että Saksa oli kehittämässä ydinasetta, niin USA:ssa koottiin ryhmä tiedemiehiä johdossaan Robert Oppenheimer kehittämään USA:lle ydinasetta 1930-luvun lopussa.

USA:n ensimmäinen ydinpommi räjäytettiin Alamogordossa Uudessa Mexicossa vuonna 1945. Pommi perustui fissiotekniikkaan ja

oli teholtaan 20.000 TNT tonnia ja ylitti kaikki odotukset. Pommia aiottiin käyttää Saksaa vastaan, mutta Saksa antautui ennen pommin valmistumista. Presidentti Harry Truman päätti käyttää pommia japanilaisia vastaan, ja niinpä 6.8.1945 Hiroshimaan pudotettiin ensimmäinen atomipommi siviileitä vastaan. Pommi sai aikaan uskomatonta tuhoa. Kaupungin keskusta oli raunioina ja ihmiset tuhansien neliökilometrien alueella saivat surmansa. Toinen pommi pudotettiin Nagasakiin 9.8.1945 ja se sai yhtä laajaa tuhoa aikaan. Yhteensä Hiroshiman ja Nagasakin pommituksissa sai surmansa yli 100.000 ihmistä ja jälkeenpäin säteilysairauksiin kuoli vielä suunnaton joukko.

Toinen maailmansota kiihdytti kehityksen äärimmilleen, ja ennen sotaa ja sodan aikana kehitettiin maailman tuhoisimmat joukkotuhoaseet. Ydinvarustelu oli alkanut 1900-luvun alkupuolella, kun tiedemiehet ymmärsivät, että atomeja voitiin pilkkoa ja niistä vapautui suunnattomia määriä energiaa. Pommeja ei osattu heti valmistaa ja luultiinkin että fissioreaktio oli paras rauhanomaisiin tarkoituksiin. Kuitenkin kävi toisin. Sotateollisuus kiihtyi ja tutkimus sen mukana. Toisen maailmansodan puhjettua tiedemiehet oli pakotettu kehittämään ydinase molemmin puolin linjaa. Kumpi ennen saisi aseen valmiiksi, olisi voittaja, jos voittajia olisi. Kuten historia kertoo, Liittoutuneet saivat aseen valmiiksi ja kokeilivat sitä Hiroshimassa ja Nagasakissa tuhoisin seurauksin. Sata tuhatta ihmistä kuoli seisoville jaloilleen silmänräpäyksessä. Pommi oli vakuuttanut voimansa. Silloin, 1946 oli onni, ettei saksalaisilla ollut valmiina vastaavaa pommia. Saksa oli paremminkin keskittynyt rakettiteknologiaan ja saanut hyviä tuloksia, mutta ei ollut pommin rakentaja. Huh, jos Saksa olisi kyennyt rakentamaan pommin, niin mikä olisi ollut tämän Telluksen tulevaisuus?

Toinen Persian Lahden sota vuonna 2003 meni maasodaksi, jolloin tappiot nousivat paljon suuremmiksi ja sota pitkittyi. Mutta millä savustaa ulos Diktaattori joka oli varustautunut kaikkeen. Sunnikansa on ainakin Saddamin puolta, päätellen uutiskanavista. Uutiset oli kuitenkin manipuloitu. Kansa ei tiennyt vielä, että diktaattori oli hengissä. Vasta Opposition ilmoitus radiossa ja TV:ssä laukaisi kansan tunteet. Saddam oli vangittuna ja nyt Irakia hallitsi oppositioista koottu hallitus. USA ja Britit eivät käyttäneet hyökkäyksessä joukkotuhoaseita, vaan hyökkäsivät risteilyohjuksin ja pommituksin tavanomaisin asein. Ensimmäinen hyökkäys oli pistohyökkäys Saddamin olinpaikkaan, mutta hyökkäys epäonnistui ja Saddam säilytti henkensä. Yksi siviili kuoli ja 14 loukkaantui. On odotettavissa, että hyökkäys uusitaan entistä massiivisempana. Kenraalit sanoivat, että kaksi- kolme päivää menee, ennen kuin maajoukkoja lähetetään Irakiin. Maajoukot tulivat, mutta samalla tuli myös hiekkamyrsky. Se viivästytti hyökkäystä entisestään. Eteläiset kaupungit Basra ja As Samayaff oli valloitettu, mutta valloitus vei aina joukkoja vartiointiin. Ilmasota oli niin helppoa, koska siinä menetettiin mahdollisimman vähän sotilaita. Pohjoisessa auttoivat Kurdit. Mosulin ja Kirkukin valtaus oli pelkkä muodollisuus. Etelässä ja Bagdadin alueella taistelut jatkuivat.

Tätä kirjoitettaessa 2007 keväällä Irakin sota oli pitkittynyt, ja uhreja oli jo kymmeniä tuhansia. Amerikkalaisten olisi tultava pois verissä päin pikaisesti. Kongressin alahuone oli päättänyt vetäytymisestä.

3. Ydinaseen kehitys

Toisen maailmansodan jälkeen ydinpommien kehitys jäi pääosin Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton varaan ja muutamat muut maat aloittivat kehitystyön. Kehitystyö oli hidasta ja muut kuin ydinasevallat ajoivat ydinkieltosopimusta ja aseiden kehittämisen kieltoa. 1990-luvun lopussa saatiin voimaan osittainen ydinkoekieltosopimus, mutta aseiden kehitys jatkui. Oltiin huolissaan niin Pakistanin kuin Iranin kuin Intiankin ydinaseohjelmista. Pakistan ja Intia tekivät ydinkokeen 1990-luvun lopulla. Kuitenkaan ne eivät uhanneet ydinaseilla muita kuin toisiaan. Afrikan maista halukkuutensa ydinaseohjelmaan olivat ilmoittaneet Algeria, Libya, Egypti ja Etelä-Afrikka. Lähi - Idän maista ohjelmassa oli lähes jokainen, mutta vain Iran ja Irak olivat ilmoittaneet Komissiolle olevansa aktiivisia kehittämään ydinaseen. Mikään maa ei ilmoittanut ostavansa suoraan ydinasetta. Jotkin maat kuten Iran ja Irak niin tekivät, ja komissiolla oli tietoja, että pinnan alla käytiin hyvin kovaa kauppaa aseista, jopa ydinaseista, joista asteista olivat kiinnostuneet myös kansainväliset terroristijärjestöt. Ydinaseen saattoi kehittää vaikka Internetin neuvoilla, mutta uraanin rikastaminen ydinkelpoiseksi oli vaikeaa. Iranin suhtautuminen ydinaseeseen oli vakava paikka.

2000-luvun alussa käytiin rankkaa propagandasotaa ydinaseista ja muista joukkotuhoaseista Pohjois-Korean, Irakin ja USA:n välillä. USA uhosi tuhoavansa Saddam Husseinin, mutta ei onnistunut siinä ensimmäisestä sodasta huolimatta, mutta toisen sodan jälkeen Saddam jäi kiinni nauriskuopasta. Laukaisun sotaan antoi Afganistanin sota ja Al Qaeda järjestön jäsenten metsästys 11.9. vuoksi, mutta terrorismia ei kyetty kitkemään pois maan päältä. Menisi kymmeniä vuosia, ennen kuin Al Qaeda olisi tuhottu, jos koskaan.

Suuren pidätyksen yhteydessä vangittiin neljä henkilöä ja todistettavasti yksi näistä oli Al Qaedan jäsen. Afganistan oli unikkojen ja Al Qaedan pesä. Muista maista tuli kannabista tuottavia yksiköitä, ja mietoja huumeita tuotettiin jopa kasvattamalla kotona. Vain kesällä on mahdollista viljellä kannabista parvekkeella, mutta himo huumeisiin oli kova. Huumekauppa oli ja on kovaa bisnestä, jota ei kyetä kitkemään maailmasta ikinä.

4. Luonnonvarat

Vesi oli luonnonvara, jota piti olla saatavilla koko maapallolla, jopa Saharan keitaissa. Kuitenkin puhtaasta vedestä oli pulaa jo vuosituhannen vaihteessa. Vettä pullotettiin puhtaista lähteistä ja jotkin tahot pullottivat jopa puhdistettua järvivettä. Kauppa puhtaasta vedestä kävi yhä kuumempana. Pullotettu vesi oli kallista, mutta sekin kävi kaupaksi, sillä vaihtoehtoa ei ollut. Oli kuviteltu, että Etelänapajäätiköstä irrotettaisiin lohkare joka hinattaisiin Punaiselle merelle ja siitä sulatettaisiin makeaa vettä. Tämä suunnitelma kuihtui, kuten unelma, sillä ei löytynyt yrittäjää joka olisi halunnut ryhtyä hinaukseen. Toinen hanke joka toteutui, oli se että Pohjoismaista vietiin pullotettua vettä Arabiemiirikuntien Liittoon Arabian niemimaalle. Kaikkinensa sateet olivat vähentyneet ilman Ydinsotaakin, ja siksi veden vienti Arabimaihin oli vaarassa. Pohjoismaiden pohjavedet olivat laskeneet noin 1,5 metriä joten omakin vesihuolto oli jo vaarassa. Kesä 2004 korjasi pohjaveden korkeuden ja taas oli vettä myytäväksi.

Israel oli taistellut koko olemassaolonsa ajan veden puolesta. Kun se valloitti 1967 sodassa Golanin kukkulat ja Litanijoen, se sai haltuunsa myös Lähi-idän vesihanan. Jordan- ja Yarmuk-jokien vesi virtasi sodan jälkeen sen maiden halki. Vesi on näytellyt, ja tulee näyttelemään tärkeää osaa koko maailmassa. Se joka omistaa puhtaita vesiä maapallolla on vielä rikas. Grönlantikin tulee tärkeään asemaan, ellei sen jää sula ilmastomuutoksen yhteydessä.

Luonnonsuojelu oli noussut tärkeäksi teemaksi oikeastaan jo 1900-luvun lopulla. Koska teollisuus levittäytyi yhä useampiin maihin, riitti luonnonsuojelujärjestöillä valvottavaa. Tulevaisuudessa Luonnonsuojelijat otettiin aina mukaan uusia investointisuunnitelmia tehtäessä. Jopa Kiinassa luonnonsuojelu tunnustettiin tärkeäksi.

Valtioiden johtajat tiesivät mitä virheitä menneisyydessä oli tehty, mutta kukaan ei osannut kuvitella mitä virheitä tulevaisuudessa tultaisiin tekemään. Juuri luonnonsuojelijat olivat tässä avuksi, sillä heillä oli näkemyksiä siitä, mitä ongelmia tulisi erilaisista hankkeista tulevaisuudessa. Yhteistyö toimi saumattomasti. Luonnonsuojelijoiden vaatimuksesta hiilikaivokset oli suljettu, tuulivoimalapuistoja perustettu ja aurinkoenergian hyödyntäminen oli hyvää vauhtia käynnissä. Öljy-yhtiöt olivat kääntämässä tuotantonsa vedyn tuottamiseen ja raakaöljystä jalostettiin vain muovituotteita. Afrikan maat ja Intia olivat kova haaste luonnonsuojelulle. Niissä ruuan laitto tapahtui avotulella ja Afrikassa aavikoituminen eteni edelleen. Naiset hakivat polttopuut yhä kauempaa kylästä. Kuivuus, joka oli miltei jokavuotinen vitsaus, aiheutti aavikoitumista ja ruokapulaa sekä eläimille että ihmisille. Köyhien auttamiseen pitäisi ohjata kehitysyhteistyön rahat.

5. Kansainväliset sopimukset

Kioton sopimus oli edelleen voimassa. Nyt sitä oli muutettu siten, että kasvihuonekaasujen tuottaminen oli oltava samalla tasolla kuin kaasujen tuottaminen oli vuonna 2000. Lisäksi oli avattu jätevesiartikla eli puhdistettujen jätevesien tuli olla käsitelty määrätyllä tavalla ja puhtauden asteen oli täytettävä tietyt normit. Tavoitteiden saavuttamista edisti se, että liikenne ei enää saastuttanut, koska oli siirtynyt sähkön ja vedyn käyttöön. Sähkö kerättiin aurinkopaneeleilla, ja se siirrettiin miljoonan voltin tasavirtana liikekeskuksiin. Siitä riitti siten virtaa myös sähköautojen lataukseen. Vety puolestaan muodosti palaessaan pääasiassa vettä ja hieman typpioksideja joten sekin oli käytännössä saasteeton polttoaine. Teollisuus käytti pääasiassa sähköä ja vain metsäteollisuus käytti puun keitosta jätteeksi jäävää ligniiniä ja kuitua, joiden tuottamien kaasujen katsottiin menevän vihreään nieluun eli takaisin metsän kasvuun. Kukaan ei tosin pystynyt laskemaan sitä. Integroitu sellu- ja paperitehdas kulutti suunnilleen oman energiansa.

Kioton - Johannesburgin sopimuksen oli allekirjoittanut 160 maata ja ratifioinut 158 maata. Vain Kiina ja Yhdysvallat olivat sopimuksesta ulkona. Tämä oli sikäli merkillistä, että molemmat maat olisivat täyttäneet sopimuksen ehdot. Ehkä varautuminen tulevaan ei saanut mainittuja maita liittymään sopimukseen.

Maapallon lämpeneminen oli jatkunut siten, että keskilämpötila oli kohonnut kaksi astetta viidessä vuodessa. Vaikka lämpötilan nousu oli tasaantunut, se ei ollut kuitenkaan loppunut. Lämpötilan nousun tasaantuminen oli osoitus oikeista toimenpiteistä, mutta vuosituhannen vaihteen saastuttaminen tuntuisi kuitenkin vielä pitkään. Ylemmissä ilmakerroksissa oli kasvihuonekaasuja, ja ennen kuin ne olisi tuhottu otsonilla, veisi ainakin sata vuotta.

6. Rahamaailma ja sää

Pörssi keikkui kuten ennenkin. Vuosituhannen vaihteen kurssien laskusta ja yrityksiä ravistelleista skandaaleista oli päästy eroon ja kurssit nousivat 2010-luvun lopulla. Sitten kurssit sahasivat edes takaisin päivittäin kunnes 2025 tuli kurssien alamäki ja vuonna 2030 tuli lama. Toiset olivat sitä mieltä, että lama johtui Venäjän ankarista pakkasista talvella 2029 – 2030, mutta toiset sanoivat, että se oli osoitus talouden haavoittuvuudesta ja siitä, että markkinat olivat tilapäisesti kyllästyneet USA:n luovutettua talousveturin aseman. Oli niin tai näin, niin joka tapauksessa markkinoiden veto alkoi hiipua jo 2028, jolloin markkinoille tuli harvinaisen vähän todellisia uutuuksia ja kansalaiset alkoivat säästää investointihyödykkeitä varten.

Talvi 2029 – 2030 Venäjällä oli ankara. Siperiassa lämpötila laski paikoin – 60 °C:een ja eläimiä ja ihmisiä paleltui kuoliaaksi. Pakkanen oli vieläkin purevampaa, sillä tuuli tehosti sen vaikutusta. Jopa Uralin länsipuolella aina Moskovaan asti oli tammikuussa – 40 °C pakkasia. Näiden säähäiriöiden sanottiin saaneen alkunsa Tyyneltä Valtamereltä. Siellä El Niño ilmiö oli pakottanut kylmän ilmamassan tieltään kohti pohjoista. Chilessä, Argentiinassa ja Brasiliassa oli talvella 2029 harvinaisen lämmintä, ja esiintyi pyörremyrskyjä ja rankkasateita. Parhaatkaan sääennusteet eivät osanneet ennustaa kovin lämpimiä ja kovin kylmiä olosuhteita.

7. Energiakriisi

Energiakriisi iski vuonna 2030 keväällä. Venäjän Siperia oli polttanut maanpäälliset öljyvaransa miltei loppuun talvella pakkasten kourissa, eikä näin ollen saanut tyydytettyä markkinoita keväällä. Öljyä tarvittiin vain kulutustuotteiden muoviosien tuottamiseen ja kemian teollisuuden tarpeisiin sekä raskaan liikenteen dieseliin, koska kevyt liikenne kulki jo sähköllä ja vedyllä. Arabian niemimaan öljylähteet olivat jo ehtyneet. Kesällä 2030 öljytynnyri maksoi 100 dollaria. Kuitenkin hinta oli kohtuullinen verrattuna siihen, mitä tynnyristä öljyä sai tuotettua.

Ydinvoima tuli uudelleen muotiin, kun Kioton - Johannesburgin sopimuksen jälkimmäistä osaa alettiin toteuttaa. Koska ydinjätteiden loppusijoitus oli ratkaistu ja uudelleenjalostus päässyt käyntiin, voitiin alkaa rakentamaan uusia voimaloita. Suomi oli ensimmäisten joukossa alkanut antaa lupia uusien voimaloiden rakentamiselle jo vuonna 2006 ja se oli lupautunut ottamaan Pohjoismaiden ja Baltian ydinjätteet loppusijoitettaviksi. Nehän olivat vielä tulevaisuudessa raaka-aine. Suomen kallioperä oli riittävän vakaa loppusijoitukselle. Näin ollen Ruotsi ja Liettua saattoivat jatkaa voimaloidensa käyttöaikaa. Ruotsi ja Saksa joutuivat pyörtämään pyhät päätöksensä. Ydinvoima oli tärkeä niille maille, joissa sähköä ei voinut kerätä ympäri vuoden aurinkopaneelien avulla. Jopa luonnonsuojelijat ymmärsivät tämän, kun heille oli vakuutettu, että ydinenergia on turvallista ja ainoa vaihtoehto Suomen kaltaisissa maissa. Silti Vihreissä iti ajatus siitä, että ei olisi ydinvoimaa. Heille todistettiin laskelmin, että Suomi ei tulisi toimeen ilman ydinvoimaa.

Energian hinta oli tasaisen varmassa nousussa. Tämä turvasi ydinenergian investointien kannattavuuden. Aurinkosähkö oli sinänsä ilmaista, mutta sen keräys ja siirto maksoi. Kaapelien veto autiomaasta

ei ollut ilmaista. Muuntamo, jolla sähkö muutettiin siirrettävään muotoon, maksoi sekin.

8. Liittoumat

Eurooppa oli jo liittoutunut 2010-luvun lopussa ja 2020 oli läntinen Venäjä, Valko-Venäjä ja Ukraina luoneet suhteet läntiseen Eurooppaan. Liitto ei ollut liittovaltio, mutta paljon ei puuttunut. Vain pieni sysäys ulkoa päin, ja valtiot olisivat toistensa sylissä. Tosiasiassa näkemyseroja oli, mutta ulkoisen vihollisen tullessa Uralin länsipuoleinen Eurooppa olisi yhtä.

Etelä-Amerikka oli pääosin yhä edelleen kehitysmaata. Parhaat alueet Brasiliaa, Argentiinaa ja Chileä olivat länsimaisella tasolla vuonna 2030. Viidakko oli viidakkoa ja Luonnonsuojelijat halusivat nähdä sen sellaisena. Kehitys keskuksissa oli ollut voimakasta, mutta kyseisten maiden talouksiin sillä ei ollut niin voimakasta sykettä, kuin olisi toivottu. Lisäksi liikakansoitus rasitti keskuksia, ja koska mailla ei ollut enää helposti hyödynnettäviä luonnonvaroja metsiä lukuun ottamatta, jäi talouden kasvu kotimarkkinavetoiseksi viennin ollessa heikkoa. Ainoa kasvava ala oli sellun keitto. Siinä suomalainen osaaminen näytti kyntensä. Suomalaiset olivat rakentaneet monta sellutehdasta Etelä-Amerikkaan, mutta koska Euroopassa suljettiin tehtaita, ei markkinahäiriö iskenyt.

Aasia oli kehittynyt vauhdilla vuoden 2020 jälkeen, kun maat ja valuutat olivat päässeet irti lamasta. Maat kuten Myanmar, Vietnam ja Laos olivat kehittyneet teolliseen suuntaan ja erityisesti kaivannaisteollisuus oli vallannut alaa. Vuoteen 2040 mennessä Kiinasta oli tullut paperiteollisuuden jättiläinen, mutta kova kotimainen kysyntä piti viennin ja maailmanmarkkinahinnat aisoissa. Muita merkittäviä paperiteollisuusmaita olivat Thaimaa, Indonesia ja laajemmin Etelä-Amerikka. Erityisesti metsien viljely oli avainsana, jolla voitot käärittiin. Muita avaimia olivat työvoiman halpuus ja länsimainen teknologia.

Kiina oli kehittynyt kaikkein ripeimmin. Talouskasvu oli joka vuosi yli 10 % ja Kaakkoinen Kiina oli jo vaurasta teollisuusseutua. Tosin kehityksen erot olivat huomattavat, mutta Kiinan omaksuma sekatalous tasoitti tietä myös maaseudun vaurastumiselle. Väestön määrä oli saatu kuriin, mutta siitä aiheutui se, että 2020-luvulla kiinalaisen miehen oli yhä vaikeampi löytää puoliso, ja yhä pienempi joukko joutui elättämään vanhuksia. Koska varsinaista eläkejärjestelmää ei ollut kehitetty, oli vain avustusjärjestelmä kaikkein köyhimpiä varten, sekä niitä vanhuksia varten, joilla ei ollut omaisia. Silti vanhukset työskentelivät maaseudulla pitkälti yli 70 ikävuoden, koska työstä sai lisätuloja. Joka päivä he raatoivat aamusta iltaan pelloilla ja karjan parissa ansaiten roposensa torilla, josta välittäjät veivät ruokatarpeet kaupunkeihin käärien voitot. Kuitenkaan Kiinassa ei nähty varsinaisesti nälkää, vain puhtaasta vedestä oli pula, vaikka asiaan oli kiinnitetty huomiota jo heti vuosituhannen vaihteen jälkeen. Kiina yritti käännyttää suurien jokien, kuten JangZe, virtoja pohjoiseen ja länteen, mutta erityisesti länteen vettä ei saatu riittämiin viljelyksille. Vesi katosi kanavan jälkeen maaperään ja nosti pohjavettä, mutta ei ylettynyt maanviljelyn kasteluun. Vesi oli pumpattava kaivoista, eikä se ollut halpaa. Saastuttavaa teollisuutta oli suljettu rankoin käsin ja yhdyskunnille oli rakennettu puhdistamoita lännen tietotaidon turvin.

9. Terrorismi

Vuosituhannen vaihteessa vuonna 2000 monen valtion historia jätti rumat jälkensä maan tulevaisuuteen. Amerikan silmät avasi terrori-isku Manhattanille WTC:n torneihin ja Pentagoniin. Muun muassa Aasian maista Afganistan oli ajautunut Venäjän lähdettyä totalitarismiin, jolle saa hakea vertaa. Maan naiset oli alistettu ja ajettu koteihinsa, ja tytöiltä oli koulun käynti kielletty. Pojat koulutettiin Talebanin sotilaiksi, vaikka yhteiskunnan vihollinen oli sen sisällä. Parhaat ja fanaattisimmat pojat saivat sotilaskoulutuksen jälkeen liittyä terroristijärjestöihin, kuten Al Qaeda, jotka tarvitsivat yhä oppineempia jäseniä, koska teknologia meni jättiaskelin eteenpäin. Järjestöt kouluttivat jäsenensä kunkin erikoisalalle, joten oli mm. mekaanikkoja, elektroniikan taitajia, räjähdysaineasiantuntijoita ja ilmailun asiantuntijoita. Joka alalle oli erikoismiehensä, joten järjestö muistutti yhteiskunnan peilikuvaa. Oli selvää, että elektroniikassa terroristit olivat askeleen pari jäljessä. Koska elektroniikan kehitys tapahtui eri maiden valvotuissa laboratorioissa, ei terroristeilla ollut niihin pääsyä. Rajavalvonta perustui enenevässä määrin elektroniikkaan, ja sitä kautta terroristien kulku maasta toiseen oli yhä vaikeampaa. Jos maasta toiseen pääsikin, oli kulku hitaampaa ja hankalampaa. Erityisesti Euroopan Schengen-maihin ja Pohjois-Amerikkaan pääsy oli työläintä. Aseiden vienti lentokoneisiin oli tullut mahdottomaksi, mutta huivilla kuristamista kukaan ei voinut estää. Sitä paitsi kohdemaassa oli aina järjestön jäseniä, ja näillä oli aseita. Aseita ei siis tarvinnut kantaan mukanaan.

Muslimienemmistöinen Pakistan oli aina ollut kahden tulen välissä. Lännessä muslimit ja arabit painostivat yhteistyöhön, ja idässä moniuskontoinen ja väkirikas Intia harasi vastaan Kashmirin kysymyksessä. Rajakahnaukset Intian kanssa olivat päivittäisiä. Oli kausia jolloin oli aikaa liennytykselle ja jopa valtiovierailut olivat

mahdollisia, mutta sitten ajauduttiin jälleen kriisiin ja avoimeen konfliktiin. Aika ajoin tarvittiin jopa YK välittäjäksi. Terroristikysymyksessä Pakistan oli ulospäin neutraali, mutta sisäisesti se suvaitsi Talebanin ja jopa Al Qaedan. Pakistanin vuoristo oli oiva piilopaikka, ja kun hallitus tuki sisäisesti terroristeja, niin näillä oli lokoisat olot. Ruokaa, lämmintä ja harjoitusmahdollisuuksia riitti. Pakistanin kuulu mattoteollisuus oli kuihtunut, ja sen sijaan lapset kokosivat nyt televisioita, tietokoneita, videopuhelimia ja peliohjaimia. Puuvilla, jota maaseudulla kasvatettiin yhä, vietiin Afganistaniin jossa se käsiteltiin ja kudottiin kankaiksi ja jalostettiin edelleen asusteiksi ja lumpuksi. Lännessäkin oli muotia kulkea Afgaanipaidassa. Puuvillan lintteristä puhdistettiin puhdasta sellua ja tehtiin koneilla setelipaperia.

Elektroniikkateollisuuden murros oli nopeaa 2040-luvulla ja niinpä tuotekehityksen sykli oli vain kuusi kuukautta ja tuotantolinjojen oli oltava joustavia, jotta keinotekoisesti luotu kysyntä pystyttiin tyydyttämään. Moni yksittäinen elektroninen laite oli kokenut vallankumouksen. Parhaimmillaan voitiin koota laitteisto jossa yhdistyivät TV:n, kotiteatterin, teksti TV:n, tietokoneen, pelikonsolin ja Internet yhteyden parhaat puolet. Tosin näin täydellistä laitteistoa ostivat vain harvat, sillä sen hinta nousi pilviin. Markkinat olivatkin lähinnä entisten teollisuusmaiden alueella. Tultaessa 2090 – luvulle yhä useammissa kodeissa oli tavalla tai toisella toteutettu viihdekeskus. Edelleen roolijako oli selvä, pojat pelasivat tietokonepelejä ja tytöt katselivat elokuvia. Elokuvateatterit olivat vaikeuksissa ja lippujen hintoja oli korotettava. Vaikka Pakistanissa olikin teollisuutta, se luettiin kuitenkin maailman köyhempään luokkaan ja näin ollen se sai investointitukea YK:lta uusia teollisia hankkeita varten. 150 – miljoonainen kansa ei elänyt köyhyydessä, mutta sen köyhin viidennes oli YK:n mukaan köyhyysrajan alapuolella.

Vaikka Pakistan oli muodollisesti islamilainen tasavalta, niin sitä oli hallinnut perinteisesti kenraali. Vallankumoukset olivat olleet yleensä verettömiä, ja koska väistyvä kenraali oli yleensä vanha, hän väistyi vapaaehtoisesti, kun sai valtiolta muhkean eläkkeen.

Intiassa mikään ei ollut muuttunut tultaessa 2040 – luvulle. Tai oli sentään, väkiluku oli kasvanut 1700 miljoonaan. Intia oli se maa, jossa väestön kasvun rajat punnittaisiin. Intiassa alkoi olla todella ahdasta. Sitä paitsi väestö pyrki muuttamaan hallitsemattomasti keskuksiin. Intian tilanne oli sikäli tukala, että vedestä oli huutava pula ja Kalkutta, Delhi ja muut miljoonakaupungit olivat paisuneet neljässä kymmenessä vuodessa hallitsemattomasti. Slummien väki käytti jokien vettä juomavetenä, ja näin sairaudet levisivät. Väestönlaskenta suoritettiin joka kymmenes vuosi, mutta sekin laskenta laahasi perässä, sillä kaikkein köyhin luokka ei mielellään ilmoittanut kadulla kerjääviä jälkeläisiään. Näin väestön laskija saattoi vain todeta, että sillä ja sillä kadulla oli noin 30 lasta jotka eivät olleet kirjoissa. Sitten hän jyvitti lapset kadun perheille sattumanvaraisesti. Kansojen, uskontojen ja ties minkä sekamelskassa vain yksi oli pyhä. Lehmä. Vaikka oli 40 asteen helle ja ilman kosteus yli 90 % niin autoilijat ja heidän kyydittävänsä jaksoivat odottaa, että lehmä siirtyi ajoradalta syrjään. Ei tullut kuuloonkaan töräyttää torvea, saati liikkua uhkaavasti lehmää kohti.

Myös Intia piti huolen siitä, että Kashmirin tilanne ei päässyt unohtumaan. Sen sotilaat partioivat alueella ja pidättivät alueen muslimeja. Vapautetut muslimitaistelijat kertoivat väritettyjä kauhukokemuksia pidätyksestään. Koska heidät vapautettiin Intian ja Pakistanin rajalla, ja pakotettiin käytännössä pakenemaan Pakistaniin, niin kukaan ei Intiassa tosissaan uskonut noita kauhutarinoita. Pakistan otti nämä hyljeksityt muslimit sankareina vastaan, ja sanoi kostavansa Intian kovan kohtelun. Heidät pantiin Talebanin terroristikouluun ja he saivat lupauksen, että pääsevät takaisin Intiaan koulutuksen jälkeen, ja

silloin heille annettaisiin oikea tehtävä. Tällaiset tehtävät nousivat aina yli maailman uutiskynnysten, sillä niissä sai surmansa yleensä useita kymmeniä viattomia. Tyypillisiä terroritekoja olivat kranaatti-iskut, pommit ja silmitön ampuminen ja lentokoneella iskeminen. Ampujat olivat pukeutuneet paikallisen tavan mukaan, eikä heitä siksi voinut erottaa väestöstä ennen hyökkäystä. Aseen he kätkivät löysien vaatteittensa alle, ja kun tehtävä oli suoritettu, niin aseen saattoi heittää menemään, sillä Intian poliisi ei ehtinyt nopean iskun paikalle. He poistuivat paikalta yleensä nopeasti autolla, ja piiloutuivat paikalliseen muslimien asuntoon. Siellä he aterioivat ja yleensä yön tullen heidät opastettiin rajan yli Pakistanin puolelle. Siellä he saivat aamulla sankarien vastaanoton.

10. Kehitys Idässä

Intiassa ylempi keskiluokka oli rikastunut viime vuosikymmenet ja heillä oli jo varaa ylellisyyteen. Valtio ja yksityiset olivat rakentaneet uusia hotelleja, ja nousu näytti hyvät puolensa. Myös ilmastoitujen asuntojen määrä kasvoi ripeää vauhtia kaiken aikaa. Mutta toisaalla suurkaupunkien katveessa slummien hökkelikylien määrä jatkoi kasvuaan. Mutta sissien määrä oli köyhimpien väestöryhmien keskuudessa ilman valistusta vain kasvanut ja ehkäisy oli näille köyhille liian kallista. Siksi väestöräjähdys tapahtui juuri heidän keskuudessaan. Keskiluokan elinikäennuste oli hyvä ja Intiassa ennustettiinkin, että keskiluokan naiset elävät noin 70-vuotiaiksi ja miehet 65-vuotiaiksi. Sen sijaan ylimmän luokan ennuste oli hieman heikompi heidän elintapojensa johdosta. Köyhin kansanosa kuoli nuorena. Tämä johtui puutteellisesta hygieniasta, sekä viemärien ja vesijohtojen puuttumisesta.

Intian junat olivat yhtä täynnä kuin ennenkin. Kuuluisa Orient Express halkoi maisemaa juuri niin, kuin jo sata vuotta sitten. Luksusluokassa oli tilaa kohtalaisesti, mutta toisessa luokassa oli ahdasta. Liikemiehet olivat tottuneet lentämään ja niinpä liikeneuvottelut pidettiinkin uusissa ilmastoiduissa hotelleissa lähellä lentokenttiä, ja niinpä suuret tehtaiden neuvotteluhuoneet olivat tyhjän panttina. Jos ei ollut pakko vierailla tehdaspaikkakunnilla, niin läntiselle vierailijalle jäi todella ruusuinen kuva Intiasta. Se taas, joka matkusti päiväjunassa tehtaalle, näki maan todelliset kasvot kurjuuksineen. Paikalliset tavat ja rituaalit hymyilyttivät vierasta. Kuitenkin intialaisiin oli suhtauduttava yhä vakavammin liikekumppaneina, sillä maassa oli ulkomaan valuuttaa, jolla rahoittaa investoinnit. Lisäksi kansainväliset instituutiot ja organisaatiot rahoittivat Intian investointeja. Koska Intia oli eräs eniten maapalloa

saastuttavista maista, se sai ympäristötukea sulkeakseen hiili- ja rautakaivoksia, sekä pieniä mutta saastuttavia olkisellutehtaita.

Maalla oli sotilaallisena turvanaan ydinase, vaikkakin hieman vanhanaikainen. Sillä kelpasi kuitenkin uhitella naapuria Pakistania vastaan, sillä senkään ydinase ei ollut niitä moderneimpia. Kumpikin vakoili toistaan minkä kerkesi, ja aina silloin tällöin ilmoitettiin kuin varmemmaksi vakuudeksi, että toisen valtion vakooja oli saatu kiinni. Karkotuksen jälkeen nämä tapaukset hautautuivat kuitenkin maailmalla useimmiten muiden uutisten alle hyvin pian. Paikallisesti uutisella mässäiltiin kuitenkin hyvinkin pitkään. Uutinen nosti kuitenkin aina voimakkaasti kansan itsetuntoa, ja siksi lehdistö eli.

Myanmar eli entinen Burma oli päässyt sotilasdiktatuurista demokratiaan heti 2010-luvun alussa. Maassa järjestettiin parlamenttivaalit 2012 joulukuussa, ja maan demokratialiike, johtajanaan rouva Kyi sai murskavoiton. Parlamentti päätti ensimmäisessä kokouksessaan tammikuussa, että presidentin vaalit olisivat saman vuoden marraskuussa. Demokratialiike pyysi välittömästi rouva Kyitä ehdokkaakseen, ja rouva lupasi harkita asiaa. Vuoteen 2040 mennessä maahan oli virrannut jonkin verran ulkomaisia sijoituksia, mutta ei siinä mitassa kuin parlamentti olisi toivonut. Maan kehittämiseen saatiin halpakorkoista lainaa IMF:ltä, ja sen turvin voitiin avata arvometallikaivos ja rikastamo maan keskiosiin. Pian 2060 – luvulle tultaessa kaivoksia oli avattu lisää, ja Myanmar oli merkittävä arvometallien tuottaja Aasiassa. Murskeesta voitiin rikastaa arvometalleja, kuten titaania, ja myös muita arvometalleja kuten kultaa.

Vietnam oli kehittynyt ehkä kaikkein voimakkaimmin Aasian maista 2000 – luvun alkupuolella ottaen huomioon sen alhaisen lähtötason. Kommunismihallinnon kaaduttua 2015 ja demokratian

ottaessa vallan moni asia muuttui. Koska työvoima oli halpaa, investoivat korkean teknologian maat Vietnamiin juuri työvaltaisille aloille. Vietnamissa oli potentiaalia kokoonpanossa ja halpojen lelujen tuottajana.

Thaimaa oli nyt paperiteollisuuden kehto. Viljellyt metsät ja länsimaiset koneet saivat aikaan sen, että Thaimaa oli merkittävä paperin viejä. Ei silti, myös kaivannaisteollisuus oli nostanut päätään. Maaperästä louhittiin arvomalmeja, joista jalostettiin kultaa, platinaa ja muita arvometalleja. Ainoa suuri haitta oli kaivannaisjätteet, jotka kohosivat vuorina rikastamojen vierellä. Kuuluisin firma oli omistautunut paperille ja autojen puhtaudelle. Aihe sekin. Mutta jos katsoit puhdistamoina vuoria, niin vieressä virtaavilla vedellä voitiin pestä vuorista vielä myöhemmin metalleja.

Serena Hermanssen, joka oli tanskalaista syntyperää ja syntynyt Tanskan suurlähettilään perheeseen vuonna 2023 Manilassa, kävi koulunsa Filippiineillä ja sai hyvän työpaikan. Koska hän oli syntynyt Filippiineillä, hän sai automaattisesti maan kansalaisuuden. Hän oli kaunispiirteinen Tanskan ja Filippiinien kansan risteytys, sillä hänen äitinsä oli filippiiniläinen. Missä tahansa hänen vaaleat kutrinsa vilahtivatkaan, hän herätti aina huomiota ja ihastusta. Häntä verrattiin suomalaiseen miss Maailmaan Armi Kuuselaan.

Filippiineillä elo oli muuten rauhallista, paitsi että oli aktiivisia tulivuoria, jotka purkaantuivat epäsäännöllisin väliajoin. Toinen harmia ja päänsärkyä aiheuttava seikka olivat etelän sissiliikkeet. MILF halusi perustaa oman muslimivaltion saarten eteläosiin. Tätä kannatti Abu Sayaff, joka oli erikoistunut ihmisten kidnappaamiseen ja lunnaiden vaatimiseen. Pahan akseli, etupäässä Libya, maksoi lunnaita ja vapautti näin kaapattuja länsimaisia turisteja. Libya halusi kiillottaa kilpeään ja sulan hattuun. Länsimaat eivät sietäneet Libyan toimintaa,

mutta eivät voineet mitään sille, että niiden kansalaiset halusivat vapauden takaisin hinnalla millä hyvänsä. Abu Sayaff oli taas tyytyväinen, että sai rahaa toimintaansa ja jatkoi vankien ottamista. Sukellusturismi jatkui kaikesta huolimatta Tyynellä Valtamerellä. Kaiken sen lystin maksoivat libyalaisen öljyn kuluttajat.

11. Merirosvous

Indonesian väkiluku oli kasvussa ja hipoi jo 250 miljoonan asukkaan rajaa. Maa koostui tuhansista saarista ja kieliä oli kymmeniä ja murteita satoja. Pääsaaret olivat Jaava, Sumatra, Sulawesi ja Kalimantan. Indonesiassa sijaitsi kuuluisa Sundasalmi Sumatran ja Jaavan välissä. Se oli vielä 2050 merirosvojen kuuluisa iskupaikka. Salmi oli lyhin tie valtamerialuksille Intian valtameren ja Etelä-Kiinan meren välillä. Merirosvot olivat aikojen kuluessa oppineet kaappaamaan jopa suuria kauppalaivoja ja vaatimaan lunnaita vakuutusyhtiöiltä. Alueen merirosvous muistutti sotaa. Jos sattui, että suurempia aluksia ei kulkenut, keskittivät merirosvot voimansa pienenpiin aluksiin. Kaikki ryöstettiin, lasti, ihmisten rahavarat ja henkilökohtaiset tavarat kuten sormukset. Niistä merirosvot sulattivat harkkoja ja myivät ne eteenpäin maailmanmarkkinahintaan. Köyhempien maiden kaupankäynti kärsi merirosvouksesta.

12. Indonesia

Indonesia oli kehittynyt suotuisasti sitten vuosituhannen vaihteen laman. Istutetut öljypalmu- ja eukalyptusmetsiköt olivat kasvaneet ripeästi ja niistä saatiin runsaasti raaka-ainetta teollisuuden tarpeisiin. Luonnonvaraisia sademetsiä oli vain niukalti ja ne oli suojeltu. Maahan oli tullut lisää selluteollisuutta ja parhaillaan 2050 – luvulla rakennettiin integraatteja eli sellutehtaiden jatkeeksi paperitehtaita. Koska yritykset olivat pääosin kiinalaisomistuksessa, niiden johtajat osasivat vaatia toimittajilta viimeisintä teknologiaa. Johtajat vertasivat koneiden hyötysuhteita eri puolilla maailmaa, ja päätyivät ostamaan mahdollisimman tehokkaita koneita. Koska koneet olivat suuria, ei maailmassa ollut kuin kaksi suurien koneiden valmistajaa. Kilpailu oli kovaa, mutta ostajat koettivat säilyttää tasapainon, jotta terve kilpailu säilyisi. Olisi sääli jos joku valmistaja pääsisi monopoliasemaan. Silloin hinnat karkaisivat käsistä.

Indonesia kärsi myös 2040-luvun energiakriisistä. Sillä ei ollut itsellä merkittäviä energiavaroja, ja niinpä kun rakennettiin paperitehtaita, ne nielivät sellutehtaiden ylimääräisen sähkö- ja lämpöenergian. Tosin trooppisessa ilmastossa ei tarvittu energiaa kuin valaistukseen ja ilmastointiin. Indonesia oli tuontienergian varassa. Sen oma öljy oli loppunut ajat sitten.

Indonesia osti raskaan polttoöljyn maailmanmarkkinoilta, erityisesti Venäjän pohjoisosista ja Barentsin mereltä, mutta öljy oli rahdattava tankkereissa Sundasalmen läpi ja kapteenit kiihdyttivätkin vauhdin äärimmilleen salmessa. Harvoin kävi niin, että olisi kidnapattu iso öljytankkeri, mutta päivänä muutamana sellaistakin voisi sattua.

Indonesia oli kehittynyt paikallisesti, mutta oli saaria, joissa elettiin vieläkin viime vuosisataa. Meriveden noustua El Niñon ansiosta monilta saarilta jouduttiin evakuoimaan väestö kokonaan. Itä-Timorin itsenäistyttyä alue rauhoittui, ja turismi saattoi alkaa. Alueen poliisit pitivät huolen, että Abu Sayaff - liikkeen hyökkäykset torjuttiin.

13. Pohjois-Amerikka ja muut Amerikan valtiot

USA ja yleensä Pohjois-Amerikan manner olivat 2040 jälkiteollisessa vaiheessa. Savupiipputeollisuus oli unohdettu jo aikoja sitten, ja niinkin pyhä tuote Amerikalle, kuin auto tuotiin Kiinasta ja Etelä-Koreasta. Ford ja GM olivat siirtäneet tuotantonsa halvemmille markkinoille, ja koska laadunvarmistus oli huippuluokkaa, niin amerikkalaisella kuluttajalla ei ollut valittamista autojen laadun suhteen. Vain kaikkein vanhimmat asiakkaat kaihosivat niitä suuria peltilehmiä, joihin he olivat tottuneet 2010 – luvulla. Autot olivat jo 2040 joko sähköautoja aurinkokennoineen niillä alueilla joissa aurinko paistoi niin hyvin, että se saattoi ladata akkuja, tai vety-hybridiautoja siellä missä aurinko ei voinut ladata akkuja. Vety saatiin merivedestä hajottamalla se vedyksi ja hapeksi mikrobien avulla. Sähkö taas tehtiin joko aurinkopaneeleilla tai ydinenergialla. Napa-alueiden läheisyydessä ainut keino tuottaa energiaa oli joko tuontisähkö tai ydinvoima. Huoltoasemaverkoston pelastukseksi oli tullut sähkön jakelu autoihin, ja nestemäisen vedyn myynti. Kukaan ei enää käyttänyt bensiiniä tai dieseliä vaan asemaa lähellä työskentelevät ihmiset tarvitsivat akkujen latausta ja kauempaa tulleet vaihtoivat tyhjentyneet vetysäiliönsä täysiin. Vain raskas liikenne tankkasi biodieseliä, mutta niillä oli merkityt kylmät asemat. Autojen kehitys oli ollut viime vuosikymmenet huimaa. Vuosituhannen vaihteessa ja sen jälkeen oli ensin menty aina suurempiin ja suurempiin autoihin ja polttoaineen kulutus oli kasvanut, kunnes kolmas öljykriisi, ja tiedemiesten vakuuttelu, että oli viisaampaa säästää molekyylit tulevaisuuden kemistejä varten laukaisivat ensin säästökampanjan ja sen seurauksena uuden kehityksen suunnan, jossa suosittiin kaupunkiautoina sähköautoa ja maaseudulla vetyhybridiautoa. Kaupunkien väliseen liikenteeseen yhteiskunta suositteli sähköjunaa bussin sijaan. Busseilta loppui pian polttoaine ja ne romutettiin. Lentomatkustus tuli niin kalliiksi päästöjen vuoksi, että vain yrityksillä oli mahdollisuus ostaa lentolippuja työntekijöilleen ja heistäkin vain

tärkeimmille. Lentoyhtiöt kokivat kovan kriisin, ja vain vahvimmat yhtiöt selviytyivät. Koska liikkuminen oli rajoitettua, niin videopuhelimien markkinat räjähtivät ja yritykset turvautuivat yhä useammin videoneuvotteluihin. Koska verkon laatu oli parantunut, niin puolin ja toisin kuva oli erinomainen ja jopa asiakirjojen allekirjoitukset voitiin todentaa videoneuvotteluissa. Vain alkuperäiset asiakirjat piti lähettää vastapuolelle kuriirilla tai postissa.

USA:n siviilihallinto oli tointunut syyskuun 11. päivän terrorista ja rajoituksista joita se toi mukanaan. Koska lentomatkustus oli vähentynyt, eivät turvatarkastuksetkaan tuottaneet ongelmia. Sen sijaan CIA:lla oli ongelmia. Sen olisi tullut tunnistaa terroristit jo rajalla etukäteen heidän tullessaan maahan. CIA oli soluttautunut kaikkiin tärkeimpiin solmukohtiin maapallolla, mutta kaikkivoipa sekään ei voinut olla. Koska terroristijärjestöille aika ei merkinnyt mitään, oli aivan yhdentekevää matkustivatko terroristit lentokoneella, laivalla vai kamelilla, niin kaikesta huolimatta teko tuli tehtyä. Terroristeilla oli myös massan voima puolellaan, sillä jos yksi epäonnistui ja joutui kiinni, niin seuraava oli jo valmis astumaan hänen tilalleen. Koulutuskeskukset kouluttivat uskollisuuteen ja aseisiin, ja muu ei merkinnyt mitään. CIA oli pidättänyt ja eristänyt vuonna 2041 syyskuuhun mennessä jo 800 terrorismista epäiltyä, joista oli vangittu aseiden tai räjähteiden hallussapidosta 40 henkilöä. Kaikki vangitut oli tavattu Pohjois-Amerikan mantereella. Silti CIA:lla oli sellainen tuntuma, että noin 100 terroristia oli vielä vapaalla jalalla ja heistä useimmat olivat vaarallisia. Heitä metsästettiin kuumeisesti, ja aina silloin tällöin joku jäikin kiinni. Tähän joukkoon ei laskettu niitä 2000 Al Qaedan terroristia jotka piileskelivät Afganistanin ja Pakistanin vuorilla. CIA:lla oli soluttautujansa heidänkin joukossa, mutta oli liian vaikeaa tuhota tuo terroristiyhteisö, joka eli hajanaisissa luolissa. Olisi ollut liian vaarallista lähettää merijalkaväen sotilaita tuhoamaan tuota populaatiota. Siksi sekä US Army että CIA olivat pattitilanteessa niin kauan, kunnes Pakistanin presidentti Mohammad Al Mustafa antaisi

suostumuksensa tuhota terroristit. CIA tiesi, että Mustafan vallassa pysyminen riippui terroristeista, mutta ihan tarkkoja kytköksiä se ei tiennyt. Afrikassa oli maita, joissa terrorismi piili, mutta valkoisen miehen oli vaikeaa soluttautua mustien sekaan.

14. Järjestöt

Nato oli kasvanut Euroopassa ETYJ:n ohitse niin, että Euroopan turvallisuusjärjestöä ei kohta tarvittaisi. Naton pääsihteeri sukkuloi Venäjän ja Itä-Euroopan maiden välillä, ja koetti rakentaa pysyviä suhteita rikkoutuneiden tilalle. Naton suurlähettiläs puolestaan kiersi Euroopan maita ja vakuutti, että Venäjää ja Itä-Euroopan maita tarvitaan Euroopan vakauden luomiseksi. Nato oli tutkaillut myös mahdollisuuksia levittäytyä Lähi-itään ja Pohjois-Afrikkaan, mutta huonoin tuloksin. Arabimaat eivät lämmenneet ajatukselle, sillä olihan Turkki Naton jäsen. Israel ei myöskään lämmennyt ajatukselle sillä se koki, että sen oikeuksia taistella terrorismia vastaan olisi voitu rajoittaa Natossa. Näin ollen Naton rajat olivat Euroopassa Välimeren – Bosporin salmen ja Mustan meren kautta Uralille. Kaukasia jäi näin ollen Naton ulkopuolelle.

USA:n puolustusministeriö näki Naton laajenemisen siten, että se kasvatti maan turvallisuutta. Olihan Venäjä ja sen lähialueet nyt paremmin valvonnan alla. Venäjä näki asian aivan toisin päin; se tunsi päässeensä päättämään Naton asioista. Pentagonin yleinen asenne oli epäluuloinen. Yleensäkin se oli aina epäluuloinen sen jälkeen, kun yksi sen kulmista oli tuhottu syyskuun 11. 2001. Vaikka Pohjois-Korea ja Venäjä olivat ojentaneet avointa kättä Pentagonin suuntaan, niin se ei ollut lämmennyt. Pentagon osoitti ulospäin kyllä hyvää tahtoa, mutta sisäisesti se ei hyväksynyt moisia yhteistyökumppaneita. Se arvosteli jopa puolustusministerin lausuntoja sisäisesti. Se piti kyllä huolen siitä, että Valkoinen Talo ei saanut tietää tästä suoranaisesti, mutta hallintoportaassa huhut kiersivät helposti ja sitkeinä.

Pentagonilla oli omat suunnitelmansa. Se ei uskonut Ydinsulkusopimukseen, vaan varautui totaaliseen ydinsotaan. Vaikka mikään ei juuri nyt vuonna 2040 viitannutkaan ydinsotaan, ja

Ydinsulkusopimus oli voimassa, niin silti Pentagon varautui jo pahimpaan. Se oli aloittanut kaivaukset jo niinkin varhain kuin 2010 Pentagon Hill'llä Kalliovuorilla tavoitteenaan luoda Ydinsodan kestävä luolasto, ja ihmisen kehto aina siihen saakka, kunnes plutoniumin säteily vaimentuisi niin paljon, että ihminen voisi astua turvallisesti luolastaan. Pentagon luotti ihmisen mielikuvitukseen ja luovuuteen ja toivoi, että tulevat sukupolvet loisivat luolastosta oman kodin, ja että he voisivat asuttaa maan sitten, kun se taas olisi asuttavissa sodan jälkeen.

Toinen Pentagonin hanke oli yhteinen Nasan kanssa. Nasa oli esittänyt Puolustusministeriölle, että Kuuhun perustettaisiin tukikohta avaruuslentoja varten. Näin olisi paljon helpompi lähteä lennolle pienemmästä painovoimasta ja ilman ilmakehän vastusta. Myös kaavailtu syväjäädytys olisi toteutettavissa helpommin kuussa kuin maassa. Hanke sai laajan kannatuksen ja kuuhun alettiin suunnata lentoja, joilla vietiin materiaalia asutusta ja kaivauksia varten. Lentotoiminta kiihtyi siinä määrin, että Aasian Kongjian Kenhuang alkoi kiinnostua hankkeesta ja lähetti vakoojansa Houstoniin. Vakooja ei kuitenkaan matkastaan paljoa kostunut, sillä sukkulat lähtivät nykyään tavallisilta lentokentiltä ja kiihdyttivät nopeutensa vasta stratosfäärissä avaruuden nopeuksiin, jotta pääsivät irti maan painovoimakentästä. Siellä sukkula pudotti lisäpolttoainesäiliöt takasin maahan, ja Tyyneen Valtamereen, josta alus poimi laskuvarjon avulla pudonneet säiliöt kannelleen. Säiliöt täytettiin ja käytettiin tarkastuksen jälkeen uudelleen. Ensimmäiset pysyvät asukkaat kuussa olivat vuonna 2052. Sen jälkeen toiminta oli vilkasta ja happea jouduttiin toimittamaan vielä päivittäin. Venäläiset olivat kehittäneet oman sukkulan, jolla rahti ja miehistö vietiin Kuuhun. Kuuasema oli suunniteltu samoin perustein kuin Pentagon Hill, eli että mitään muuta materiaalia, kuin happea ei tarvittu ulkopuolelta vaan kaikki kierrätettiin. Jos molekyylihukkaa ilmeni, niin se korvattiin

kasvattamalla molekyylejä bioalustalla. Bakteerit olivat oiva kasvualusta kunhan biologit vaan hallitsivat homman.

15. Kaukoitä

Japani oli 2040 jo jälkiteollisessa vaiheessa. Raskas teollisuus marssi pois suurten kuljetuskustannusten takia ja muutti muihin Kaakkois-Aasian maihin, eniten Kiinaan, Myanmariin, Laosiin ja Vietnamiin raaka-aineiden perään. Japanin paperiteollisuuden kuljetuskustannukset pakottivat tehtaat siirtymään sinne missä oli raaka-aineita ja edullisempi työvoima ja markkinat. Niinpä pääosa Japanin paperista tuotiin jo Kiinasta ja kulutuskin oli vähentynyt, koska tiedonvälitys oli siirtynyt verkkoon. Japanin menestys perustui elektroniikkateollisuuteen ja maailman verkottumiseen. Japani oli johtava verkkoasemien suunnittelija ja siellä testattiin aina ensimmäiset uutuudet. Sony, joka oli johtava elektroniikkajätti, teetti asemat alihankinnassa Kiinassa, mutta halusi pitää tietotaidon itsellään. Niinpä kehitys oli paljolti sen harteilla. Sonyn kilpailijoita olivat amerikkalainen Motorola ja suomalainen Nokia. Nokia johti videopuhelinmarkkinoita, mutta verkoissa sen ja Siemensin yhteisyritys oli vasta kolmas. Japanin väestömäärä oli pysynyt viimeiset 40 vuotta ennallaan, kiitos sivistyksen, joka oli langennut Japanin osaksi. Japanissa osattiin rajoittaa väestön kasvua ja silti kansa oli onnellinen. Saarilla oli toki ahdasta, mutta mahdotonta siellä ei ollut asua. Japani oli kaunis maa kaiken 2040-luvun rumuuden keskellä.

Kurillien saarten kiista Venäjän kanssa saatiin ratkaistuksi vasta vuonna 2094, kun Venäjä tunnusti Aasian maiden hyökkäyksen alla, että se oli miehittänyt saaret Toisen maailmansodan aikaan. Samalla Venäjä luovutti saaret takaisin Japanille. Noustuaan maihin vihdoin Japanin laivasto totesi, että saaria oli käytetty siivottomasti hyväksi, ja että kaikki rannat olivat täynnä törkyä, ja että jälki oli kuin venäläisen armeijan toisen maailmansodan jälkeen.

16. Pohjoismaat

Pohjoismaat olivat yhdistyneet, jos mahdollista, tiiviimpään liittoon. Norjan ja Islannin liityttyä Euroopan Unioniin olivat myös Baltit liittyneet Unioniin jo vuosituhannen alussa maanviljelyksestä tulleesta kiistasta huolimatta. Niinpä vuonna 2040 oli EU:ssa vahva pohjoismainen blokki, Nordallians, joka ajoi puolueettomuutta ja liittoutumattomuutta. Keskinen ja eteläinen Eurooppa oli kuitenkin toista mieltä ja koska koko Uralin länsipuoli tuli joskus myöhemmin mukaan EU:n liittoon, EL:ään, oli turha puhua liittoutumattomuudesta. Niinpä Pohjoismaat ottivat osaa EL:n rauhaanpakoittamisjoukkoihin, ja operaatioita riitti maailmalla. Pohjoismaissa oli toki rauhallista, ja verkosta sai lukea viimeisimmät uutiset kustakin maasta englanniksi. Historiat selvisivät kunkin maan kotisivuilta, tai yhdessä kirjoitetusta tietosanakirjasta, Wikipediasta.

17. Talous

Venäjän talous oli kohentunut koko ajan sitten 2000-luvun alun, ja koska öljyä oli pumpattu tehottomasti, sitä oli vielä jäljellä kuten kaasuakin. Venäjän romahduksen jälkeen hinnat olivat kohonneet korkealle, mutta palkkataso sen sijaan oli edullinen sijoittajalle. Kun olot vakiintuivat, niin sijoittajia riitti, ja koska myös tuotteiden laatu saatiin länsimaisin avustuksin korkeaksi, menekkiä oli. Venäjä kilpaili suvereenisti elektroniikan massatuotemarkkinoilla.

Erikoiselektroniikan tuottaminen jäi Japanin, EU:n ja USA:n harteille. Niistä Japani ja USA erikoistuivat verkkoihin ja ohjelmistoihin, kun taas Eurooppa tuotti erikoiselektroniikkaa koteihin ja kännykkäpuolelle. Venäjä tuotti öljyä ja kaasua Länsi-Euroopan teollisuudelle, josta riitti molekyylejä muoviteollisuudelle ja muulle teollisuudelle.

Ainakin teolliset maat olivat pitäneet pintansa. Niillä riitti työtä viihteen ja vakavamman elektroniikan parissa. Maailma oli jakautunut periaatteessa karkeasti kolmeen osaan. Jälkiteollisiin maihin, jotka kehittivät tekniikkaa ja elektroniikkaa, väliteollisiin maihin jotka tuottivat tuotteita joita ei kannattanut tuottaa jälkiteollisissa maissa, ja kehitysmaihin joiden olo oli tukalin, mutta joiden väestö oli vuosisatojen kuluessa tottunut siihen. Ne näkivät valoa tunnelin päässä, sillä kehittyneiden maiden joukko kasvoi ja sitä myötä avustukset. Kehitysmaiden oli pakko hyväksyä se tosiasia, että johtoon oli nimettävä neuvonantajia, jotka olivat usein valkoihoisia. Demokratia levisi alikehittyneisiin maihin, ja vain harva valtio eli diktatuurissa.

Verkot olivat kehittyneet huimasti ja kehitys kiihdytti niin laitekauppaa, kuin verkkokauppaa yleensäkin. Internetin, joka oli yhä olemassa 2050, pääyhteydet hoituivat jo valokaapeliyhteyksin ja ainoastaan lähijakelussa ja maaseuduilla oli vielä kuparikaapeliyhteyksiä sekä sähköyhtiöiden verkko. Vuonna 2045 keksitty PTLA-protokolla salli myös kupariyhteyksissä siirtonopeuden 24 mbps, joten tiedonsiirto ei ollut ongelma. Verkossa ongelmana oli tiedon hallinta, sillä kuten tunnettua, aina oli häiriköitä, jotka halusivat heittää kapuloita toisten bittien rattaisiin. Virukset ja verkon suojaukset kävivät kilpajuoksua ja kissa ja hiirileikkiä yhtä aikaa. Verkon käytölle oli luotu normit joita olisi pitänyt noudattaa, mutta kaikki eivät niistä välittäneet ja niinpä paikalliset operaattorit katkoivat kaikilta niitä yhteyden armotta, jotka eivät noudattaneet sääntöjä. Myös kehittyneissä maissa oli ihmisryhmiä, jotka syystä tai toisesta eivät halunneet käyttää tietokoneita ja verkkoja, ja heille oli järjestetty kyliä palveluineen. Yhteiskunnan oli muutenkin toimittava, sillä eihän verkko tuo ostoksia kotiin, vaan posti tai lähettipalvelu ne kantavat. Taajamissa oli jäänyt jäänne, jonka mukaan sunnuntai oli erikoisostosten päivä. Silloin perheet matkasivat sähköautoillaan lähiön hypermarkettiin ja tekivät heräteostoja.

18. Elämän perusta

Kaiken elämän perusta oli nyt sähkö. Sähkö käytti tietokoneita, sähkö valmisti ruuat, lämmitti talot ja turvasi kulkemisen, sekä käytti viihdelaitteita. Sairaalat toimivat sähköllä ja etenkin synnytysosastoille sähkö oli välttämättömyys. Sähkö oli levinnyt kehitysavun myötä myös kehitysmaihin ja päiväntasaajalla kulkivat kylmälaukut kamelin selässä jäähtyen aurinkokennojen avulla. Kaupunkien sähkön tuottivat vedyllä käyvät dieselmoottorit ja generaattorit.

Koska maailman blokit liittoutuivat, ne ryhtyivät yhteistyöhön myös avaruustutkimuksessa. Muodostui ensin kolme suurta blokkia, Euroopan ESA, Amerikan Nasa ja Kaukoidän Kongjian Kenhuang (=KK) joka merkitsi Raivata Avaruus. Näistä blokeista ESA luopui hankkeesta todettuaan, että EU:n ja ESA:n resurssit eivät riitä, ja muodostettiin lännen avaruustutkimusliitto jonka nimeksi tuli Nasa. Vuoteen 2020 mennessä oli rakennettu molempien suurten blokkien toimesta avaruusasemat ja Nasa oli vakavasti menossa Kuuhun. Kuuhun oli jo rahdattu esivaruskunta ja louhintalaitteistoa. Oli kehitetty yhteysalus, jolla saattoi lentää Kuuhun ja takaisin parissa vuorokaudessa. Molempien blokkien tavoitteena oli valloittaa avaruus ja etsiä uusi planeetta asuttavaksi. Kilpajuoksu siis jatkui. Blokeilla oli tosin erilainen taktiikka. Jo 2007 oli löydetty neljän valovuoden päästä planeetta, joka oli maan kaltainen, mutta suurempi, ja kiersi punaista aurinkoa 14 vuorokauden periodilla.

Amerikan blokki aikoi mennä kuuhun, kun taas Kaukoidän blokki aikoi suoraan avaruuteen. KK halusi itse löytää asuttavan planeetan, ja siksi se varusti suuren aluksen. Kaukoidän KK luotti massaan eli tavoitteena oli rahdata pieni yhdyskunta arviolta 100 maan vuotta avaruuden halki ja etsiä planeetta. Alus puskisi ydinreaktorein mahdollisimman suoraa reittiä kohti Mizar-aurinkoa, josta planeetan

etsintä alkaisi. NASA luotti syväjäädytykseen joka oli vastikään saatu onnistumaan Kuussa ja tutkimuksen kohteena oli Spica-aurinko. Koska katsottiin, että aikaa oli, retkikuntia rakennettiin huolella ja kumpikin blokki vakoili toista minkä ehti. Itä ja KK rakensivat jättimäistä alusta johon pitäisi mahtua noin 2500 ihmistä. Ratkaisematta oli, miten 2500 ihmistä ruokitaan, mutta Zhao Guo Ming, joka oli KK:n johtaja, vakuutti että ennen aluksen lähtöä ongelma olisi ratkaistu.

Ranskalainen Pierre Lavardier oli Euroopan Unionin Pääsihteeri ja hän oli ajamassa liennytystä koko maailmaan. Aika suuri urakka, vai kuinka? Liennytystä oli ajettu sitten toisen maailmansodan kuitenkaan saavuttamatta sen kummempaa edistystä.

Teolliset maat olivat yhtä mieltä, että liennytystä piti olla, ja että kehitysmaat piti saada samalle viivalle, mutta puheet olivat puheita ja teot tekoja. Tekoja ei ollut näissä asioissa kuitenkaan nähty.

19. Tietokoneet ja pelit

Kuten tavallista, tuon ajan nuoret pelasivat kiihkeästi verkossa. Ei ollut juuri taloutta johon verkko ei olisi ylettänyt. Verkosta löytyi peli kuin peli harrastuksiin, ja miksei ohjelmistoja vakavampaankin puuhaan. Joskus verkko vei jopa mukanaan, kuten kai aika monia nuoria siihen aikaan.

Tavallinen tietokonepeli saattoi viedä nuoren kokonaan tai sitten siinä oli elämän alku. Jos vain pelasi ajattelematta tulevaisuutta ja ammattia niin saattoi olla varma, että Työkkärissä kohdataan. Ne nuoret, jotka innostuivat tutkimaan pelin koodia, saivat inspiraatioita uusien pelien luomiseen. Monet heistä päätyivät ulkomaille suuriin ATK-taloihin tekemään viihdepelien koodia. Ne nuoret, jotka olivat valinneet avoimen ohjelmistoympäristön, eli lähinnä Linuxin pääsivät pidemmälle, ja saivat ammatin pelien kehittäjinä. Pelejä oli joka lähtöön, mutta ongelma oli se, että kuka maksaa pelien kehityksen ja lisenssit. Lälläripelejä sai ilmaiseksi, mutta niissä oli niin paljon mainoksia, että tosipelaaja ei niihin sortunut. Mieluummin todelliset pelaajat ostivat lisenssin, joka oli toki kohtuuhintainen. Sillä saattoi pelata kuukauden, ja sitten piti ostaa uusi lisenssi. Lälläripelien myötä vakavasti otettava Ydinsota oli ilmainen peli. Sen oli kehittänyt arabi, jonka perheellä oli varaa olla ottamatta lisenssimaksuja ja mainoksia.

20. Mia ja Jyrki

Mia juoksi portilta Hämeenkadun suuntaan. Hän tavoitti Jyrkin juuri Tuomiokirkonkadun risteyksessä. He olivat sopineet tapaamisesta läheisessä Internet-kahvilassa. He olivat nuoria ja rakastivat toisiaan. Uutisissa oli ollut maininta, että Supervaltojen välit olivat kiristyneet, mutta he eivät välittäneet sellaisesta. Heille oli tärkeintä tavata, ja olla lähellä. Mia kertoi, että hänet oli hyväksytty kuvaamataidon opistoon, ja että hän menisi syksyllä kouluun. Jyrki kysyi, että missä koulu on, johon Mia vastasi että Hämeenlinnassa. Jyrki oli vaiti, ja Mia ymmärsi, että Jyrki ei pitänyt siitä, että Mia olisi pois kotipaikkakunnalta pitkiä aikoja. Mia yritti lohduttaa, että saisihan hän siitä ammatin, ja että Internet oli lähellä, mutta mikään ei auttanut. Jyrki oli vaiti ja murjotti.

Paikkakunnalla oli kova työttömyys, ja Jyrkikin oli työttömänä jo kolmatta vuotta. Sitten hän luki lehdestä, että US-Army palkkaa reserviläisiä ohjuskokeisiin maavoimiin. Jyrki meni heti työvoimatoimistoon ja haki paikkaa. Pian ilmoitettiinkin, että paikka oli myönnetty. Hänen piti ilmoittautua 1208. US patterin esikunnassa Rannikkojääkärirykmentissä Raumalla syyskuun alussa. Työvoimatoimisto kertoi erityisenä meriittinä, että Jyrki oli pelannut Netissä Ydinsota-peliä, joka oli kuulemma todentuntuisin peli koko maailmassa.

Vuonna 2083 patteri oli vielä samanlainen kuin vuonna 2070, jolloin edelliset alokkaat oli otettu vastaan. Kuitenkin maailma muuttui nopeasti.

Törnrud Rasmussen katseli päivän nettisivuja ja huomasi Naton ilmoituksen siitä, että Nato ottaisi uusia ohjuskokelaita. Hän päätti

hakea paikkaa heti. Hänellä oli hyvä pohjakoulutus, joten hän oli varma, että saisi paikan. Hän toivoi vaan, että saisi hyviä kumppaneita toisista Pohjoismaista. Törre oli pelannut ohjuskokeisiin verrattavaa tietokonepeliä Netissä, joten sekin puoli oli kunnossa. Törre ihmetteli vaan, että miksi ohjuskokeet oli sijoitettu Suomeen ja Raumalle. Sinne oli kuitenkin määrä mennä ilmoittautumaan heinäkuun alussa vuonna 2083. Sinne kokoontui aluksi sekalainen seurakunta, mutta kun varusteet oli jaettu ja puettu päälle, niin komppania alokkaita näytti jo paljon yhtenäisemmälle. Kun varusteet olivat paikallaan, ja tupatarkastukset oli tehty, kokoontui komppania käskynjaolle kasarmin pihaan. Palvelusaika olisi 5 vuotta, niin kuin hakusivulla oli lukenut, ja palvelusaikana jokaisen oli oltava palveluksessa, ellei ollut sairas. Palvelus koostuisi luokkapalveluksesta, jossa käytäisiin läpi nykyaikaiset ohjukset, niiden kantamat ja kuorma, jonka ne jaksoivat kantaa. Varsinaisiin kokeisiin matkustettaisiin Lohtajan Vattajanniemelle, johon oli rakennettu oikea ohjustukikohta, ja oikeat ohjukset ilman ydinkärkiä. Tarpeen tullen, jos länttä vastaan hyökättäisiin, kärjet saataisiin nopeasti paikalle. Joku kysyi, että missä ne kärjet olivat, mutta kouluttaja vastasi, että se on Naton salaisuus. Koulutus jatkui ja joka toinen viikonloppu oli vapaata.

Miehet tutustuivat pian toisiinsa, ja koska oli haettu valiojoukkoa, niin tutustuminen oli helpompaa. Pian päästiin luokasta maastoharjoituksiin ja kovapanosammunnat olisivat muutaman viikon kuluttua. Ydinkärkiä ei sentään kokeiltaisi. Ohjuksen varustaminen ydinkärjin vati kuitenkin oman henkilökuntansa ja sitä ei ollut läsnä, kuten ei ydinkärkiäkään harjoitusammunnoissa.

Mia ja Jyrki tapasivat joka toinen viikko, ja oli aivan kuin ero olisi lähentänyt heitä. Mia pääsi joka viikko Hämeenlinnasta, mutta koska hän asui asuntolassa, niin hän jäi mieluiten viikonlopuksi asuntolaan, koska ei tapaisi Jyrkiä kuitenkaan. Jyrkin ja muiden

pohjoismaiden kaverien kesken syntyi oikein kaveruus, koska kutsutuissa oli muidenkin maiden edustajia. Koulutus oli asíallista ja kaikki alokashöykät olivat pois. Patterista tehtäisiin Naton ohjuspatteristo

21. Maailman tilanne kiristyy

Maailma jälkeen vuoden 2082 ei ollut samanlainen kuin ennen. Selvästi oli havaittavissa se, että liittoumat painoivat päälle. Vaikka suuria liittoumia ei ollut muodostettukaan, niin pahat merkit olivat päällä. NAFTA oli yhä olemassa ja Euroopan maat olivat harkinneet sotilaallista yhteistyötä. Myös Ivy-maiden yhteisö kosiskeli Euroopan Liittoa. Euroopan Liitto oli valmis hyväksymään entisen Ivyn Uralin länsipuoleiset valtiot jäsenikseen, mutta tiukin ehdoin. Ydinsulkusopimuksen oli pidettävä, kevytvesireaktoreja ei saanut valmistaa ja plutoniumin jalostus oli kielletty yksiselitteisesti. Olemassa oleva plutonium oli luovutettava Venäjälle. Venäjä oli poikkeus, mutta se olikin allekirjoittanut Ydinsulkusopimuksen ja hävittänyt suuren osan ydinaseistaan samaan aikaan kuin Yhdysvallat. Kuolan niemimaan ruostuvat ydinsukellusveneet oli romutettu, mutta kaikessa salaisuudessa Venäjä oli rakentanut muutaman uuden Juri Dolgorugin-luokan ydinsukellusveneet Vladivostokissa ja varustanut ne nykyaikaisin ydintorpedoin. Tämä oli niin salaista, että edes Venäjän presidentti Nikolaj Nementshew ei tiennyt projektista mitään. Kenraalit olivat sopineet salaisesti, että kun sota syttyy, niin he lähettävät kuuden veneen laivueen saartamaan Amerikan länsirannikon satamia. Projekti täytyi naamioida ja niinpä Vladivostokiin syntyi valtavia halleja joissa valmistettiin rinnan jäänmurtajien lohkoja ja sukellusveneitä. Kokonpanohalli oli kaikista salaisin ja niinpä se oli sijoitettu keskelle kombinaattia. Jos presidentti saisi päähänsä vierailla telakalla, hänet ohjattaisiin lohkojen valmistushalliin. Presidentin ajan ajateltiin olevan niin tiukassa, että hän ei tutustu koko halleihin kuin päällisin puolin ohjattuna. Toimikautensa aikana Nikolaj kävi vain kerran puolen tunnin vierailulla, ja senkin ajan hän vietti juuri valmistuneen jäänsärkijän messissä. Kenraalit huokaisivat helpotuksesta.

Amerikan asiat olivat sentään paremmin. Kun Ydinsulkusopimus astui voimaan, oli USA:n laivasto varastoinut jo suurimman osan ydinsukellusveneistään Alaskaan. Malliksi jätettiin vanhempaa sarjaa armeijan satamiin ja niitä sitten riisuttiin aseista ja tuhottiin venäläisen tarkastajan ollessa paikalla. Amerikkalaisilla ja erityisesti US NAVY:llä oli ongelmana minne sijoittaa kaikki plutonium, joka tuli purettavista sukellusveneistä ja risteilijöistä. Eräs aliluutnantti esitti salaisesti, että plutonium voitaisiin siirtää kaikessa hiljaisuudessa Los Alamosiin vanhoihin ydinhautoihin. Sinne ei ollut kenelläkään muilla kuin Armeijalla asiaa. 1940 luvun pommien säteily oli vieläkin niin voimakasta, että paikalla sai valvotusti olla vain vuorokauden viikosta ja jokaisen tuli kantaa rintataskussa säteilynilmaisinta. Kaikessa hiljaisuudessa Greenpeacen tietämättä purettavien pommien aktiivinen materiaali kuljetettiin siviiliksi naamioiduissa rekoissa lyijysäiliöissä Los Alamosiin. Sinne rakennettiin paikat pommien purkuun ja uusien mahtavampien aseiden tekoon. Kukaan muu kuin ehkä Namibia ei ollut vilpitön. Arabiliiton maat rakensivat ydinaseita jo ennen vuotta 2040 ja moni muu valtio osti vapailta, mutta salaisilta markkinoilta aseita. Jopa Ydinase oli myynnissä, mutta niitä myytiin vain hyvin valikoidulle ostajakunnalle. Libya oli eräs näistä maista, joka ei itse kehittänyt asetta, vaan osti sen salaisesti kauppiaalta, jonka kansallisuutta oli vaikea tietää, sen paremmin kuin kotimaatakaan. Dollarimiljardit vaihtoivat tileillä omistajaa ja toimitukset oli naamioitu vesiprojektiksi. Vuonna 2082 puhuttiin liennytyksestä julkisesti, mutta pinnan alla kuohui. Kuukaan ei uskaltanut tehdä enää ydinkokeita, mutta kauppa kävi. Joukossa oli huijareitakin. Jos raha irtosi ennen kuin toimitus oli perillä, oli varmaa että se maa joutui huijareiden huijaamaksi. Niistä menetyksistä ei puhuttu, mutta koirat pantiin perään. Tunnetusti koira ei hauku perään ja nämä agentit jotka tutkivat ydinasehuijauksia olivat hiljaisimmasta päästä miehiä. Heidän ei tarvinnut naamioitua sillä niin harmaita he olivat olemukseltaan. Jos joku saatiin kiinni huijauksesta, niin tuomiota ei lausuttu vaan jostakin tuntemattomasta syystä auto ajoi rotkoon ja kuljettaja kuoli tai sitten tuntematon auto ajoi suojatiellä ihmisen päälle. Ruumiinavauslääkärit

oli lahjottu, että jos löytyi 9 mm reikä kallosta, niin se peitettiin taidolla. Armoa ei tunnettu, eikä oikeudenkäyntejä.

Liittoumat kiristivät otettaan jäsenvaltioista ja tiivistivät näin liittouman rakennetta. Arabien ja Aasian liitto oli ensimmäisiä, jotka puhuivat avoimesti ydinsodan mahdollisuudesta. Jopa jokin radikaali uutiskanava otti uutisekseen Pakistanin ja Intian hyvät välit ja Arabiliiton hyväntahtoisuuden, kun se salli Israelilaisten asua pyhällä Arabian maaperällä. Kanava taisi olla Al Jazeera. Asiasta nousi suuri häly, mutta kun CIA sai tietää mitä Al Qaeda suunnitteli, se vaiensi sekä Al Jazeeran, että koko Arabian liiton tiedotuksen. Agentteja oli joka paikassa, joten oli helppoa tukkia jonkun hölösuun suu. Elettiin jo kireässä tunnelmassa, sillä salaisesti toimivat agentit taistelivat jo kovat piipussa. Agenteilla oli omat tiedonsiirtokanavansa ja satelliittipuhelimet. Selväkielistä viestiä sieltä ei kuullut, mutta tietokoneen purputus kuului usein salaisilla digitaalikanavilla.

Tällä kertaa CIA:n agentti Robert Leicester ilmoitti CIA:n keskukseen tietokoneella, että oli tavannut Marokossa ydinaseista puhuvan agentin ja tämä oli ottamassa yhteyksiä Libyaan, josta huhun mukaan voisi ostaa keskimatkan ohjuksia ydinkärjin. USA:n CIA vastasi, että jos voit, niin houkuttele Abdul Al Gaesha matkalle johonkin Marokossa, ja lupaa hänelle, että välität Ydinaseita Pakistanista, ja että ne olisivat paljon edullisempia kuin Libyan aseet. Libya osti näes aseensa samoilta markkinoilta, ja otti välistä 20 %. Usein Libyan toimitukset olivat myöhässä, ja asiantuntemus oli sitä sun tätä.

Niinpä Robert oli varovaisena miehenä sopinut tapaamisen Casablancan sataman huviveneelle ja otti Abdulin vastaan rennon iloisesti. He menivät messiin ja keittivät teetä. Robert kysyi varovasti, että pitikö vieras kovasta teestä johon Abdul vastasi, että jos viina

sekoitetaan teehen, ei Koraani kiellä sen nauttimista. Niinpä he ottivat plöröt, ja tulivat jutellessaan kuin samalle kanavalle. Robert kysyi varovasti, että odottiko Abdul suurta lähetystä Libyasta, mutta Abdul vastasi, että neuvottelut olivat vielä kesken ja, että suurin kiista oli hinnasta. Robert kysyi varovasti, että kuinka monta patteria oli tarkoitus ostaa. Abdul paljasti, että kauppaa oli hierottu kymmenen patterin kokonaisuudesta huoltoyksiköineen, ja koulutus päälle. Ase-elektroniikka kuuluisi kauppaan. Robert sanoi, että kenties hänellä olisi edullisempi tarjous, koska hän osti aseet suoraan valmistajalta, ja koulutus hoitui alkuperäisen valmistajan toimesta. Hän löi pöytään tarjouksen, joka oli 10 % halvempi kuin Libyan tarjous. Paperit, jos niitä tarvittaisiin, voitaisiin tehdä joko Karachissa tai Marrakechissa. Hän voisi kutsua myyjän edustajat Marrakechiin parin päivän sisään ja nämä tulisivat yksityislentokoneella. Samalla myyjän edustajat haluaisivat tutustua Marrakechin nähtävyyksiin, koska he eivät olleet koskaan olleet Pohjois-Afrikassa. Abdul sanoi, että hän oli vain agentti, ja että todellinen ostaja olisi kutsuttava myös paikalle. Sovittiin, että viikon kuluttua tavattaisiin Marrakechissa, ja että Robert poimisi Abdulin maasturiin Casablancan torilta kello seitsemän. Robert sanoi, että hänellä olisi silloin valkoinen Toyota 110 -92, ja he menisivät samaa kyytiä Marrakechiin. Näin sovittiin, ja aika kului. Viikon kuluttua Robertin tullessa Casablancan torille Abdul oli valmiina arabiliinoineen. Niin hän hyppäsi kyytiin, ja matka alkoi. He juttelivat niitä näitä mennessä, mutta Oued Oum el Ribia joen ylityksen jälkeen Robert sanoi, että oikeasta eturenkaasta kuuluu viheltävä ääni, ja että on pysähdyttävä. He pysähtyivät asumattomalle seudulle ja nousivat autosta. Kumpikin tutki rengasta, ja kun Abdul oli kumartuneena renkaan puoleen, otti Robert 9 mm Parabellumin ja ampui yhden laukauksen Abdulin takaraivoon. Tämä lyyhistyi niille sijoilleen ja Robert katsoi, että verta ei roiskunut autoon eikä hänen päälleen. Robert raahasi ruumiin ojaan ja peitti muutamalla risulla. Sitten hän asetti Parabellumin Abdulin käteen kuin hän olisi tehnyt itsemurhan. Sitten Robert ajoi vielä muutaman kilometrin kunnes tuli sille päälle, että jos näin lähellä ollaan, niin hän ajaa Marrakechiin.

Hän ei ollut koskaan käynyt siellä. Hän tutki kaupungin ja palasi lentokentälle jossa seisoi jokunen yksityiskone. Hän meni halliin ja kyseli arabiaksi, että voisiko joku lentäjä heittää hänet Casablancaan. Heti oli monta tarjokasta, mutta hinta oli kiistan aihe. Lopulta hän sai kyydin Cessna 172-koneen kyydissä 150 dollarilla. Ohjaaja kysyi, että milloin lähdetään, niin Robert sanoi että heti. Ohjaaja sanoi, että kone on tankattava, mutta sitten hän olisi valmis. Sovittiin, että lähtö olisi puolen tunnin kuluttua. Sillä välin Robert vei auton pois vuokraamoon, ja ehti nauttia teen lentokentän kahviossa, ja sitten lähdettiin. Robert ehti illaksi takaisin hotelliin ja aamulla hän kävi ilmoittamassa autoa vuokranneelle liikkeelle, että auto oli luovutettu Marrakechissa, ja että hän poistaisi laskusta 150 USD, koska hän joutui lentämään takaisin Casablancaan. Vuokraliikkeellä ei ollut varaa kiistää tapahtunutta, ja koska Robertilla oli lasku lentoyhtiöltä, se vähennettiin hänen auton vuokrastaan. Robert lensi seuraavalla lennolla Espanjaan ja jätti kaiken varamiehelleen, joka ei tiennyt Parabellumista mitään. Sanoisin että täydellinen murha. Korpit ja kotkat kävivät ruumin kimppuun, ennen kuin se oli ehtinyt edes jäähtyä ja lopulta kahden päivän kuluttua maantien ojassa lojui pelkkä luuranko jonka takaraivossa oli 9 mm reikä. Havut ruumiin päällä estivät näkemästä sitä tieltä, ja koska Abdul Al Gaesha oli poikamies, niin häntä ei kaivannut kukaan muu kuin vuokranantaja eikä hänkään kuukauteen. Sitten vasta kun poliisi sai ilmoituksen oudosta luurangosta Oued Oum el Ribia joen lähellä, prosessi lähti käyntiin kaksi kuukautta liian myöhään. Kuolemansyyn tutkija totesi, että pidetään luuranko selällään, ettei reikä näy ja todetaan, että papereiden perusteella tunnistettu Abdul Al Gaesha oli saanut kenties sydänkohtauksen ja kaatunut ojaan. Hukkumiskuolema se ei ollut, sillä siihen vuodenaikaan ei ollut sateita, eikä vettä missään. Tapaus Abdul Al Gaesha oli käsitelty loppuun, vuokraaja kärsi kuukauden vuokran tappion, mutta sai vastineeksi epämääräisen määrän vakoilutarvikkeita. Hän heitti ne roskalaatikkoon koska ei ymmärtänyt, mitä niillä tehdään.

Libyalaiset ohjustenmyyjät viihtyivät Marrakechin hotellissa viikon, kunnes tuli käsky että kotiin. Abdulia ei tavoitettu. Pettyneinä, mutta kunnossa lähtivät Libyan diplomaatit takaisin Tripoliin. Toinen heistä sanoi, että hukkareissu, mutta tulipahan tehtyä ja toinen naurahti päälle Tripolin lentokentällä.

Korean niemimaalla liennytys oli alkanut vuosisadan vaihteessa ja liennytyksen merkiksi oli rakennettu rautaesiripun yli rautatie ja maantie. Tullit olivat edelleen olemassa, mutta Pohjois-Korea väitti vakaasti, että maiden suhteet olivat normaalit ja että perheitä voitiin yhdistää 60 vuoden tauon jälkeen. Parantaaksensa suhteitaan Japaniin rahoituksen toivossa Pohjois-Korea myönsi siepanneensa japanilaisia sodan aikana ja alistaneensa heidät opettamaan japanilaisia tapoja sotilaille. Pohjois-Korea pyysi anteeksi sieppaamisia, ja oli valmis korvauksiin. Japani piti kylmää linjaa siihen saakka kunnes Venäjä ilmoitti luovuttavansa Kurillien saaret takaisin Japanille. Ehtona sille oli, että Japani lähtisi auttamaan Pohjois-Koreaa ja Koreat yhdistyisivät. Yhdysvallat oli jo aiemmin ilmoittanut, että mikäli IAEA:n tutkijat saisivat tutkia Pohjois-Korean ydinlaitokset ja kaikki sotilastukikohdat niin Yhdysvallat voisi jatkaa avustamista. Ehtona oli myös, että avustukset jaettaisiin köyhimmälle kansanosalle. Korealaisille se oli vaikea ehto, koska keskiluokkakin kärsi ravinnon puutteesta. Vain ylin luokka eli kansan johto, upseerit ja vakoilulaitos saivat mitä tahansa. Näillä etuoikeuksilla pidettiin Pohjois-Korea kasassa. Silti kansa oli kehittänyt ohjuksia ja ydinpommin. Pohjois-Korean johto ei välittänyt, miten kansa kärsi vaan oli ylpeä saavutuksistaan. Suurimpana niistä oli keskimatkan ohjus, joka harjoituksissa lensi Japanin yli Tyyneen valtamereen. Pohjois-Korea teki ohjuskokeita vielä, vaikka Etelän kanssa oli tehty selvät sopimukset, että ydinkokeita ja rakettikokeita ei enää sallita. Reaktorit oli käynnistetty ja ne tuottivat plutoniumia ydinkärkiä varten. Sähkö ja lämmin vesi olivat vain sivutuotteita. Vaikka rajamuodollisuuksia oli kevennetty, ja perheet saattoivat tavata, oli pohjoisen yllä silti synkkiä

pilviä. Amerikka sanoi, että jos Kim Kim Il ei muuttaisi Pohjois-Korean hallintoa ja ydinohjelmaa, niin seuraisi hyökkäys maahan, ja johtajan viralta pano ja tuomitseminen. Oli merkkejä siitä että, Al Qaeda oli kaivanut solunsa myös Pohjois-Koreaan, ja että terroristit havittelivat joukkotuhoaseita. Vaikka elettiin vuotta 2082, niin vanhat merkit pitivät edelleen paikkansa. CIA:n agentit Pohjois-Koreassa raportoivat hälyttäviä uutisia siitä, että ydinkärkien lukumäärä paisui sitä mukaa, kun reaktorit ja sentrifugit työnsivät plutoniumia ulos. Joukko, joka teki pommeja, oli liian suuri eliminoitavaksi. Nyt oli politiikan paikka, CIA ei voinut asialle mitään. USA kiristi otettaan, ja ilmoitti YK:ssa, ettei enää avustaisi kyyn poikasia povellaan, sillä Ydinsulkusopimuksen oli pidettävä ja siihen oli liityttävä jokaisen valtion. CIA tiesi varmasti, että Ydinsulkusopimukseen liittyneet maat rakensivat pommeja. Myös jopa itse Yhdysvallat. Agentit eri puolilta maailmaa raportoivat epäilynsä ja tietonsa Pentagoniin, ja siellä vedettiin kaikki yhteen. Kenraalit olivat niin huolestuneita tilanteesta, että jotkut heistä kokivat vatsakatarrin, koska tuntui, että mentiin aina vaan kohti suurta kaikkien sotien äitien sotaa. Liittoumista kenraalit eivät olleetkaan niin huolissaan, sillä siellä kytivät keskinäiset riidat, eikä ollut niin helppoa olla yhtä mieltä siitä, ketä vastaan laukaistaan pommi. Liittoumat turvasivat tavalliseen sotaan ja siinä miesylivoimaan.

Kenenkään kenraaliin päähän ei pälkähtänyt, että oltiin menossa todelliseen ydinsotaan. Sivistysmaissa pidettiin ydinmateriaalia vain pelotteena, eikä otettu huomioon sitä, että joku saattoi käyttää sitä tosissaan.

22. Ydinsota-peli koulutti nuoria

Ibrahim kytki taas koneeseen virran, kuten niin monena iltana ennenkin. Ruudulle ilmestyi hänen kuvansa (Kuva voitiin valita ja Ibrahim oli itsekäs) ja pian oli näytössä maisema Saharaa ja kysymysmerkki. Ibrahim klikkasi kysymysmerkkiä ja eteen tuli kuvia edellisistä tiedostoista joita hän oli käsitellyt. Ibrahim katsoi postin ja palasi takaisin perustasolle. Sieltä hän valitsi pelit ja syventyi siihen mitä illalta saisi. Peli oli tavallinen tietokonepeli, jota pelattiin pienillä kotikoneilla ympäri maailman. Pelin nimi oli Nuclear War eli Ydinsota. Verkossa eri maiden nuoret mittelivät taitojaan ja monasti pelin pelaaminen kesti myöhään yöhön. Tavallisesti Amerikan länsirannikko lopetti pelin, kun oli upotettu kaikki lentotukialukset, ja ydinohjukset olivat loppu. Kello oli silloin parhaassa tapauksessa noin kuusi aamulla Arabian niemimaalla. Ilmankos Ibrahimia nukutti aina koulussa. Vaikka ei Ibrahim aina ollut koneen ääressä. Peliä saattoi pelata siten, että antoi seuraavan tunnin arvion pelin kulusta ja meni syömään, tai mitä kukin teki. Pitihän sodassa taukoja olla. Koska peli ja tauot sattuivat iltayölle, ja useimmat muutkin kytkivät pelin default-asentoon, oli Ibrahimilla tapana hiippailla palatsissa ja käydä puraisemassa jotain. Palvelijat nukkuivat sikeästi ja siksi kaikkiin palatsin kerroksiin ja huoneisiin oli vapaa pääsy koska missään ei ollut lukkoja. Palatsi oli vartioitu ja siksi turvallinen. Ibrahimilla oli siamilainen kissa, tai itse asiassa useampia kissoja joista Zem oli paras uros. Se kehräsi aina Ibrahimin jalkaa vasten, kun vain voi. Mutta joskus Zeminkin oli torkahdettava, ja niinä hetkinä Ibrahim oli vapaa. Yön hetkinä, kun peli oli kesken, Ibrahim otti tavallisesti jotain purtavaa ja kiersi palatsia. Hän kuuli palatsissa yöllisiä ääniä, ja koska hänen oli kuljettava hiljaa, hän kuuli kaikki äänet.

Kierrettyään yöllä palatsissa poika kuuli isän kuorsauksen, ja merkillisiä sanoja aina väliin. Koska arabipariskunnat nukkuvat eri

huoneissa, pojan oli helppo mennä isän makuuhuoneeseen ja kirjoittaa ylös nuo mielenkiintoiset sanat. Vaikka poika oli tietokonefriikki, häneltä meni viikkokausia selvittää, mistä oli kysymys. Isän pöytäpuheista hän oli oivaltanut, että isä oli tärkeä kenraali Arabiliiton päämajassa. Häntä kiinnosti kaikki, mikä liittyi aseisiin ja hän oli päättänyt tulla isona Valvontahuoneen johtajaksi, kenraaliksi.

Krooh….XUZ002U2…krrooh….AA12KK8UU97OO…krooh…ERIC…krroohhoh…234KKL908II….krohoh…AW45ERRICA….kroo oh…9012HANNAH78…Kr… hoh… Ibrahim säikähti, että jos isä herää, mutta mitä vielä. ….krohohoh…21XX21HHRTFW….Krooho oh…LLPASI88…. krooh…TAANNAJAA83… krooh…XXZWWW8671….Kro hohoho….T3T2144320…hoho…. SA76YHYY…krrooh…KIMMO995PPP.

Ibrahim oli tajunnut, että isän kuorsaus, johon hän oli eräänä yönä sattumalta törmännyt, ja joka muistutti koodia olikin todellinen salasana. Siitä lähtien hänen takamustaan oli kihelmöinyt ajatus, että hän pääsisi kokeilemaan todellista ohjusten lähettämistä, ja torjuntaa Patriot-ohjuksin. Isä oli esitellyt Ibrahimille ylpeänä palatsin kellarissa olevaa ohjauskeskusta ja sanonut, että poika pääsisi leikkimään sinne koska tahansa, ja että keskus vastasi mitä tahansa Ydinohjusvalvomoa. Tämä olisi samanlainen valvomo kuin oikea ydinohjusvalvomo. Leikillään hän sanoi, että olisi parempi harjoitella todellisen keskuksen avulla kuin vain pelata peliä Internetissä. Ibrahim kysyi viattomasti, että mikä oli salasana, mutta isä vain hymyili ja sanoi, että niitä oli kuusi ja niitä hän ei antaisi pojan käyttöön. Demoa saat pelata.

Niinpä Ibrahim yhä useampana yönä viihtyi polvillaan isänsä makuuhuoneessa ja kirjoitti koodia muistiin sikäli, kun isä nukkui sikeästi ja näki unia. Jos isä heräisi, hän olisi hakevinaan kissaansa.

Se sattuma, että koodit osuisivat kohdalleen oli ehkä -1,6 kertaa 10 potenssiin 62, mutta Ibrahimia kiehtoi ajatus, että hän voisi kertoa Internetin kautta kaverille rapakon taa, että minä aloitin Ydinsodan. Ibrahim ei nuoren ikänsä vuoksi tajunnut, että kellarin keskuksesta aloitettu Ydinsota olisi todellinen, jos hänellä olisi oikeat avaimet. Hän luuli, että joka pojalla, jotka pelasivat peliä, oli kenraali-isä ja kellarissa oikeat laitteet.

Ibrahim kokosi koodin omaan tietokoneeseensa, ja tarkasti huolella, että jokainen numero ja kirjain oli oikealla paikallaan hänen merkintöjensä mukaan ja järjesteli koodit olettamaansa järjestykseen. Isä oli sanonut ylpeänä, että koodit olivat levyllä vain yhteisessä komentokeskuksessa, ja että niitä sai käyttöönsä vain vuorossa oleva komentaja. Koodien lisäksi tarvittiin siis salkku, jossa laukaisukoodi oli. Ohjukset oli ohjelmoitu ennakolta joten tarvitsi vain laukaista ne. Komentaja, joka laukaisisi ohjukset, tarvitsisi vain salkun jossa koodit oli, ja hänen täytyisi laukaista ohjukset komentokeskuksesta, jossa olisi koodilevy. Käytännössä laukaisu, komentokeskus ja koodit olisivat voineet olla missä tahansa Telluksella. Systeemissä oli siis aukko. Jos joku saisi käsiinsä systeemin levyn ja salkun, hän voisi lähettää pommin.

Monen yön jälkeen ja kaverien pilkaksi joutumisen jälkeen hän oli koonnut tarvittavat kuusi koodia. Kaverit pilkkasivat Ibrahimia verkossa, koska tämä piti pitkiä taukoja pelissä. Ibrahim vastasi kuitenkin lähettämällä koodisanan kerrallaan kertoen kavereille, että tulossa oli oikea tuhon koodi.

Ibrahimin ongelma oli miten järjestää kuusi salasanaa siten, että saisi oikean kombinaation. Hänellä ei vielä ollut aavistustakaan, miten hän hankkisi salkun, mutta ei sen väliä, salkku tulisi kohdalle, jos se olisi Allahin tahto.

Kuusi salasanaa ei ollut ongelma sikäli, kun kirjaimet ja numerot olivat paikallaan, mutta salkun koodi oli ongelma. Siitä hän ei tiennyt sen paremmin lukumäärää kuin kirjainten ja numeroiden järjestystä ja oliko niitä useita, joten salkku oli täysi arvoitus ja sen täytyisi vaan tulla taivaasta.

Monena yönä pelin lomassa Ibrahimilla oli aikaa pohtia mitä tehdä, jos pääsisi oikeasti kahvoihin kiinni. Pelissä valtiot, joilla ei ollut ydinaseita, yksinkertaisesti hävisivät kartalta. Ydinasevaltiot blokkiutuivat ja lopulta pelissä oli kolme tai neljä blokkia, jotka pommittivat toisiansa ohjuksin ja yksi toisensa jälkeen hävisivät pelissä. Peliin oli sijoitettu lentotukialuksia, mannertenvälisiä ja risteilyohjuksia ja paikallisia ohjuksia. Entä jos, jos Iran voittaisi sodan? Pelissä ei ollut sitä mahdollisuutta. Ibrahimia harmitti kun hän yön ja yön jälkeen voitti kaikki muut Telluksella, mutta Iran, isänmaa ja Islamilainen valtio, ei voittanut ainuttakaan peliä. Ibrahim oli aamulla äreissään noustuaan naisten käskemänä aamutoimiin.

Hän oli äreissään, että taas oli uusi tylsä päivä koulussa vaikka koulu toimi virtuaaliperiaatteella. Kysymyksiä saattoi esittää, mutta vaikka Ibrahim koetti olla terävä, niin tietokone sanoi, että mene koraanin luo ja koeta muodostaa kysymyksesi uudelleen. Koraani, jonka hän oli perinyt isoisältään, oli niin nuhruinen, että vastausta saattoi vain toivoa ylhäältä. Sivuista ei enää saanut selvää.

Ibrahim oli turhautunut arabinuori ja näki vain väkivallan oikeana tienä. Kuitenkaan Teheranissa ei sallittu joukkokokouksia siinä pelossa, että ne lietsoisivat muukalaisten vihaa. Teheran ja koko Arabiyhteisö oli sitä mieltä, että parempi oli tällä hetkellä laiha rauha kuin lihava riita. Arabimaiden kesken oli jo sovittu pysyvästä rauhasta. Ibrahim ei tästä välittänyt, vaan verkkojen verkossa soi taas Pyhä

Arabia. Nörtit ympäri Telluksen kuulivat sen ja samalla minuutilla soi sata muuta kansallislaulua, ja verkko oli taas tukossa. Jollakin tavalla joku lopetti ja muut seurasivat. Ibrahim oli turhautunut nuori. Hän laahusti aamiaiselle, kun käskettiin ja päivällä syömään, mutta hänen ominta aikaansa oli yö.

Ibrahim kaipasi eniten ystäviä, mutta koska hän oli kenraalin poika, hänen oletettiin kasvavan aikuisten seurassa siten, että hän olisi valmis sotaan heti, kun tilanne vaati. Hän kävi koulussa kerran viikossa, ja siellä olisi ollut samanikäisiä ystäviä, ellei hän olisi ollut kenraalin poika. Kukaan keskiluokan pojista ei erehtynyt tavallisiin puheisiin kenraalin pojan kanssa ja niin Ibrahim oli puhemotissa. Vain silloin, kun tuli puhetta peleistä, pojat keskustelivat. Monellakaan ei ollut tietokonetta, ja niin he kuuntelivat uteliaina Ydinsota-pelistä. Kotona oli kissat ja naiset, mutta heiltä ei saanut sellaisia vastauksia, kun mitä 14 vuotias olisi olettanut. Poika oli murrosiässä, ja se mitä hän koki tuona parina vuotena, olisi kohtalokasta tulevina vuosina. Se määräisi hänen psyykensä soveltuvuuden tiukkoihin sotatilanteisiin. Iranissa koko Kenraalin perhe oli koulutettu sotaan, ja vain Ibrahim saattoi pudota tämän verkon läpi ja luulla, että kaikki oli vain peliä. Se oli vaarallinen seikka kasvatuksessa ainakin Arabimaissa.

Vaikka koulu toimi virtuaaliperiaatteella, niin silti tarvittiin kokouksia joissa testattiin oppilaan todelliset tiedot. Testiin ei saanut mukaan mitään apuvälineitä, ei edes Koraania. Rukousnauha oli sentään sallittu ja siihen perustui Ibrahiminkin muisti. Koulussa kerran viikossa hän tapasi samanikäisiään ja yritti luoda suhteita. Koska kaikilla ei ollut mahdollisuutta pelata Ydinsotaa, hän joutui joka kerta kertomaan, miten edellinen peli meni. Iranissa kovin harvalla perheellä oli mahdollisuus hankkia tietokone ja yhteys ja siksi pojat olivat uteliaita. Ibrahimilta meni usein kaikki vapaa-aika selittäessä miten peli toimi ja varsinaisen tuloksen hän kertoi harvoin toisille oppilaille.

Olisi tullut vain turhia kysymyksiä miksi Iran, suuri Isänmaa ei voittanut. Ibrahim sanoi, että kerran suuri isänmaamme vielä voittaisi, mutta se olisi viimeinen voitto… . Arvoitus jäi ilmaan roikkumaan, sillä Ibrahim ei jatkanut lausetta, eivätkä luokkatoverit uskaltaneet kysyä mitä Ibrahim mahdollisesti tarkoitti. Ibrahim tiesi niin paljon ohjuksista, että jos Ydinsota joskus alkaisi, niin maan päälle ei jäisi kiveä kiven päälle ja muutamassa vuodessa kaikki olisi kuollutta. Vain erittäin suojaisiin paikkoihin menneet ihmiset pelastuisivat. Sen takia Ibrahim oli hieman peloissaan, että jos sota alkaisi niin mikä pysäyttäisi kenraalit. Hänen isänsä oli monissa pöytäpuheissa painottanut kauhun tasapainoa eli sitä, että jos liittoumien molemmilla, tai siis kaikilla osapuolilla olisi tasaväkiset mahdollisuudet voittaa niin sotaa ei ehkä koskaan syntyisikään. Niin kenraali kuin hänen isänsä oli, hänkin oli rauhan puolesta. Ibrahim oli hyökkäävämpi, hän oli oppinut pelistä, että jos panosti alussa ohjuksiin ja mätti niitä menemään, niin oli paremmat mahdollisuudet voittaa. Mutta peli oli peli, ja totuus oli toinen. Todellisuudessa ydinasetasapaino oli edelleen idän ja lännen käsissä. Aasian ja Arabien liitolla oli vanhanaikaisemmat aseet, kuin EL:llä ja Natolla. Sitä paitsi EL:n lyhyen kantaman ohjukset ylsivät Turkista joka kolkkaan Arabian niemimaata. Mutta näitä tietoja ei ollut kuin Ibrahimin isällä, kenraalilla. Hän koettikin rajoittaa Ibrahimin pelejä, mutta huonolla menestyksellä. Kenraali ei jaksanut valvoa öisin ja niin Ibrahim pelasi ja keräsi arkaluontoista tietoa Arabien hyökkäys- ja puolustustaktiikasta.

23. Ydinsota-peli

Pelit alkoivat yleensä vasta myöhään illalla, sillä jostain syystä Itä ei halunnut aloittaa. Suosituin peli oli Ydinsota, sillä muut olivat lälläripelejä. Ydinsodassa Tellus oli jaettu viiteen vyöhykkeeseen joista jokaiselle oli jaettu tietty määrä ohjuksia hyökkäykseen ja puolustukseen per capita. Kehittymättömissä maissa ohjuksia oli enemmän hyökkäykseen. Kun peli oli alettu, niin jokaisella oli maapallon kartta edessään monitorilla. Kuka tahansa saattoi aloittaa sodan ja ampua ensimmäisen ohjuksen. Peli jatkui siten, että kukin ampui ohjuksen ennalta sanottuun maaliin ja ohjuksen tarkkuutta ei sanottu etukäteen vaan havainto oli visuaalinen. Maaleja olivat maamaali, kuten kaupunki tai sotilastukikohta, lautta, lentotukialus ja lentokone. Jos sota meni tasan, niin yritettiin osumia ohjuksiin. Ohjus ohjusta vastaan oli finaali. Tähän voitiin käyttää ABS torjuntaohjuksia tai Patriot IV ohjuksia. Kumpi siitä selvisi, pääsi jatkamaan Ydinsotaa. Ja Ydinsota oli Ibrahimin keksimä peli. Hän ei itsekään aina tajunnut miten peli toimi, mutta koskaan hän ei voittanut peliä. Ibrahimilla oli vielä jotain takataskussa, peliin voitiin tuoda ohjuksia joiden ominaisuuksia voitiin muutella, räjähde oli kuitenkin rajoitettu yhteen kilotonniin. Näitä taisteluohjuksia sai olla kerralla korkeintaan 20 ja ohjusten loputtua ei saisi uusia. Tämä rajoitti peliä jonkin verran ja jopa Ibrahim saattoi nukahtaa aamun tunteina tovin. Pelin rajuutta kuvasi se, että useista lähteistä tulvi tietoa, että onko Ydinsota alkanut, miten ja missä? Ibrahimin oli rauhoiteltava ihmisiä, että vaikka sotaa käytiin verkossa, ei se tarkoittanut, että sota olisi tosi.

Pelin jälkeen Ibrahim oli väsynyt. Kissa kiehnäsi hänen jalkansa juuressa, mutta usein Ibrahim meni sänkyyn ja nukahti. Kello oli jo yli kuusi, kun Ibrahim nukahti. Naiset tulivat herättämään hänet 7.30 joten Ibrahimille ei jäänyt kovin paljoa lepoaikaa. Kissa jäi vielä nukkumaan, kun hän nousi aamiaiselle.

Ibrahim meni Imaamin johtamaan kouluun, ja sai moitteet siitä, että ei ollut tarpeeksi hereillä tunneilla. Hän tunsi itseänsä petetyksi, sillä mielestänsä hän oli osannut kaikki opinkappaleet alusta loppuun, kuten pitikin. Kuitenkin häntä oli rangaistu. Kuitenkaan rangaistuksesta ei ollut valittamista, sillä Imaami, joka piti koulua, oli aina oikeassa.

Ibrahim ei pitänyt tätä oikeana ratkaisuna vaan piti tämän mielessään, ja aikoi valittaa asiasta myöhemmin johonkin korkeampaan asteeseen. Nyt hän ei vain tiennyt mihin valittaa. Kenraali - isä sanoi, että koulunkäynti oli nyt lasten leikkiä, sillä suurimman osan ajasta oppilaat lepäsivät kotona ja kävivät virtuaalikoulua. Näin oli yläluokan lapsilla, mutta tavallinen keskiluokan koululainen sai tuskailla Koraaninsa kanssa joka päivä koulussa. Ei ollut virtuaalikoulua eikä tietokonetta, jolla pelata.

24. Maailman kehitys

Eurooppa oli kehittynyt voimakkaasti ja laajentunut. Itä-Euroopan maat olivat tulleet Euroopan Liittoon mukaan, ja niiden mukana tuli joitakin ongelmia työvoiman tarjonnan muodossa, mutta pääsääntöisesti ne rikastuttivat Liittoa. Erityisesti Baltia oli parantanut Pohjoismaiden vaikutusmahdollisuuksia, koska Baltit liittyivät heti alussa Pohjoismaiden blokkiin. Sen lisäksi Viro, Latvia ja Liettua olivat liittyneet 2005 NATO:n jäseneksi, joten sitä kautta Suomenkin asema Blokeissa oli turvattu. Lisäksi, koska Venäjä oli EL:n liitännäisjäsen, oli epätodennäköistä, että Suomea uhkaisi vaara idästä. Suomi oli, kuten Pohjoismaatkin liittoutumaton. Ainoa liitto oli Euroopan Liitto. Norja ja Islanti erosivat NATO:sta 2050, koska näkivät sen vain sotilaallisena rasitteena. Baltian maat sen sijaan liittyivät ilomielin NATO:on, sillä niillä oli paljon epäluuloja Venäjän politiikan takia. Liettualla oli ainainen huoli Kaliningradista, sillä Venäjä ei halunnut antaa aluetta muille, ja vaati edelleen vapaata käytävää Liettuan läpi omalle alueelleen. Tavallinen rautatie, joka oli rakennettu 2040, ei tyydyttänyt Venäjää. Se vaati selvää käytävää moottoriteineen Kaliningradiin. Neuvottelut olivat vaikeita, mutta vuosi vuodelta oli edistytty. Ensin saatiin yhteinen lausuma, että liikenneyhteys oli säilytettävä. Liettua tulkitsi tämän siten, että laivaliikenne oli riittävää. Venäjä vaati maayhteyttä, ja sai vihdoin vuonna 2060 rakentaa nopean radan Venäjältä luotisuoraan Kaliningradiin. Rata aidattiin eikä sillä ollut yhtään asemaa Liettuan puolella. Silti Venäjä vaati maantieyhteyttä. Olikohan tässä takana kaupankäynti vai mikä, se ei selvinnyt. Liettua piti kuitenkin tiukasti kiinni siitä, että tieyhteyttä ei rakenneta. Kiista oli pattitilanteessa, eikä se siitä mihinkään muuttuisi, ellei Venäjää hyväksyttäisi EL:n varsinaiseksi jäseneksi. Silloin rajamuodollisuudet muuttuisivat, ja kenties Venäjä joskus hyväksyttäisiin Schengen-maiden joukkoon. Se vaatisi kuitenkin niin paljon muutoksia, että liitto ei olisi tämän vuosisadan näköpiirissä. Venäjän olisi kehityttävä vielä paljon ja

todistettava, että se kykeni hoitamaan tullimuodollisuudet Uralilta itään. Koko ajan EL:n neuvottelijoilla oli se käsitys, että Venäjä ei kykenisi estämään muiden maiden työvoiman tuloa Venäjän rajan kautta Eurooppaan. Muuttoliike olisi niin raju, kun Venäjä olisi EL:n jäsen, että se romahduttaisi Länsi-Euroopan talouden. Eurooppa tahtoi suojautua tullimuurilla ja Schengen-sopimuksella halvan työvoiman tulosta. Eurooppa halusi pitää korkean elintasonsa. Siitä ei päästy mihinkään, että Euroopan verotus oli harmonisoitava ja Pohjoismaiden korkeat verot oli laskettava muun Euroopan tasolle, jotta turvattaisiin korkeasti koulutettujen henkilöiden tulo myös Pohjoismaihin.

Kyproksen tilanne oli ollut tapetilla jo 1970-luvulta saakka. Silloin Turkki miehitti Pohjois-Kyproksen ja ajoi miltei alushameissaan Kyproksen kreikkalaiset etelään. Tämä jako kesti siihen saakka, kunnes Turkki päätti 2056, että Kyproksesta tehdään liittovaltio. EL ei ollut tähän tyytyväinen vaan edellytti, että Kyproksesta tehdään irrallinen itsenäinen valtio, ja vasta sitten Turkki pääsee EL:n jäseneksi.

25. Irak

Kolmas Irakin sota oli ikään kuin ovella. Vuosituhannen alussa käyty sota ja Saddamin syrjäyttäminen piti olla lyhyt operaatio, mutta se pitkittyi, koska USA ei uskaltanut antaa heti valtaa irakilaisille. Toisessa Irakin sodassa NATO hyökkäsi ensin ilmavoimin ja sitten helikopterit siirsivät joukot strategisiin paikkoihin kaupunkien lähelle ja suurin osa sotilaista vietiin Bagdadiin. Siellä käytiin kaupunkisota ja pian alkoi tulla antautujia, jotka katsoivat, että oli parempi vaihtaa puolta, kuin menettää henkensä turhaan. Eliittijoukot taistelivat ansiokkaasti, mutta kun niiden johto joutui vangiksi, joukot hajaantuivat ja antautuivat yksitellen. Kuulusteluissa selvisi, että Saddamilla oli 12 piilopaikkaa ja useimpiin niistä oli tunneli josta pääsi paikasta toiseen. Eliittijoukon johtaja murtui kuulustelussa ja paljasti, että Saddam oli Kesäpalatsinsa kellarissa, jossa oli kuin linnoitus. Hän kuvaili kaikkien paikkojen sisäänpääsyt ja huoneet joista pääsi toisiin piiloihin. Niinpä sotilailla oli kiire eristää tunnelit ja miehittää piilopaikat. Sitten alkoi etsintä. Joukot etenivät tunneleissa ja eristivät Kesäpalatsin Tikritissä. Sitten joukkue Naton sotilaita kävi Kesäpalatsin huone huoneelta ja löysi Saddamin kellarista siitä huoneesta josta tunneli jatkui. Saddam sanoi lyhyesti, että minua te ette saa elävänä, mutta USA:n joukot saivat pidätettyä diktaattorin. Saddam tuomittiin kuolemaan, ja hirtettiin eräänä aamuna. Sota olisi loppunut siihen, että johtaja oli kuollut, mutta sunnit eivät antaneet periksi, ja anarkia jatkui. Naton joukoille viestitettiin, että johtaja on kuollut ja oppositio voi alkaa järjestämään vaaleja. Opposition johtajat olivat Mosulissa, ja päättivät, että koska Naton joukot valvoivat turvallisuutta koko maassa, niin Oppositio saattoi siirtyä Bagdadiin Kansojen Halliin valmistelemaan johdon nimittämistä ja myöhemmin pidettäviä vapaita vaaleja joissa valittaisiin kansankongressi. Oppositio oli yhtä mieltä siitä, että tulevan Irakin malli oli Pohjoismainen demokratia. Väliaikaiseen hallituksen tuli kaikkien Oppositioryhmien edustajat. Vanhan hallinnon johtohahmot pidätettiin ja vietiin

vankilaan josta Opposition poliittisesti vangitut miehet vapautettiin. NATO perusti tuomioistuimen, jossa entisen hallinnon edustajat kuulusteltiin ja tuomittiin. Päätuomari oli amerikkalainen ja muut tuomarit Euroopan Unionista. Kun sota loppui, niin EU:n joukot tulivat valvomaan rauhaa ja Nato vetäytyi alueelta. Sota oli ohi seitsemässä vuodessa. USA:n presidentti oli tyytyväinen, ja vieraili rauhan tultua Bagdadissa Oppositiojohtajien vieraana. Kansan väliaikainen johto selosti suunnitelmiaan, ja presidentti oli tyytyväinen asioiden tilaan. Sota oli venynyt pitkäksi, sillä sunnit taistelivat vieläkin pommein, vaikka olivat hallituksessa. YK:n tarkastajat olivat ennen sotaa saaneet tuhottua ohjukset, joten Israel ei ollut vaarassa. Nato oli siirtänyt Patriot ohjuksia varmuuden vuoksi Israelin, ja jättänyt henkilökuntaa niitä hoitamaan. Avax tutkakoneet valvoivat sodan aikana Irakin ilmatilaa ja ilmoittivat Naton joukoille missä oli ilmatorjunta ja pitivät huolen siitä, että jos Irak olisi laukaissut ohjuksia, joita ei pitänyt olla, niin torjunta ehtisi pudottaa ohjukset.

Tilanne rauhoittui nopeasti Naton poistuttua ja EU:n joukkojen valvontatehtävä päättyi puoli vuotta sodan loppumisen jälkeen ja Saddamin läheiset johtajat olivat vankilassa ja puolen vuoden päästä sodan loppumisesta pidettiin vaalit. Vaalitarkkailijoita oli kymmenestä maasta ja he valvoivat, että vaali oli rehellinen. Oppositio sai murskavoiton, koska heidän ansiokseen laskettiin se, että öljyä sai taas viedä ja tuontitavarat oli vapautettu säännöstelystä.

26. Lähi - itä toisen Irakin sodan jälkeen

Lähi-idän toinen sota oli osoittanut että Irakiin ei mennä panssarit kolisten ja lippu liehuen. Lisäksi hiekkamyrsky aiheutti omat vaaratilanteensa, koska suuntimat menivät sekaisin, ja kaupunkisodassa oli vaikeaa erottaa omaa vihollisesta. Aiheutettiin liialla sodan pröystäilyllä vain lisää omia uhreja. Kummankin puolen kaatuneista olivat ilmoitukset yliampuvia ja näin sodan uhrien lukumäärä nousi helposti tuplaan sitä, mitä Punainen risti ja Punainen puolikuu ilmoittivat. Vaikka Bagdad oli vielä päivämatkojen päässä, niin käsky kuului, että vallatkaa Bagdad ja nujertakaa Saddam Hussein. Liittouman joukot tekivät minkä voivat, mutta väliin tulivat hiekkamyrskyt, eivätkä Saddamin valiojoukot olleet sen helpompia. He uskoivat asiaansa johtajansa lailla joka kaupungissa.

Aikataulustaan kolme vuorokautta myöhässä eteläiset maajoukot saavuttivat Bagdadin rajat ja pohjoisen joukot olivat suunnilleen samaan aikaan Bagdadissa. Kaupunkisodassa on se ikävä puoli, että oli vaikeaa erottaa vihollinen omasta ja vihollinen on kaivautunut syvälle katujen risteykseen. Parhaimmilla oli betonirenkaat kaivantonsa ympärillä. Kaupunkisotaa kesti monta vuotta, eikä Bagdadia saatu vallattua, mutta siihenkään mennessä Bagdadin isäntää ei ollut tavoitettu.

Iran uhitteli ja rakensi 3000 sentrifugin avulla atomiasetta. Kansainväliset järjestöt huomauttivat, että Ydinsulkusopimus kielsi rakentamasta ydinasetta. Iran ei kuitenkaan sallinut IAEA:n tarkastajien tuloa maahan ja väitti, että se rikasti uraania rauhanomaisiin tarkoituksiin. Puheet olivat läpinäkyviä, ja Iran pyrki ostamaan rakettiteknologiaa Pohjois-Koreasta.

Israelin Mossadin vakoojat yrittivät naamioitua ydinteknikoiksi, ja matkustaa Iraniin, mutta Iran ei sallinut heidän tuloaan maahan.

Israel tunsi olevansa turvassa Amerikan kainalossa, mutta Hamasin ja Al Aksan Marttyyrien itsemurhaiskijät tekivät iskujaan Palestiinan presidentin kielloista huolimatta. Palestiinan alueita oli yhdistelty, ja Jerusalem oli jaettu, mutta viha kyti syvällä.

27. Afrikan maat

Etelä-Afrikan tasavalta oli kehittynyt suotuisasti. Teollisuus oli kasvanut ja kustannukset pystyttiin pitämään kurissa. Tavallisen ihmisen palkka riitti paitsi jokapäiväiseen ruokaan niin myös investointihyödykkeisiin. Asuntoja rakennettiin ja ostettiin kiihtyvällä vauhdilla ja hökkelikylät pienenivät ja tonttimaata vapautui rakentamiseen. Teollisuus kehittyi, ja koska kaikki lapset kävivät koulua, tarvittiin paperia kirjoihin ja vihkoihin. Rakennettiin uusia paperikoneita ja paperimarkkinat veivät paperia muihin Afrikan maihin. Tasavallan autoteollisuus kukoisti ja eurooppalaiset ja japanilaiset tehtaat rakensivat kokoonpanolinjoja kilvan. Metalliteollisuus kehittyi ja tuotettiin sekä kotimaahan, että vientiin. Suomalainen Hackman rakensi Etelä-Afrikkaan aterin- ja kattilatehtaan. Koska Suomen kustannustaso ei ollut laskenut niin, kuin toivottiin, niin Hackmankin alkoi tuoda tuotteita Etelä-Afrikasta Suomeen. Karjan kasvatus oli voimakasta ja maailman teurastamot ja jalostustehtaat rakensivat jalostuslaitoksia kilvan Durbanin lähelle. Lihasäilykkeitä vietiin muihin Afrikan maihin. Väestö oli sulautunut yhteen, kun työpaikkoja oli, ja kustannustaso pysyi kurissa. Tasavalta eli 2080-luvulla vahvan kasvun aikaa. Rotuerottelusta ei ollut enää tietoakaan ja työpaikat olivat avoinna sekä mustille, että valkoisille.

28. Zimbabwe

Zimbabwe oli selviytynyt sekasorrosta 2070-luvulla ja maita palautettiin valkoisille, mikäli heidän sukulaisensa niin halusivat. Oli tullut selväksi, että mustien hoidossa tilat rappeutuivat. Osaaminen oli valkoisten käsissä ja siksi oli viisasta antaa valta heille. Valkoiset palkkasivat mustia työntekijöiksi koska muutaman sadan hehtaarin hoitamiseen ei riittänyt yksi perhe vaan oli otettava palkkatyövoimaa. Tilan herra kävi tiluksillaan hevosella ratsastaen katsomassa, että asiat olivat kunnossa. Hän kehui tai moitti työntekijöitä osaamisesta, kun aihetta oli. Zimbabwen kansantuote oli lähtenyt kasvuun, kun valkoiset palasivat. Silti bruttokansantuote oli vain 150 $ henkeä kohti vuodessa. Palkat olivat matalia, ja kun saatiin varmuus siitä, että hallinto oli rehellinen ja toimiva, alkoivat kansainväliset yhtiöt kiinnostua maan luonnonvaroista. Erityisesti kaivosteollisuus oli kiinnostunut investoimaan Zimbabween. Löydettiin uusia timanttikenttiä ja tehtiin valtauksia. Valtiolle siitä oli se etu, että jokainen valtaus maksoi kertasummana 10000 $ ja vuosittain kerättiin voitoista verona 10 %. Silti maanviljelys oli suurin ja tuottoisin elinkeino. Tilanomistajat maksoivat mukisematta veroa tuotteiden myynnistä ja kiinteistöveroa tilan koon mukaan. Elinkeinoelämä oli lähtenyt rullaamaan. Kaikki näytti positiiviselle.

29. Namibia

Namibia eli timanttien tuotolla ja pienteollisuudella. Oli jonkin verran maataloutta, mutta maa eli tuontitavaroiden voimalla. Hyvät välit Etelä-Afrikan kanssa tekivät sen, että tuontitavaroita saatiin edullisesti. Silti valtion talous oli yleensä miinuksella ja jouduttiin ottamaan ulkomaan velkaa ja YK:n avustuksia. Voidaan sanoa, että Namibia eli kehitysavun varassa.

30. Sudan

Itäisen Saharan autiomaan Sudan eli kuin 1800-luvulla. Sudan oli myös terroristien tyyssija, koska Afganistan ja Filippiinit olivat karkottaneet terroristit. Khartum eli terroristien saamista avustuksista, joita jakoivat Arabivaltioiden sheikit ja avustustyön tuotot. Myös Pakistanilla oli sormensa pelissä. Vaikka vuosisadan alussa oli vannottu, että terrorismi kitketään maan päältä, se ei onnistunut noin vain. Sudan oli maa, johon oli helppo piiloutua. Aidot sudanilaiset kantoivat tyypillisiä arabivaatteita, joten sonnustauduttuaan samanlaisiin asuihin terroristia ei erottanut kukaan valtaväestöstä. Sudanista oli helppo lähteä maailmalle. Sen kun meni lentokentälle ja vuokrasi Cessnan kuljettajineen ja lensi Kairoon. Kairosta oli jo vaikeampi päästä eteenpäin, mutta terroristit olivat vuokranneet asuntoja, joissa odotti eurooppalainen asu ja uudet paperit. Aseita ei tarvinnut kantaa mukanaan, sillä niitä sai ostettua miltei mistä vain. Jos terroriteko oli sellainen, että siitä selvisi hengissä, niin paluu Kairon tai Aleksandrian kautta oli helppo. Asunnoissa oli yleensä joku aina hoitamassa asioita ja arabipukineet sai sieltä takaisin. Lentokoneita oli kentällä ja asunnosta sai aina rahaa lentoon ja elämiseen. Lento takaisin Khartumiin oli helppo, sillä kukaan ei kysellyt minne matka meni, tai keitä oli kyydissä. Khartumin tulli ei kysellyt mitään, eikä arabivaatteisiin sonnustautunut terroristi herättänyt mitään huomiota kaupungilla. Jos tarvitsi liikkua Sudanissa, niin kameli oli varmin kulkuneuvo. Kameleita sai vuokrata torin laidalta tai laitakaupungilta, eikä kukaan kysellyt papereita. Sudan oli erittäin hyvä piilopaikka terroristeille.

31. Etiopia

Etiopia eli edelleen kansainvälisen avun varassa. Kuivuus oli tehnyt viljelyn mahdottomaksi ja tuontiriisi oli ainoa apu. Maailma lähetti apua, vaikka Etiopia ja Eritrea kahakoivat tämän tästä rajasta. Välillä oli rauhallisempaa ja kerran kymmenessä vuodessa tuli sade joka pelasti viljan siemenen. Etiopiaa hallitsi kuningas, joka osasi käyttää muiden maiden avun hyväkseen. Kuningas ja hänen perheensä elivät leveästi, vaikka kansa näki nälkää. Addis Abebassa oli rahaa, ja kauppiaat elivät myös leveästi. Heillä oli varaa siihenkin, että rosvot ryöstivät kamelikaravaanin silloin tällöin. Vakuutuksia ei tunnettu ja kuka hullu olisi vakuuttanut kamelikaravaanin. Etiopia oli maailman syrjäisimpiä paikkoja.

32. Somalia

Somalia eli taas klaanikautta. Klaanit määräsivät mitä kukin sai tehdä ja jokaisen oli valittava puolensa. USA oli yrittänyt rauhoittaa Somaliaa mutta huonolla menestyksellä. Sotilaat tulivat verissä päin pois Somaliasta ja vannoivat, että ikinä ei mennä takaisin. Somialialla oli Intian valtameren rannalla tasankoja joissa oli hyvä viljellä maissia ja durraa ja sateitakin tuli mereltä sopivasti. Autokanta oli pelkästään nelivetoisia ja pick-upeja. Niillä klaanit hurjastelivat ja yleensä pick-upin lavalle oli kiinnitetty konekivääri. Aseet olivat jokapäiväistä elämää Somaliassa. Maa oli käynyt rajasotia Etiopian kanssa, mutta sittemmin vihollisuudet oli unohdettu, koska oman maan asioissa oli tarpeeksi tekemistä. Joillakin rikkailla perheillä Mokadishussa oli tietokone ja Internetyhteys, mutta yhteyksiä käytettiin vain puolisotilaallisissa tarkoituksissa. Niillä hankittiin aseita ja ampumatarvikkeita. Mokadishu oli kauttakulkusatama Koillis-Afrikkaan. Kukaan ei kysellyt satamassa, mitä lastia laivassa oli. Yleensä laivan lastissa oli päällä riisiä ja muita kuivia ruokatarvikkeita ja pohjalasti oli aseita ja ampumatarvikkeita. Saattoipa joku tilata verkosta kranaatinheittimiä ja kranaatteja jotka sitten toimitettiin maksun tultua pikaveneillä Arabimaista Mokadishuun.

33. Kenia

Kenia oli Sudanin, Etiopian ja Somalian naapurimaa, mutta niin erilainen. Kenia eli turistituloilla joita saatiin retkistä luonnon-puistoihin. Kenia oli oivaltanut turismin ensimmäisinä Afrikan maina. Kenia otti kohteliaasti vastaan kehitysavun, mutta todellisuudessa se ei olisi sitä tarvinnut. Turistitulot olivat siksi suuria, että maanviljelyksen kanssa ne pitivät maan tuloja yllä. Kenia oli oivaltanut ensimmäisenä mitä merkitsi valkoinen maanviljelijä. Keniassa ei ollut koskaan ajettu viljelijöitä pois omilta mailtaan, ja niinpä valtion ruokatalous oli omavaraista. Keniassa oli myös puuvillan viljelyä Kilimanjarolla. Siitä saatiin tekstiilejä, ja lintteristä tehtiin paperia. Maassa oli Keski-Afrikan ainoa paperikone. Puuvillakuidusta saatiin hyvänlaatuista setelipaperia. Paras tuotto saatiin safareilta, ja niillä varoilla voitiin palkata metsänvartijoita, jotka pitivät huolta, ettei norsuja tapettu rikollisesti. Norsunluun kauppa oli kiellettyä, mutta jostakin syystä Kaukoidässä sai ostaa norsunluisia esineitä ilman varoitusta, että ne olivat kiellettyjä esineitä.

Kenia oli mustan Afrikan mallimaa.

34. Libya

Libyan hallitsija oli vaihtunut monta kertaa, mutta maan tavat eivät olleet muuttuneet. Aina oli löytynyt johtaja joka piti Muammar Gaddafin perinteistä. Libya laskettiin rikollisiin maihin jotka pitivät yllä terrorismia. Libya maksoi turisteista lunnaita mm. Abu Sayafille joka toimi Filippiinien eteläosissa ja ajoi muslimivaltion perustamista eteläisiin osiin. Järjestö oli tiukasti muslimivaltion perustamisen kannalla, mutta asiaa ei kysytty kansalta. Al Qaeda viihtyi hyvin Libyassa, mutta ei osallistunut hallintoon, vaan oli hyväntekijä, joka nosti dollareissa maan kehitysapua.

Libya otti poikkeuksellisesti vastaan Afrikan Yhteisön pääsihteerin Mbve Moulan vuonna 2090 ja vakuutti tälle, että Libya ei ole tukenut, eikä tule tukemaan terrorismia. Lunnaiden maksamiseen Libya sanoi, että olihan viattomien ihmisten päästävä pois ennen kuin heidät surmataan. Mbve jäi vähän kahden vaiheille ja sanoi, että Zimbabwen YK-lähettiläs ei ainakaan tukisi Libyan esityksiä YK:ssa. Hän varoitti vielä Tripolin lentokentällä, että jos ilmenisi jotain todisteita, että Libya osallistuisi terrorismiin, niin Afrikan Yhteisö ei tukisi Libyaa. Päinvastoin Afrikan Yhteisö pyrkisi kaikin tavoin kaivamaan esiin ne terroristit, jotka nauttisivat Libyan rahoista. Libyan johtaja Mahmud Gaddafi naurahti ja sanoi, että saatte etsiä todisteita mistä tahansa, mutta ainut yhteys oli lunnaiden maksaminen, joka ei ollut kiellettyä vaan hyväntekeväisyyttä. Samalla hän ilmaisi, että Libya voisi liittyä Afrikan Liittoon, jos liitto sen hyväksyisi. Mbve Moula sanoi, että Afrikan Liitto ei tulisi koskaan hyväksymään terrorismin kätyriä liiton jäseneksi. Mahmud Gaddafille tämä oli tuttua tekstiä, ja hän naurahtikin, että Afrikan Liiton mielipide ei ollut muuttunut. Mutta sama se, Libya tulisi toimeen taateleilla ja asekaupalla.

35. Egypti

Egyptin Presidentti Hassan ali Hassan oli aina hymyilevä arabi, joka osasi pukeutua tilanteen mukaan. Parhaiten hän viihtyi työssä eurooppalaisessa puvussa joita hänellä oli vaatekaapillinen. Toisesta kaapista löytyivät muut asut kuten Arabikomentajan asu. Egyptin tilanne oli vakaa ja edellisestä johtajan murhasta oli kulunut miesmuisti. Silti turvatoimet olivat tiukat. Anwar Sadatin murha ei unohtunut. Presidentti ei liikkunut minnekään ilman henkilökohtaisia vartijoita. Hänellä oli autona panssaroitu Mercedes 600 i. Vartijat ajoivat mukana Volkswageneilla. Turvallisuustoimet olivat tiukat. Hassan ajoi maltillista politiikkaa, ja esitti aina sitä, että palestiinalaisten alueita yhdistettäisiin. Israel vastusti, mutta Hassanille oli kovin vaikeaa sanoa ei. Hassanilla oli suunnitelma, jos saataisiin riittävästi yhtenäisiä alueita, niin voitaisiin ehdottaa israelilaisille alueiden vaihtoa siten, että Palestiinan valtio syntyisi. Jerusalemin kohtalo oli Hassanille kova kysymys. Mieluiten hän olisi pitänyt kaupungin jakamattomana ja molempien osapuolten pääkaupunkina, mutta kaikki eivät hyväksyneet hänen ajatustaan. Kiihkomuslimit ajoivat Jerusalemia ainoastaan arabien pääkaupungiksi, mutta Hassan tiesi, että israelilaiset ja varsinkin Ariel Muncy eivät noin vain nielisi ratkaisua. Israel olikin luovuttanut arabialueet Palestiinalle. Ariel oli maltillisella kannalla, mutta Jerusalem oli hänen mielestään jakamaton. Hallituksen toimiin hänkään ei voinut vaikuttaa. Ariel, joka oli Israelin pääministeri, suostui joihinkin maan vaihtoihin, ja lupauksiin, että jos Hamas ja Jihad lopettavat itsemurhaiskunsa, niin hän saattoi harkita Palestiinan maiden yhdistämistä ja tavallaan uuden valtion luomista yhteydessä Gazan ja Länsirannan kanssa. Israelin puolta Jerusalemista hän ei suostunut antamaan.

Hassan ali Hassan johti yhtenäistä Egyptiä, eikä oppositio saanut nostaa päätään hänen maassaan. Hassanin aikana oppositio oli kovin

heikko, eikä siitä ollut vaaraa, jollei joku yksilö saisi päähänsä kaataa Egyptin hallitusta. CIA oli tyytyväinen, että Egyptissä oli rauhallista ja se saattoi irrottaa toisen agenteistaan Palestiinaan valvomaan sen turvallisuutta. Egypti oli unohtanut sukupolvien vaihteessa vanhat vihat ja Lähi-idän sodan. Niin kävi myös Israelilaisille. Nyt keskityttiin keskustelemaan siitä Egyptin johdolla, että miten perustaa Palestiinan valtio. Egypti oli ennenkin ratkonut Lähi-idän tilanteita ja se kävi tarmolla kiinni tilanteeseen, ja etsi tehokkaasti uusia ratkaisuja. Koska Egyptin pääkaupunki Kairo oli niin kaukana ja turvassa, niin oli helppo ehdottaa palestiinalaisille sovintoa Israelin kanssa. Kiista oli kyllä niin vanha, etteivät nuoremmat johtajat tajunneet mistä oikeastaan oli kysymys. Piti mennä historiassa yli 2000 vuotta taaksepäin ja kuvitella miten valtiot ja rajat olivat silloin. Koston kierrettä ei voinut katkaista mikään, ellei toinen osapuoli luopuisi kostamisesta. Sittenkin kiihkoilijat ottivat aseet omiin käsiinsä ja minisota alkoi uudelleen.

Hassan Ali Hassan oli ylpeä siitä, että Egypti kasvatti turistitulojaan jatkuvasti. Yhä useampi halusi nähdä sfinksit, pyramidit ja Luxorin. Tiedemiehet olivat onnistuneet purkamaan nuolenpääkirjoituksen ja laatoista selvisi, että pyramideja olikin useampia, kuin oli tiedetty. Osa oli hautautunut hiekkaan. Kun kirjoitusten mittoja seurattiin, löytyi mitättömän kivikasan alta pyramidin huippu. Vuosituhannet olivat tuoneet Saharan hiekkaa ja haudanneet pyramidit alleen. Löytyi täysin koskemattomia hautoja, jotka täydensivät historian kirjoja. Hiekkaan hautautuneita pyramideja tuskin kannatti kaivaa esiin. Pääasia oli että niihin päästiin sisään huipun kautta. Ensimmäiset tiedemiehet, jotka tutkivat uusia löytöjä, olivat hullaantuneita uusiin aarteisiin. Kaikkea ei edes voinut tuoda esiin kapean huipun aukon kautta. Kullatut leijonat ja apinat saivat jäädä niille sijoilleen, kunhan ne oli luetteloitu. Pienempiä esineitä tuotiin Kairon keskusmuseoon kunnostettavaksi ja myöhemmin niistä koottiin näyttely, joka sai kiertää Euroopan kaikissa maissa.

36. Sierra Leone

Freetown oli nykyään rauhallinen paikka vaikka puistokävelyyn. Levottomuudet oli saatu tukahdutettua ja kaupungilla oli rauhallista. Öljyn loputtua Afrikan mantereelta auringolla oli yhä tärkeämpi rooli. Freetownin autot kulkivat sähköllä jota aurinko antoi päivisin. Yöllä suuri sähköverkko kuljetti auringon energiaa Amerikasta asti. Tavallisesti päivällä tapahtuva lataus riitti päivän ajoihin, mutta jos ajomäärä oli suuri, niin maailmanverkko latasi autot yöllä. Ei tarvinnut kuin kytkeä pistoke kiinni ja lataus toimi. Pidemmillä matkoilla sai huoltoasemilta vaihtoakkuja. Tämä edellytti, että oli vain muutama automerkki ja kaikkien autojen akut olivat samankokoisia. Freetownin elämä sujui kuten ennenkin, leppoisasti. Poissa olivat sodat ja kurjuus. Maa eli hedelmien viennillä. Erityisesti pohjoiset alueet ostivat Sierra Leonen hedelmiä. Niissä ei ollut Israelin leimaa, ja siten niitä saattoivat ostaa niin kristityt kuin muslimitkin. Lisäksi hedelmillä oli puhtaustodistus, ettei niitä oltu käsitelty millään torjunta-aineilla. Kauppa kävi hyvin ja kannattavasti.

37. Eurooppa ja Espanja

Espanja oli kovan painostuksen jälkeen luopunut Gibraltarin omistuksesta ja Britit hallitsivat niemeä. Näin Espanja luovutti pakolaisongelman myös briteille. Ceuta oli edelleen olemassa Marokossa ja sieltä elintasopakolaiset tulivat keinolla millä hyvänsä Gibraltariin tai Espanjan rannikolle öiseen aikaan. Paljon jäi kiinni pakolaisia, mutta moni pääsi läpi Espanjaan tai Ranskaan. Portugali ei köyhänä maana kiinnostanut.

Espanjan Baskiongelma ei ottanut selvitäkseen, sillä Baskit vaativat yhä edelleen omaa maataan ja tehostivat vaatimuksiaan pommeilla ja murhilla. Neuvottelutiekään ei tuottanut mitään, sillä pääministeri oli sanonut, että Espanja ei keskustele maan luovutuksesta niin kauan, kun terrori jatkuu. Ja aina oli niitä höyrypäitä jotka luulivat, että terrorilla päästäisiin neuvottelemaan.

Espanja tuotti hedelmiä ja lihaa. Maitokarjaa ei ollut vaan maitotuotteet tuotiin lähinnä Portugalista tai Ranskasta. Etelämaalaiset eivät juoneet maitoa ja sitä tarvittiinkin vain lapsille. Juustoja tuotiin kulutukseen ja Ranskalaiset juustot olivatkin makoisia. Espanja tuotti myös viinejä omaan käyttöön ja vientiin. Viinejä vietiin Pohjoismaihin ja Itä-Eurooppaan Bulgariasta pohjoiseen. Lisäksi Espanja oli edelleen matkailumaa ja Kanarian saaret edelleen turistikohde omine pesetoineen. Euroopan verot oli harmonisoitu, mutta Kanarian saaret olivat halpa turistikohde, koska ne eivät kuuluneet EL:ään. Niillä oli erivapaus Espanjasta.

Maapallon ilmasto oli muuttunut sikäli, että talvisin Aurinkorannikollakin saattoi olla kylmä ja ihmiset pysyttelivät sisätiloissa. El Niño saattoi vaikuttaa säihin. Ilmaston keskilämpötila

oli noussut, ja meren pinta oli korkeammalla. Lisälämmitinkauppa kävi kuumana ja sähköverkossa teho ei tahtonut riittää. Toiset hytisivät viltin sisässä ja toiset harkitsivat muuttoa Kanarian Saarille. Sinne muutto oli luvan varaista ja lupia myönnettiin kitsaasti. Kanarian saaret olivat jo täynnä asutusta ja turistit veivät lopunkin tilan. Niinpä moni myi asuntonsa kesällä, kun oli kaunis ilma ja muuttivat Marokkoon. Casablancasta sai vielä edullisesti asuntoja ja ilmasto oli lämmin. Suuremman muuttoliikkeen tullessa asuntojen hinnat kallistuisivat. Joka oli ensimmäisten joukossa, saattoi säästää sievoisen summan dollareita sukan varteen.

Baskien asia ei ollut edistynyt varsinkaan, kun he tekivät yllättäviä iskuja Espanjassa. Baskimaan itsenäisyys oli vielä kauempana, kuin vuosituhannen vaihteessa. Espanja ei antanut periksi ja Ranska oli vastaan Baskimaan itsenäisyyttä. Asia ei edennyt Espanjan parlamentissa ja vetoaminen kuninkaaseen ei ottanut tulta.

Espanja oli köyhien lomaparatiisi, sillä rikkaammat matkustivat Aasiaan tai Amerikan mantereelle. Silti Espanjan tulot turismista olivat ruhtinaalliset. Ne vetivät vertoja viinin tuotannolle. Espanja eli hedelmien ja viinin viennillä sekä turismilla. Espanja oli EU:n eteläraja ja muuttovirta Marokosta Ceutan kautta oli kovaa. Espanja kuulusteli jokaisen muuttajan, joka saatiin kiinni ja palautti Marokkoon, mutta öiseen aikaan veneilijät toivat laittomia muuttajia Marokosta Espanjaan. Sopivat satamat oli sovittu ja valomerkeistä saattoi päättää kannattiko siihen satamaan tuoda lasti muuttointoisia afrikkalaisia. Muuttajat maksoivat matkasta 3000 Euroa päätä kohti ja veneen kuljettaja olisi voinut jättää veneensä sinälleen rantaan, mutta pakolaiset oli saatava ensin maihin. Jotkut jäivät kiinni ja pakolaiset palautettiin, mutta moni onnistui. Espanjassa ja Ranskassa oli puolisen miljoonaa pakolaista maan alla, jotka tekivät mitä tahansa työtä halvalla, koska he eivät maksaneet veroja ja muita kuluja.

38. Saksa

Saksa oli pysytellyt toisen maailmansodan jälkeen poissa konflikteista ja lähettänyt vain rauhanturvaajia, kun YK niitä vaati. Kannanotoissaan se oli EL:n puolta kuten muutkin keskeiset Keski-Euroopan valtiot, ja piti huolen, että terrorismi ei päässyt pesiytymään Saksaan. Sillä oli vieläkin karvaita muistoja Punaiset Prikaatit järjestöstä. Tavallinen saksalainen ei huomannut yksityiselämässään mitään muutoksia, vaikka Saksa oli nyt Naton jäsen. Jäsenyys velvoitti Saksan antamaan kaiken liikenevän apunsa liittolaismaille, jos niihin hyökättäisiin, tai tehtäisiin terrori-isku. Vihdoin saksalaiset olivat päässeet toisen maailmansodan traumasta ja Hitler-kompleksista. Saksassa oli paljon siirtolaisia, ja välillä tilanne kävi kuumaksi, kun skinheadit ja moottoripyöräjengit ottivat yhteen siirtolaisten kanssa. Skinheadeja siedettiin, mutta moottoripyöräjengit olivat kiellettyjä. Silti moottoripyöräjengejä oli maan alla, ja Valtiollinen poliisi jahtasi niitä.

Saksa ajoi nuorella autokalustolla ja pääpolttoaine oli vety. Saksassa ei ollut niin paljoa aurinkoisia päiviä, että sähköauto paneelilla olisi tullut kyseeseen. Vedyn saanti oli varmaa, sillä entiset öljy-yhtiöt olivat varustaneet rannikolle vedenhajotuslaitteiston, jota käytti ydinvoima ja näin saatiin vetyä ja happea kulutustarpeisiin. Happi kului sairaaloissa ja pelastushenkilöstön pulloissa. Vety meni autojen polttoaineeksi.

Saksan viljelykset olivat pääasiassa auringonkukkaa ja maissia. Muu vilja tuotiin entisistä Itä-Euroopan maista, jotka olivat EL:n jäseniä. Viherlaitumia oli karjaa varten, mutta lypsykarjaa ei kannattanut pitää näissä maissa ilmastonmuutoksen vuoksi. Karja oli lihakarjaa joka tuli toimeen omillaan kunhan talviruokinnasta huolehdittiin. Erikoisuuksina tarhattiin strutseja ja muita eksoottisia

eläimiä, kuten seeproja. Näitä tarhoja ei ollut kuitenkaan paljon. Biisoni pärjäsi talvellakin ulkona ja niille tarvitsi vain viljellä heinää. Lihotusrehun tila sai ostettua pitkäaikaisin sopimuksin Puolasta.

Saksalainen metalliteollisuus oli alamaissa. Kotimaan kysyntä täytettiin, mutta muuten tehtaat sijaitsivat ulkomailla. Viime aikoina Vietnam oli alkanut houkutella autoteollisuutta. Siellä oli halpaa ja ahkeraa työvoimaa ja yhteiskunta rakensi halleja tarpeen mukaan. Autoteollisuus oli aluksi kokoonpanoa ja vasta paljon myöhemmin tehtaat alkoivat suunnitella omia mallejaan.

39. Ranska

Ranskalaiset olivat viinin ystäviä. Sieltä saatiinkin parhaat viinit niin ruokapöytään kuin seurustelujuomaksi. Ranskassa oli vielä valtion avustuksella paljon pystyssä maatiloja. Ne tuottivat maidon, lihan ja niiden jalosteet kotimaahan ja Espanjan vientiin.

Ranskan autoteollisuus oli sisäänlämpiävää. Tehtaita pidettiin yllä valtion subventoinnein, ja jotkin merkit lähtivät kehittämään autoteollisuutta ulkomaille. Renault oli perustanut Kantoniin Kiinaan kokonaisen autotehtaan. Se teki auton alusta loppuun eli alkutuote oli valurauta, alumiini, teräs, lasi ja muovi. Renaultilla oli tarkoitus tuoda autoja Kiinasta, kunhan laatu olisi tasaista.

Ranska oli välillä helisemässä pakoalaisten kanssa ja kuitenkin Ranskassa vallitsi työvoimapula. Pakolaiset piti kouluttaa valtion varoin ja löytää heille sopiva työpaikka. Rekisteröinti oli pakollinen. Silti harmaa talous rehotti, kukapa isäntä olisi ilmoittanut vierasmaalaisesta rengistä. Kun halvalla sai työvoimaa, niin kierrettiin määräyksiä. Poliisinkaan mielenkiinto ei kohdistunut irtolaisiin, kun oli muuta tärkeämpää tekemistä. Lakkoja oli milloin mistäkin asiasta, ja poliisilla riitti töitä pitää liikenne kurissa ja väylät auki. Etelä-Ranskassa aiheutti päänsärkyä Baskimaa. Vaikka baskit asuivat pääosin Espanjassa, niin myös Ranskan puolella oli pommiuhkia ja murhia, joita selvittämään tarvittiin poliisin lisäksi tuomareita ja syyttäjiä. Aika ei riittänyt jahtaamaan maahan luvatta tulleita muukalaisia. Ranskan kansantuote oli kasvanut hitaasti, mutta tasaisesti. Työtä riitti ja kansa oli tyytyväinen. Ainoastaan muukalaisviha nosti silloin tällöin päätään. Ranska oli EL:n toinen veturi Saksan lisäksi ja tästä Presidentti oli ylpeä.

40. Italia

Italia oli Espanjan ja Ranskan lailla laittomien siirtolaisten tulomaa EL:ään. Italia pyrki sijoittamaan siirtolaiset Pohjois-Italiaan ja kouluttamaan heidät. Italiassa päti edelleen se jako, että pohjoisen väki teki töitä ja rakensi tehtaita, ja etelän väki eli kuin siivellä. Etelässäkin käytiin töissä, mutta palkkataso oli alhaisempi ja työttömyys oli korkeampi kuin Pohjoisessa. Useimmiten etelän työpaikat olivat valtion laitoksissa ja opetuksessa. Sisilia oli edelleen Mafiosojen maa, siellä määräsi omertan laki. Poliisilla ei ollut valtaa Sisiliassa, ellei maksanut kymmenyksiä kummisedälle.

Italian autoteollisuus oli erikoistunut eri autotyyppeihin. Ferrari rakensi metanolilla käyviä nopeita autoja, kun taas Fiat keskittyi pieniin sähköautoihin ja keskisuuriin vetyautoihin. Muut valmistajat keskittyivät valmiille aluslaatalle rakennettaviin koreihin ja viritelmiin. Eniten koritutkielmia tehtiin Fiatin keskisuureen malliin. Siitä tehtiin avoautoja kuomuineen, kunhan alusta oli vahvistettu. Myös tehokkaammasta versiosta tehtiin viritelmiä ja urheiluautoja. Ihminen on kekseliäs, jos polttoaine loppuu, niin vaihdetaan toiseen ja entinen meno jatkuu. Nyt jatkettiin vaan puhtaammin pakokaasuin.

Italiakin oli myös kuuluisa viineistään ja juustoista. Maatalous voi hyvin EL:n tuen avulla. Oliivit saatiin myös pääosin Italiasta. Italia oli myös matkailumaa.

41. Portugali

Portugali koetti elää omavaraisesti koska se oli niin paljon kehityksestä jäljessä. Investoitiin paperiteollisuuteen ja toivottiin, että siitä tulisi vientivaltti. Omatkin markkinat imivät paperia, mutta kun tehtaat kävivät täysillä, riitti paperia myös vientiin. Portugali oli kutistunut Siirtomaa-isännästä yksittäiseksi valtioksi. Portugalin siirtomaat olivat pääasiallisesti itsenäistyneet. Mustan Afrikan maista Portugalin siirtomaat olivat käyneet omat sisällissotansa ja nuolleet haavansa. Osa niistä tuotti hedelmiä vientiin Ja osalla oli kaivannaisteollisuutta tai öljylähteiden rippeitä joista riitti vientiin. Alumiinisulfaatti, jota louhittiin, vietiin Norjaan jalostettavaksi ja paluukuormana oli tyhjiä tölkkejä. Portugali oli ollut kova maailmanvalloittaja ja sen kieli oli säilynyt monissa siirtomaissa. Brasilia näistä oli paras esimerkki. Portugali oli välttynyt siirtolaisista, koska sen elintaso ei ollut yhtä korkea kuin Ranskan tai Espanjan. Silti Portugali oli osan siirtolaisista läpikulkumaa.

42. Pohjoismaat

Tanska oli kehittynein kaupan käynnissä, koska sen rajanaapuri oli Saksa. Tanska oli maatalousvaltainen maa. Tanskan rasitteena olivat Färsaaret ja Grönlanti. Nämä alueet eivät olisi tulleet toimeen ilman Tanskan subventioita. Tanska osti kalliilla kalaa Färsaarilta ja hylkeen ja jääkarhun nahkoja Grönlannista. Valaanpyynti oli kielletty jo viime vuosisadalla. Valaita sai lahdata vain tutkimustarkoituksiin. Norjan ja Japanin pyytämät tutkimusvalaat joutuivat kuitenkin purkkiruuaksi. Ne kiersivät sääntöjä ja lakeja rajusti. Tanskassa ei ollut paljoa metsiä, joten sen oli elettävä maatalouden viennillä. Tanska teki kauppaa eri tuotteilla, ja ansaitsi elantonsa siitä. Myös turismi oli hyvä tulonlähde.

Norja tuotti sähköänsä sateisina vuosina vientiin, mutta jos sattui pitkä kuiva jakso, niin sähkö meni omaan kulutukseen. Myös Norjan oma teollisuus kulutti sähköä. Erityisesti alumiinisulatto vei valtavan määrän sähköä. Norjalla oli vielä öljyvaroja ja niitä myytiin kalliiseen hintaan kemiantehtaille. Tehtaiden hyötysuhde oli parantunut niin, että tehtaasta ei tullut ulos muuta kuin jätevettä, joka puhdistettiin luontoa saastuttamattomaksi. Norjassa oli muutama paperitehdas, joita huollettiin hyvin jotta koneet kestäisivät mahdollisimman pitkään. Velat oli kuoletettu ajat sitten ja koneet tekivät pelkkää voittoa. Useimmat tehtaat kävivät ostoraaka-aineilla.

Ruotsi oli tehnyt päätöksensä ennen vuosituhannen vaihdetta, että se ei rakenna enää uutta ydinvoimaa ja vanhatkin laitokset ajettiin alas. Ruotsi eli tuontisähkön varassa. Suomen kuudennesta ydinvoimalasta Olkiluodosta riitti toistaiseksi vielä sähköä vientiin ja koska Suomi oli rakentanut paljon metsäteollisuutta mekaanisen massan varaan, niin seitsemäs ydinvoimala oli jo paperilla, tai oikeammin tietokoneiden kovalevyillä odottamassa Valtioneuvoston

päätöstä ja rakennuslupaa. Ruotsi oli päätynyt uusiutuviin energialähteisiin kuten biojäte, metsät ja hake sekä tuulivoima. Auringosta ei ollut apua muille kuin mökkeilijöille, jotka latasivat aurinkoisina päivinä akkunsa täyteen ja sillä sähköllä katseltiin sähkövalossa mökkitelkkaria. Ruotsissa oli myös paperiteollisuutta, mutta se sijoittui integroituihin massatehtaisiin. Näin ollen kombinaatti oli omavarainen sähkön ja lämmön suhteen. Suomessa oli sekä uusiutuvia energian lähteitä, että ydinvoimaa. Maa jossa, oli kymmeniä paperitehtaita, ei tullut toimeen ilman ydinvoimaa. Hiomot ja hiertämöt tarvitsivat ulkopuolista energiaa. Siitä asti, kun Suomi teki päätöksen rakentaa ydinvoimaloita, Suomen teollisuudella meni hyvin.

Pohjoismaiden blokki oli edistynyt EL:n asioiden junttauksessa. Kun Baltia ja Pohjoismaat olivat yhtä mieltä, niin asiaa ei voinut sivuttaa olan kohautuksella. Verotuksen harmonisointi oli vienyt Norjalta, Ruotsilta, Tanskalta ja Suomelta sievoisen summan verotuloja. Viro, Latvia ja Liettua olivat hyötyneet harmonisoinnista. Niinpä auton kulutusta oli verotettava enemmän ja kaikki kiinteistöt oli pantava tuplaverolle. Silti hyvinvointivaltioille oli käydä kalpaten. Verotulot eivät kerta kaikkiaan riittäneet terveysmenoihin, vaan oli korotettava terveyskeskusmaksuja ja sairaalamaksuja. Vakuutusyhtiöt oivalsivat, että tässä on markkinarako ja lähtivät markkinoimaan terveysvakuutuksia. Siitä syntyi oikein business. Vakuutusyhtiöt markkinoivat kilvan terveysvakuutuksia ja ne myös kävivät kaupaksi. Perhekohtaiset vakuutukset olivat suosiossa. Vakuutusmaksu oli kohtuullinen, mutta riitaa syntyi monesti siitä, mikä aiheutti sairauden. Itse aiheutettua sairautta ei korvattu. Niinpä alkoholin ja tupakan kulutus laski sitä myöten, kun vakuutuksia myönnettiin.

43. Baltian maat

Viro, Latvia ja Liettua olivat pieniä valtioita ja kuuluivat sekä Pohjoismaiden liittoon, että EL:ään. Ne olivat myös Naton jäseniä ja turvasivat täten selustansa Venäjää vastaan. Vanha kauna ja epäluulo ahdistivat edelleen 100 vuoden jälkeenkin Baltian maita. Latvia oli antanut sen verran periksi, että se oli luovuttanut kaistaleen maata, johon Venäjä sai rakentaa maantien ja rautatien, mutta pysäkkejä ei ollut Kaliningradin ja Smolenskin välillä. Oli vain korkeat aidat kahta puolta käytävän. Pysähtyminen oli kiellettyä käytävässä. Ainoastaan auton tai junan rikon aikana sai pysähtyä ja silloinkin matkustajat saivat pysytellä ajoneuvoissaan. Apu tuli joko Kaliningradista tai Smolenskista. Elintaso kohosi hitaasti, mutta varmasti samaan tasoon kuin Euroopassa, mutta vuonna 2050 oltiin vielä kaukana Saksan tai Ranskan elintasoista. Maiden päämiehet lohduttivat uuden vuoden puheissa, että emme ole enää kaukana yleiseurooppalaisesta tasosta ja kohta ohitamme Euroopan. Tähän joku muisteli Nikita Hrustsevin pitämää puhetta, että Neuvostoliitto ohittaisi muutaman vuoden kuluttua Amerikan. Tähän joku koiranleuka sanoi, että herra Presidentti, silloinhan amerikkalaiset näkevät risaiset perseemme. Puhe nosti kansojen oman arvon tuntoa. Tuntui paremmalle asua maassa, joka yrittää kehittää elintasoaan kuin maassa, jossa on luovuttu kansan elintason kehittämisestä, ja eliitti kulutti kaiken omaisuuden ja kansa eli köyhyydessä.

Virolaiset kävivät paljon töissä Suomessa niin että asuivat viikot Suomessa, ja viikonloput kotonaan virossa. Suomeen oli kehitetty erityinen ulkomaalaisten vero joka oli vain 20 % palkasta ja muita työnantaja- ja työntekijämaksuja ei tarvinnut maksaa. Ei ollut myöskään sosiaaliturvaa eikä sairausvakuutusta, ellei siitä huolehtinut itse. Työvoima oli siis edullista työnantajalle, ja etenkin työntekijälle, jolle jäi käteen euroja paljon enemmän kuin Virossa.

44. Aasia, Indonesia ja Filippiinit

Indonesia oli perinteisesti pysynyt ulkona konflikteista, koska sillä oli oma terhakas oppositio. Järjestöt MILF ja Abu Sayaff pitivät huolen siitä, että johdolla oli mietittävää. Järjestöt halusivat oman muslimivaltion eteläosiin Filippiinejä. MILF:llä oli tapana mussuttaa valtiosta, mutta Abu Sayaff kidnappasi ihmisiä ja usein ulkomaalaisia. Se sai hyvät lunnaat Libyasta ja Libya yrittikin päästä maailman muiden maiden joukkoon. Ennen 2000-lukua Libya oli terroristien kotimaa ja heitä syytettiin mm. Skotlannin jumbokoneen pudotuksesta. Abu Sayaff kidnappasi turisteja saarilta ja pyysi hiestä 10 miljoonan dollarin lunnaat per pää. Kun aikansa oli riidelty, asetti Libya pöytään tapansa mukaan terroristien vaatimuksen, ja sai kuljettaa vapautetut Tripolin kautta kotiin. Pelastetut henkilöt joutuivat puhumaan videoon, kuinka hyvä pelastusvaltio oli. Kiiteltiin Libyan ripeitä toimia ja valtiota yleensä.

Indonesia oli vapautunut Aasian talouden taantumasta ja kasvoi ripeää vauhtia. Paperikoneita ja sellutehtaita rakennettiin kovalla vauhdilla. Paperin kysyntä oli kasvanut paikallisesti, koska edistys oli luonut koulut. Vaikka Al Qaeda oli yrittänyt kiristää johtoa luomaan Indonesiasta sariaa tottelevan muslimivaltion, johto ei hyväksynyt terroristijärjestöä. Kotona yhä useammin luettiin sanomalehteä ja ostokset käärittiin paperiin. Tehtaat olivat viljelleet kauaskantoisesti eukalyptusta jo vuosikymmenet ja viljelymetsistä saatiin raaka-aine niin sellutehtaille kuin sellu paperitehtaille.

Indonesia seurasi paperin kulutuksessa samaa rataa kuin länsimaat aikanaan. Hyppy tietotekniikkaan olisi hyppy tuntemattomaan. Toki Internetiä seurattiin, mutta virallinen tieto piti saada sanomalehdistä. Muuten Indonesian talous oli kasvanut ripeää vauhtia, ja tehtaita oli rakennettu kiivaasti. Vaate- ja kenkäteollisuus

olivat kasvaneet eniten. Oma 250 miljoonan väestö nieli tehtaiden tuotannon viimeistä kenkäparia myöten. Vientiin ei riittänyt mitään. Maailmalla oli tarpeeksi teollisuutta tuottamaan kenkiä ja vaatteita, vieläpä halvemmalla kuin mitä Indonesia voisi myydä. Filippiineillä oli myös kotimaista tuotantoa, mutta sillä oli perinteiset myyntisuhteet USA:han. Niinpä NAKEVA- teollisuus pysyi vakaasti pystyssä, sillä dollari oli kova sana Filippiineillä. Euron vaikutus oli pieni, koska se oli kaukainen valuutta. Turismi oli surkastunut rikollisjoukkioiden johdosta ja hallitus ja presidentti Serena Hermansson olivat huolissaan tulevaisuudesta. Olisi joko tuhottava rikollisjärjestöt tai saatava ne myötämielisiksi turismille. Koska tavallinen puhe ei auttanut, niin oli vangittava järjestöjen johtajat ja puhuttava heille tilanteesta ja siitä miten maa nousisi ahdingosta. Etelä-Filippiinien rikollisjärjestöjen johtajat kutsuttiin koolle Manilaan ja heitä tulikin yllättävän paljon. USA:n edustaja konsuli Richard van Moule avasi kokouksen, koska kokous oli kutsuttu koolle nimenomaan USA:n suurlähetystöön. Ensin puhuttiin kaupallisista asioista, ja siitä miten Filippiinit voisi menestyä maailman turuilla. Vienti oli tärkeintä. Sitten lähestyttiin muslimivaltion perustamista ja sitä, miten irrallinen valtio voisi tulla toimeen. Konsuli Moule tarkoitti sitä, että nykyisessä tilanteessa ei voinut luottaa kauppakumppaniinsa. Blokkiutuminen oli alkanut eikä ollut enää varmaa, ostaisivatko Nato-maat tuotteita. Filippiinien oli luotava oma kantansa blokkeihin ja valittava tiensä. Oli valittava joko Aasian - Arabian liitto tai Nato. Kokous ei ollut päättävä elin joten ei tarvinnut äänestää. Pöytäkirja meni tiedoksi parlamentille, joten mitä tahansa ei voinut esittää. MILF ja Abu Sayaff sanoivat mielipiteensä, että eteläsaarista pitäisi irrottaa muslimivaltio joka tulisi toimeen turismilla ja hedelmien viennillä. Moule kannatti asian tutkimista. Serena Hermansson sanoi, että asia on tutkimisen arvoinen, mutta hän epäili, että miten tuo pieni valtio tulisi toimeen. Emämaa ei voinut tukea uutta valtiota, sillä Filippiinit oli velkainen valtio, eikä voinut ottaa lisää velkaa uuden valtion tähden. Hän ehdotti, että asia vietäisiin parlamentin ulkoasian valiokuntaan ja sieltä sitten aikanaan parlamentin päätettäväksi. Käsittely kestäisi useita kuukausia, ja

valtion perustaminen veisi ainakin vuoden, sillä emämaan olisi oltava perillä kaikista uuden valtion asioista, ennen kuin valtio voidaan perustaa. Järjestöjen edustajat vakuuttivat, että muslimivaltio tulisi toimeen omillaan, ja että sinne muuttaisi lisää väestöä. Hallinto oli tarkoitus pitää mahdollisimman ohuena, jotta hallintokulut eivät paisuisi. Verotus olisi alhainen, koska valtion menoja ei olisi. Tämä olisi hyvä alku Muslimivaltiolle. Tosin ihmiset joutuisivat maksamaan kaikesta ja maa olisi hyvä vakuutusyhtiöiden kohde. MILF ja Abu Sayaff olivat tyytyväisiä kokoukseen, koska nyt ensimmäistä kertaa asia otettiin näin vakavasti esille. Järjestöt pyysivät saada ottaa osaa asian käsittelyyn ja presidentti lupasi puhua valiokunnalle ja parlamentille, että nämä antaisivat oikeuden olla läsnä asian käsittelyssä. Äänioikeutta hän ei voinut luvata.

Parlamentti ja Ulkoasiain valiokunta saivat asian käsitellyksi kiireellisenä kolmessa kuukaudessa ja päätös oli yksimielinen, Etelän saarille annetaan itsemääräämisoikeus vuodeksi, ja sinä aikana katsotaan, miten hyvin saaret tulevat toimeen omillaan. Muuttoliikkeeseen ei puututa, vaan kansa saa valita puolensa. Ehtona itsenäisyydelle oli myös se, että rikollinen toiminta loppuisi saarilla. Uuden valtion oli perustettava jo koeaikana poliisivoimat, armeija ja valmistauduttava kansanäänestykseen parlamentista ja presidentistä. Näiden ehtojen valossa Filippiineillä ei ollut pahaa sanaa sanottavana.

45. Pakistan

Niinpä vuonna 2084 talvella Afganistanin ja Pakistanin rajalla eli noin 2000 hengen Al Qaedan terroristiverkosto, joka oli valmis iskemään, kunhan heidän päällikkönsä Mohdi Al Mohammed antaisi käskynsä. Naftan tiedustelutietojen mukaan sheikki eleli yksikseen vuorten luolissa henkivartiokaartinsa ympäröimänä jossain Afganistanin ja Pakistanin rajalla eikä hänestä ollut koskaan saatu muuta todistetta, kuin nuhruinen mustavalkoinen valokuva hänen nuoruusvuosiltaan. Siinä hän poseerasi huntuun kääriytyneen arabinaisen kanssa. Sen sanottiin olleen hänen vaimonsa. Huhu kertoi, että heillä on poika, Mohammed Al Mohammed ja että hän on isänsä tiukassa kasvatuksessa. Mohdin vaimo kuoli Hamasin terrori-iskussa Haifassa, jossa hän teki itsemurhaiskun. Hänet tunnistettiin sormuksesta jota hän oli aina pitänyt mentyään naimisiin Mohdin kanssa. Samassa kahvilaan tehdyssä iskussa kuoli 21 israelilaista ja kuusi arabia. Tämä oli Fatiman rakkauden osoitus Mohdia kohtaan, sillä he sopivat iskua edellisenä yönä ikuisesta rakkaudesta ja tapaamisesta tuonpuoleisessa. Mohdi Al Mohammed meni Allahin johdatuksesta juuri oikeaan aikaan prinssin päivällisille ja sille tielle hän jäi. Hän ja hänen poikansa Mohammed erakoituivat, ja muuttivat Afganistaniin Pakistanin rajalle, ja sieltä sanansaattajan mukana meni tieto Pakistanin pääministerille, että ellei Pakistan elättäisi Al Qaedan armeijaa, niin hän lietsoisi kapinan sotaväessä ja valtaisi Pakistanin pääministerin tuolin. Siitä lähtien aina amerikkalaisten tuloon hän eli poikansa kanssa yksinäisyydessä armeijan ympäröimänä Pakistanin luolissa. Hän sai omalle armeijalleen kuukausittaisen avustuksen, joka riitti jokapäiväiseen elämään. Rikkaaksi hän ei koskaan tullut. Hän jakoi avustuksen muonittajalleen, joka hankki armeijan kaikki varusteet ja ruuan. Ehkä Mohdi ja Mohammed saivat hieman parempaa ruokaa, mutta muuten johtaja oli sotilas toisten joukossa. Terroriteot, joita hänen kerrottiin suunnitelleen, olivat kauaskantoisia ja tuhoisia. Toteutus vain ontui, koska hänen oli kirjoitettava kaikki

paperille ja lähetettävä sotilaspari viemään viestiä Islamabadiin, josta sanansaattaja viestitti käskyn eteenpäin toteutettavaksi lankapuhelimella kioskista koodattuna.

Pakistan harjoitti edelleen kaksijakoista politiikkaa. Se suosi ulkomaisia investointeja ja samalla se elätti Al Qaedan kyytä pohjoisen vuoristossa povellaan. Investoinnit olivat hyvä alku vakaalle politiikalle. Ainoa juopa Pakistanin ja Naton välillä oli terroristijärjestö. Pakistan sanoi toistamiseen kansainvälisissä kokouksissa, että se ei kykene ajamaan Al Qaedaa pois maaperältään. USA oli jo vihainen tilanteesta, koska sen mielestä mikään ei ollut sen helpompaa, kuin vangita nuo 1000 – 2000 terroristia ja hajottaa koko yhteisö. USA ja Pakistan kävivät YK:ssa sanaharkkaa siitä, miten terroristijärjestö tuhottaisiin, mutta mitään selvää asiaan ei tullut. USA uhkasi jo sotilaallisella operaatiolla, mutta Pakistan ei taipunut. Se oli sisäpolitiikkaa. Niin kauan, kun terroristit asuivat vuorilla, pääministerillä oli valtaa. Jos terrorismi poistetaan, niin Pakistan sortuu sisällissotaan. Samalla lakkaavat Al Qaedan järjestämät hyväntekeväisyyskoulut ja sairaalat. Tämän viestin luki Pakistanin YK-suurlähettiläs suuressa salissa. USA raivostui viestistä, ja uhkasi Pakistania sodalla, ellei Al Qaeda tule vapaaehtoisesti esiin. Afganistanista terrori saatiin kitkettyä, mutta nyt huomattiinkin, että ei terrori mihinkään ollut kadonnut, se vain siirtyi maasta toiseen. CIA:n agentit olivat tuoneet huonoja uutisia, Al Qaeda, jota johti Mohdi Al Mohammed, oli voimissaan. Eräs kaksoisagentti eli Al Qaedan joukoissa ja viestitti, että näin yhtenäistä 2000 hengen joukkoa ei vangita niin vain. Tarvitaan armeija joukon surmaamiseen. Mohdi Al Mohammed ei luovuta sovinnolla. Historia kertoi, että hänen vaimonsa teki itsemurhahyökkäyksen ja heidän poikansa Mohammed al Mohammed oli isänsä koulutuksessa ja sai kurillisen kasvatuksen. Hänestä tehtiin Al Qaedan seuraavaa johtajaa.

USA:n puolustusministeri Christer B. Bush hermostui YK:n lausunnoista, ja uhkasi sodalla Pakistania, ellei tämä luovuta kaikkia terroristeja Guamingiin vankilaan ja edelleen kuulustelujen jälkeen tuomittavaksi. Nuorena puolustusministerinä lausunto oli kova. Pakistan otti sotauhkauksen todesta, ja lupasi järjestää USA:lle mahdollisuuden tehdä operaatio Pakistanin maaperällä. Ennen kuin YK:n istunto oli loppunut, oli tieto Pakistanin lupauksesta jo Al Qaedan tiedossa. Järjestö valmistautui sotaan. Kun elettiin luolaolosuhteissa, niin taistelun oli oltava maasotaa, ja mies miestä vastaan. Jos Pakistan ohjaisi USA:n ilmavoimat oikeisiin luoliin, niin operaatio olisi hoidettavissa risteilyohjuksin. Pakistanille tämä pyyntö oli liikaa, eikä kukaan tiennyt, missä luolissa Al Qaeda majaili. Niinpä ohjuspommituksen jälkeen oli mentävä maasotaan. Ohjukset olisi varustettava tavanomaisin kärjin, jotta maasota olisi yleensä mahdollinen.

Niinpä USA anoi Pakistanilta pääsyä vuorille Pesháwarista pohjoiseen. Pakistanin oli pakko antaa lupa, sillä muuten tulisi todellinen sota. Al Qaeda oli tietoinen maailmanpolitiikasta ja sillä oli vakoojat Pakistanin hallinnossa, joten ne armeijan rippeet, jotka olivat vielä Pakistanin puolella, siirtyivät yön pehmeässä syleilyssä Jalalabadin pohjoisille vuorille.

Naton joukot tulivat lähimmältä lentotukialukselta helikopterein ja perustivat leirin Pesháwarista pohjoiseen. Valmistautumiseen meni kolme päivää, ja sitten joukot olivat valmiina hyökkäykseen. Sodan johto oli kartoittanut alueen sekä satelliittikartoista, että CIA:lta saamiinsa tietoihin nojautuen. Luolien aukot olivat hyvin tiedossa. Sodan johto luotti siihen, että ensin ammuttaisiin jokaiseen luolaan tavanomainen risteilyohjus rypälepommein, joka lamauttaisi vihollisen, ja sitten hyökättäisiin hyvin varustautuneilla joukoilla

maasotana luoliin. Ydinaseita ei voinut käyttää koska sotilaiden oli mentävä välittömästi luoliin ohjusten jäljessä.

Taktiikka ja strategia olivat hyviä, mutta puuttui varmistus siitä, että vihollinen ei tiennyt asiasta. Luvan saamisesta toisena yönä 2000 terroristia marssi kuun valossa Afganistanin puolelle ja luolat olivat tyhjiä, kun hyökkäys tuli. Kolmannen päivän iltana NATO totesi saman, vihollinen oli livistänyt, ja uhkasi tulla kolmas Afganistanin sota. Christer B. Bush mietti kuumeisesti, että korkealla taholla oli vuoto. Hän pohti parhaillaan, että kuka tiesi sodanjulistuksesta, ja kuka tiesi päivämäärät. Hän ei tiennyt edes järjestön johtajan nimeä, vaikka olikin puolustusministeri. Siis jossakin oli paha vuoto. Hän pelkäsi, että vuoto oli CIA:n puolella. Armeijassa tieto hyökkäyksestä ei ollut, kuin muutaman kenraalin tiedossa ja heihin hän luotti. Ainoa mahdollisuus oli siis CIA:n Pakistanin agentti, tai joku hänen komennossaan oleva. Hän kutsui CIA:n johtajan Bengt Petersenin luokseen ja kysyi suoraan häneltä, että kuka agenteista hänen mielestään oli kaksoisagentti? Kysymys tuli ihan yllättäen, eikä Bengt osannut vastata, ennen kuin hän olisi tutkinut agenttien taustat. Kuitenkin hän epäili heti ensi kuulemalta Lahoressa majaansa pitävää agenttia, jolla oli kanavia Al Qaedaan. Miksei tieto kulkisi toisin päinkin. Tämä oli tuomio Pakistanin agentille, joka murhattaisiin ensi tilassa, ja joku muu salainen agentti perisi paikan. Pakistanin agentin peitenimi oli Peter Pan ja hänen jälkeensä tuli Ivan Etterich, jonka tehtävä oli murhata edellinen agentti niin, että kaikki näyttäisi onnettomuudelta ja ottaa hänen asemansa. Seuraava työ olisi paljastaa Al Qaedassa olevan agentin nimi, ja eliminoida hänet. Satelliitin infrapunakuvista näkyi, kuinka terroristit muuttivat majaa, mutta kuvat olivat aina jäljessä todellisuudesta. Kuitenkin kuvista selvisi, että matkaa ei ollut kuin noin 50 km jossa uudet majapaikat sijaitsivat. Nyt terroristit olivat Afganistanin puolella, ja USA:lla oli vieläkin täysi mandaatti käydä sotaa Afganistanissa terrorismia vastaan. Näin Pakistan selviytyi kuin ihmeen kaupalla USA:n sodanuhasta.

Tappioksi on luettava se, että pääministeri menetti pelotteensa, ja joutui lähentymään sotilasjohtoa jotta hän tietäsi mitä sotilaat ajattelevat. Tämä johti vääjäämättä Pakistanin salaisen palvelun perustamiseen. Tähän asti armeija oli huolehtinut pääministerin tiedonsaannista. POA (Pakistan Own Army) perustettiin presidentin johdolla, eivätkä armeijan kenraalit tienneet mitään. POA otti johtoonsa salaisten tietojen hankkimisen, mutta pääministeri kuunteli edelleen myös kenraaleja, jotta nämä eivät tulisi epäluuloisiksi. Armeija ei tiennyt mitään POA:n toimista, ja presidentti rahoitti toiminnan Arabimaiden muslimiveljien avustuksella.

46. Afganistan tänään

Afganistanin olot olivat olleet rauhalliset sitten viime sodan ja terroristien karkotuksen. Vain yksittäisiä pommeja oli laukaistu. Lisäksi maa oli täynnä miinoja, ja suomalaiset Pasit raivasivat maata miinoista, minkä ehtivät. Kaikki nuoret kävivät koulua ja jälleenrakennuksessa olivat auttaneet niin YK kuin sen jäsenvaltiotkin, sekä EL. Taleban oli poistettu näyttämöltä terroristien joukkoon ja koko terroristiarmeija oli ajettu pakosalle taas kerran Pakistaniin. Raja oli kuitenkin avoin joten pimeään aikaan sieltä saattoi kävellä polut tuntien Pakistaniin ja takaisin puolessa tunnissa. Afganistanin tiedustelu oli saanut kolme päivää sitten hälyttävän tiedon. USA oli jälleen terroristijahdissa ja nyt oli tosi kyseessä. Koska tietojen mukaan USA oli sopinut Pakistanin kanssa terroristijahdista, niin terroristit muuttivat Afganistanin puolelle vai vihkaa. He elelivät luolissa ja hankkivat ulkomailta saadun avun turvin elintarpeensa. Al Qaeda kanavoi dollarinsa Indonesiasta kuriirien välityksellä.

Kun USA:n tiedustelu sai satelliittilähteisiin viitaten tiedon, että koko Al Qaeda oli Jalalabadiin johtavan tien varressa olevissa luolissa, niin mikään ei enää pidätellyt armeijaa. Risteilyohjukset ohjelmoitiin uudelleen ja armeija tiesi jopa metrin tarkkuudella, missä luolat sijaitsivat. CIA:n Bengt Petersenille sanottiin vain, että tuli päivän viivytys, ja että ohjelma jatkuu kuten ennenkin. Oli ainakin yksi kanava tukittu. Jos vuoto olisi armeijan puolella, niin nyt sekin selviäisi. Kuitenkin johto epäili CIA:n kaksoisagentteja.

Seuraavana päivänä, kun alueella oli valoisaa, lähetettiin risteilyohjukset matkaan, ja merijalkaväki rynnäkkövaunuin heti perään. Helikopterien oli lähdettävä aikaisemmin sillä risteilyohjusten nopeus oli suurempi.

Kun merijalkaväki tuli mukaan, olivat risteilyohjukset juuri tulleet ja tien varsi oli täynnä pakenevia Al Qaedan jäseniä. Suurin osa heistä oli kuollut luoliin, mutta merijalkaväen sotilaat saivat liittyä sotaan verekseltään. USA:n tulkinnan mukaan nyt ei varjeltu ketään, vaan kaikki olivat sodassa. Merijalkaväki sai puhdistettavaksi loput, ketkä eivät olleet kuolleet jo ohjusiskussa. Merijalkaväki jakaantui tien varrelle luolien mukaan ja aloitti puhdistuksen. Kaikki jotka olivat puolen päivän jälkeen liikkeellä, joutuivat ammutuksi. Kahteen mennessä oli pääosa luolista puhdistettu ja terroristit tapettu. Viimeiset taistelut loppuivat kolmeen mennessä. Sitten hyökkäyksen johto meni vartioituihin luoliin, ja jos se kohtasi elossa olevia ihmisiä niin kaikki tapettiin. Luolien läpikäynti vei kaksi tuntia, mutta Mohammed al Mohammedin ruumista ei ollut löydetty. Hänen täytyi isänsä mukana mennä johonkin muuhun luolaan. Operaation päällikkö käski joukkueen miehiä mukaansa, ja he menivät luola luolalta tietä itään ja tarkistivat, että kukaan Al Qaedan jäsenistä ei jäänyt eloon. Aivan viimeisestä luolasta he tapasivat kaksi henkilöä, Mohdin ja Mohammedin. Operaation päällikkö ampui molemmat, ja tähän loppui Al Qaedan tulevaisuus tällä kertaa. Oli varmaa että joku Sheikki aloittaa terrorin uudelleen, mutta nyt saatiin kuitenkin tämän ajan terrori loppumaan.

47. Al Qaeda saa jatkoa

Mohdi al Faesal syntyi vuonna 2051 lokakuussa Gazan alueella suuren arabiperheen toiseksi vanhimmaksi pojaksi. Hänen äitinsä oli kotiäiti, joka piti huolta lapsistaan. Hänen isänsä oli israelilaisten autonkuljettaja joka kävi töissä Israelin puolella. Isän kertomusten perusteella Mohdi muodosti mielipiteensä vieraan valtion ihmisistä ja toiminnasta. Koska isä joutui usein palaamaan tyhjin käsin ilman palkkaa takaisin rajalta koska oli ollut ”epäselvyyksiä” papereissa Mohdi mietti, että israelilaiset olivat pahoja ihmisiä. Eiväthän hyvät ihmiset, kuten arabit sellaista tee. Mohdi kävi arabiankielistä koulua, ja oppi koraanin säkeitä ulkoa. Hän oppi myös paljon asioita vanhemmalta veljeltään. Koska Gazassa oli rauhallista, hän ei koskaan tuntenut oloaan turvattomaksi. Mohdi varttui nuorukaiseksi ja sai kokea kansallisen herätyksen, kun hänen enonsa perheen talo Länsirannalla räjäytettiin kappaleiksi. Siitä asti hän vihasi vieraan valtion kansalaisia. Hän oppi vanhemmilta pojilta, että USA on Suuri Saatana. Niin toitotti myös arabiankielinen TV-kanava, jonka hän lipusta tunnisti iranilaiseksi. Silloin hän päätti liittyä johonkin järjestöön, joka vastustaisi tätä mieletöntä Israelin terroria. Hän oli viidentoista, kun hän löysi samanhenkisiä poikia, ja he päättivät antaa juutalaisille opetuksen. Heillä ei ollut tietenkään aseita räjähteistä puhumattakaan. He punoivat juonia illat pitkät paikallisessa kahvilassa hiljaa supattaen ja vaikenivat, jos palestiinalaisten partioauto meni ohi. Gazassa ei siihen aikaan ollut israelilaisia sotilaita, joten he ottivat niiden sijaan silmätikukseen palestiinalaispoliisin. He miettivät illasta toiseen mitä tehdä, mutta koska ei ollut aseita, niin oli turha kuvitella tekevänsä terrori-iskuja. He päättivät, että kun he menevät 18 vanhana armeijaan, niin sieltä varastetaan aseita ja räjähteitä ja sitten isketään ihan oikeasti. Kun Mohdi oli kuudentoista, otti naapurikaupungin parikymppinen siistinnäköinen nuori mies häneen yhteyttä ja kertoi, että hän oli kuullut poikajoukon hurjista haaveista. Hän kertoi hämmästyneelle Mohdille, että oli ihan tavallista, että palestiinalaiset

pojat haaveilivat iskuista vihollista vastaan, ja kuvittelivat että armeijasta saa varastettua aseita. Hän sanoi että tuo on ihan väärä tyyli, ja että nuoret miehet liittykää todelliseen järjestöön joka pitää teistä huolta ja suojelee omaisianne. Mohdi oli ihmeissään, mutta koska tarjous oli houkutteleva, hän kysyi että mikä on tuon järjestön nimi. Vieras sanoi, että se on Hamas. Samaan hengenvetoon hän sanoi, että jos tarjous kiinnostaa, niin tulkaa huomenna illalla samaan kuppilaan, niin jutellaan. Mohdi kysyi, että koskeeko tarjous kaikkia hänen ystäviäänkin, johon vieras sanoi, että kyllä. Muista että tästä ei sitten puhuta kylillä, eikä edes kotona, sillä järjestöllä on tietyt salassapitovelvollisuudet. Kyllä, vakuutteli Mohdi ja tuumi, että kavereille pitää toki kertoa. Hän tapasi kaverinsa päivän mittaan, ja koska nuorukaisilla ei ollut mitään järkevää tekemistä, hän kertoi heille tarjouksesta. Hän paisutteli juttua ja sanoi, että tuo mies oli luvannut aseitakin, kunhan Hamas on kouluttanut heidät. Ei hän siinä vallan väärässä ollutkaan, mutta aseiden vuoro tulisi hieman myöhemmin.

He menivät seuraavana iltana kahvilaan, ja puolen tunnin kuluttua tuo muukalainen saapui. Hänellä oli kaksi apuria, jotka pitivät kättä housun kauluksella. Apurit jäivät kahvilan ovensuuhun, ja mies lähestyi pöytää. Hän sanoi lähelle tultuaan että jaha, kaikki ovat päättäneet tulla. Mitäpä muuta 16-vuotiaalla olisi Gazassa tekemistä, kuin tarttua tilaisuuteen liittyä Hamasiin, kun sellainen tulee tarjolle. Kukaan ei kuvitellut, että jostakin heistä tulisi johtaja, mutta he pystyivät jäseniksi ja kouluttautumaan terroristeiksi ennen armeijaa. Armeija tulisi jokaiselle vastaan 18-vuotiaanan. Palestiinan armeija oli vuoden mittainen ja pakollinen, jollei mitään erityissyytä, kuten sairautta todettu.

Vartijat olivat valppaina ovensuussa ja laskivat kaikki sisään. Mohdi tulkitsi asian siten, että vartijat valvoivat vain, että israelilaiset

ja palestiinalaispoliisi eivät saaneet nähdä tapahtumaa. Vieras selosti pojille, että mikäli he päättäisivät liittyä Hamasiin, se kouluttaisi heitä kahden vuoden ajan ”toimintaan” ja sitten he menisivät normaalisti armeijaan. Armeijan jälkeen heillä olisi vapaat kädet liittyä Hizbollahiin, Hamasiin, Jihadiin, Al Aksan Marttyyreihin tai Al Qaedaan. Kaikkein tärkeintä olisi, että he valitsisivat puolensa jo nyt 16-vuotiaina. Miehet ovat miehiä, sanoi muukalainen ja lupasi palata asiaan viikon sisään. Sitten hän häipyi vartioineen.

Mohdi al Faesal sanoi kavereilleen että huomasitteko, vartijoilla oli aseet? Pojat nyökyttelivät vaikka kaikki heistä eivät tajunneet missä vartijat pitivät aseitaan. Yksi heistä tuntui epäilevän, jolloin Mohdi kuiskasi, että aseet olivat tietysti vyön alla. Jokainen heistä oli valmis vaikka heti liittymään järjestöön, mutta sitten nousi esille kysymys mihin niistä. Al Qaedasta he eivät olleet kuulleet, joten se jäi pois laskuista. Al Aksan Marttyyrit tuntui myös vieraalta, joten jäljelle jäivät Hizbollah, Jihad ja Hamas. Niin vähäisin tiedoin oli vaikeaa päättää, mutta koska he halusivat toimia yhdessä, oli yksimielinen päätös Hamas. He olivat kuulleet järjestöstä ja nähneet sen johtajan televisiossa. Hän oli harmaapartainen vanhus, mutta hänellä oli terävä, läpitunkeva katse.

Seuraavalla viikolla vieras tuli uudelleen kahvilaan, nyt yksin ja kuiskasi, että ovatko pojat tehneet päätöksen. Pojat nyökkäsivät innokkaina ja kertoivat, että he haluavat liittyä Hamasiin. Vieras sanoi, että viisas päätös, ja että seuraava koulutus alkaisi kuukauden kuluttua tässä samassa kaupungissa. Poikien olisi parasta kertoa kotona, että he ovat päässeet työllisyyskurssille joka alkaa iltakurssina kaupungin ammattikoulussa. Hän lisäsi vielä, että ammattikoululla olisi kaiken varalta vain yhteyshenkilö ja koulutus pidettäisiin kaupungin ulkopuolella, koska siinä jouduttaisiin ampumaan ja käsittelemään räjähteitä.

Kun vieras oli lähtenyt, pojat vetivät henkeä, että moinen onni sattui heidän kohdalleen. Sitten Mohdi pohti, että hän oli nähnyt nuo kasvot useamminkin. Sitten hänellä välähti, sehän oli se kulmapöydän arabi, joka oli aiemmin sonnustautunut oikein arabialaiseen pukuun, mutta nyt hänellä näytti olleen eurooppalaiset vaatteet. Mohdi naurahti, että noin vähällä he olivat vielä huiputettavissa. Vaan sama ei toistuisi enää muutaman vuoden kuluttua, kun he olisivat valmiita taistelijoita.

Niin porukka hajaantui koteihinsa ja jokainen jäi miettimään tulevaa koulutustaan. Se oli sentään toista kuin oppikoulussa. Saataisiin ampua oikeilla aseilla ja räjäyttää oikea kranaatti. Niin kävi Mohdikin sinä iltana tyytyväisenä nukkumaan, ja päätti että kertoo asiasta isälleen vasta, kun lähtee koulutukseen.

Kun päivää vaille kuukausi oli kulunut, Mohdi kertoi isälleen, että hän oli lähdössä iltakurssille ammattikouluun ja että kurssin jälkeen voisi olla luvassa töitäkin. Isä, joka oli masentunut siitä, kun ei päässyt töihin joka aamu, oli iloinen pojan puolesta. Hän kyseli, että kuinka kauan kurssi kestää ja mihin työhön se valmentaa. Mohdi vastasi, että kurssi kestää kaksi vuotta kunnes hän lähtee armeijaan ja se valmentaa rakennusalalle. Isä totesi, että rakennusmiehiä tarvitaan aina, ja että raha on tarpeen köyhässä perheessä. Hän ei hyväksynyt sitä, että poka menisi naimisiin ja muuttaisi pois kotoa. Perinteisesti palestiinalaisperheissä oli avustusvelvollisuus vaikka asuisikin perheellisenä muualla. Vanhimman pojan oli elätettävä vanhempansa hautaan saakka.

48. Al Qaedan loppu?

USA:n merijalkaväki oli mielestään käynyt läpi kaikki luolat ja todennut, että yksikään ruumis ei liiku. Sitten kutsuttiin paikalle hautaajat, jotka asuivat Kabulissa. Tunnistus oli tuskaa, sillä monellakaan sotilaalla ei ollut papereita ja jouduttiin ottamaan DNA-näyte, jotta sukulaisuus selviäisi. Viimeisen luolan vartijoilla oli ollut paperit ja heidät oli helppo tunnistaa mutta Mahmoud ja Mohdi olivat ilman papereita. Iästään he olivat kuin isä ja poika, mutta koska ei ollut mistä tunnistaa, niin heidätkin pantiin DNA-testiin. Aikanaan testi osoitti, että kyseessä oli rekisteröimätön poikalapsi ja hänen isänsä. Veriarvoja tai kansallisuutta ei saatu selville. Laajemmissa etsinnöissä paljastui, että vanhempi mies oli ollut Mohdi Al Mohammed, oli Al Qaedan nykyinen johtaja ja Mohammed Al Mohammed oli hänen poikansa, joka oli opettelemassa järjestön johdon opissa. Siihen päättyi se Al Qaedan verkosto, ja joku jossain verkon syövereissä mietti synkkiä kuultuaan tai tunnettuaan johdon puuttumisen ja aikoi alkaa itse johtajaksi. Ensimmäiseksi tieto tuli Arabimaihin sillä hyökkäys ei jäänyt pimentoon ja Kabulista kulki viesti nopeasti Qatariin, että apu oli suunnattava uudelleen ja oli vallittava uudet johtajat. Palestiinan verkosto loi heti uuden johtajan, koska siellä oli koulutuksessa satoja Al Qaedan verkoston alaisia sissejä, ja joukossa oli hyviä johtajaehdokkaita. Niinpä Qatarin johto päättikin, että Palestiinasta on tuleva eräs verkoston ydintukikohdista ja eräs Sheikki järjesti rahoituksen, että koulutus olisi kunnollista ja että mitä pikimmin valittaisiin uusi johtaja Al Qaedalle. Enää ei luotettu Pakistaniin eikä Afganistaniin vaan johdon oli asuttava Gazassa. Siellä se oli turvassa Yhdysvaltain hyökkäykseltä, ja kun operaatio pidettiin tarpeeksi salaisena, niin että vain Sheikki ja Gazan kouluttaja tiesivät uuden johtajan henkilöllisyyden, niin tämä voisi kävellä vaikka Jerusalemin tai New Yorkin kadulla ja olla tuntematon. Uusi Al Qaeda piti matalaa profiilia, ja ne terrori-iskut, joita se teki, se sälytti aina jonkun muun järjestön piikkiin. Iskut tunnusti mielellään Hamas ja Jihad. Al Qaedan verkko kasvoi kuitenkin voimakkaasti, sillä maailmalla oli miljardi

muslimia, jotka tunsivat olonsa turvallisemmaksi, kun oli jokin järjestö, joka kosti aina, kun joku murhattiin.

Amerikan merijalkaväen puhdistettua luolat tuli Al Qaedan verkostoon tyhjiö. Arabimaailma tiesi jo murhista seuraavana päivänä aamulla ennen kymmentä ja Qatarissa mietittiin jo uutta strategiaa.

CIA ei vieläkään tiennyt, että todellinen johto oli Sudanissa. Kenian Leiri tunnettiin, ja se että Al Qaeda oli poistunut Somaliasta, mutta Sudan oli arvoitus. Agentteja sinne ei saatu peitetarinoista huolimatta lähetetyksi.

49. Afganistanin jälleenrakennus

Afganistan oli saanut terrorisodan jälkeen mukavan avun maailman järjestöiltä, ja apujoukkoja rakentamaan sortuneita rakennuksia. Monikansallinen järjestö hoiti jälleenrakennustyötä. Lapset pääsivät kouluun ja naisien ei ollut pakko käyttää huntua ja he saivat töitä. Naiset olivatkin tärkeä voimavara, sillä suuri osa miehistä oli kuulunut Talebaniin tai Al Qaedaan ja surmattu. Kaupungeissa liikkuminen oli vapaata. Afganistan ei kuullut kuin huhuja eräältä matkailijalta, että Al Qaedan johto oli murhattu. Matkailija oli tullut varhain aamulla Pesháwarista Jalalabadiin, ja tavannut siellä USA:n merijalkaväkeä. Heidän johtajansa oli sanonut, että löysimme terroristipäällikkö Mohdin ja hänen poikansa Mohammedin. Mutta hän sanoi, että tämä ei lopu vielä tähän. Filippiineillä kytee jo jatko tälle Al Qaedalle. Hän ei tiennyt, kuinka väärässä hän oli.

50. Intia ja Pakistan

Intian väestön kasvu oli pysähtynyt 1.400.000.000 ihmisen määrään, mikäli väestönlaskentaan oli luottaminen. Voimakkain tekijä oli ulkopuolinen yhteisö sponsorien varassa. Sponsorit lahjoittivat rahat 50.000.000 kondomin ostamiseen ja Indian Aid niminen järjestö suoritti jakamisen. Samalla järjestö pakotettiin kertomaan naisille kuukautiskierto ja varmat päivät. Samalla voitiin myös sivistää väestöä, jotta väestön liikakasvu saataisiin hillityksi. Ohjelma onnistui ja Intian väkiluku seuraavana talvena oli jo alempi, kuin edellisenä. Tämä johtui siitä, että hökkelikylien miehet kuolivat varhain verrattuna naisiin. Myös lapsikuolleisuus oli tosiasia, vaikka YK:n Unicef olisi tehnyt mitä, niin näin nopeaan väestön määrän muutokseen ei olisi voitu vaikuttaa.

YK uskoi siihen, että väestön kasvulla oli rajat ja että ne oli saavutettu. Maa ei pystynyt ruokkimaan enempää kansaa kuin olivat maatalousmaiden tuotot. Päivän tasaajan molemmin puolin oli alue jossa kansa sai luonnosta tarpeeksi elantoa mutta siellä ei ollutkaan väestöräjähdystä. Väestöräjähdys kohdistui niihin ihmisiin joilla ei ollut kunnon asuntoa eikä työtä. Jos voitaisiin estää slummiutuminen ja kaikille olisi työpaikat niin väestöräjähdystä ei tarvitsisi pelätä.

Jammun ja Kashmirin alue hiersi edelleen Intian ja Pakistanin välejä. Vaikka ne kuuluivat Aasian - Arabian liittoon niin maakohtaisia eroja saattoi olla. Pakistan ampui tyhjänä olevan ohjuksen näytöksi Intian valtamereen ja Intia vastasi 50 trotyylitonnin ohjuksen lähettämisestä 1500 km päähän Intian valtamereen. Oli siis selvää, että Pakistan ja Intia olivat taas kerran muhinoimassa Jammun ja Kashmirin tilanteesta. Ydinaseita ei käytetty, mutta tavanomaisia sitäkin useammin. Intia teki hyökkäyksen näennäisen rajan tuntumasta ja vyörytti joukkojaan kohti Jammun alueita. Hyökkäys oli niin

ponteva ja yhtäkkinen, että Pakistan ei saanut joukkojaan ydinaselumosta vaan joutui heti ensisodan jälkeen myöntämään tappiot. Johto oli kuitenkin sitä mieltä, että vedetään ensin henkeä, ja sitten valloitetaan koko Kashmir. Ydinaseita ei käytetä, sillä näin pienessä sodassa niistä olisi vain haittaa. Ne sopivat totalitääriseen sotaan, jonka kentälle ei ole enää tarvis mennä latauksen räjäytyksen jälkeen. Maan valloitukseen ne eivät sopineet.

Näillä sanoilla Mahmud al Daeda puolustusministerinä joutui siunaamaan tavanomaisen sodan. Hän huokaisi helpotuksesta, sillä olisi ollut raskasta viedä viestejä kotiin, että miehenne on kuollut annettuaan kaiken isänmaalle. Pakistanille avoin sota olisi raskas, kun taas Intialla riitti sotavoimia. Oli selvää, että Pakistan luotti sissisotaan ja nopeisiin iskuihin, kun taas Intia oli paljon parempi massiivisissa sotilasoperaatioissa. Vaikka välillä tehtiin rauhaa ja solmittiin jopa sopimuksia, niin taas tuli yö, jona Pakistanin puolelta tuli koulutettuja sissejä, jotka piiloutuivat muslimihenkisiin asuntoihin, ja kun kristillinen kansa kokoontui kirkkoihin, niin muslimit aloittivat tuhotyönsä. Muslimien pyhä päivä oli perjantai ja sunnuntaina he saattoivat tehdä työtä ja iskeä kirkkoihin.

51. Afganistanin kehitys

Afganistan oli kärsinyt samalla vuosisadalla kolme sotaa ja vasta neljäs sota osoitti sille rauhan tien. Venäläisten hyökkäys ja kymmenen vuoden sota ei tuonut muuta esiin, kuin että Afganistan on totalitäärinen valtio, joka kohtelee kansalasiaan väärin. Venäläiset poistuivat Afganistanista häntä koipien välissä ja vannoen että tänne ei koskaan enää tulla asein. Venäläiset olivat hävinneet sodan, mutta Moskova ei tunnustanut sitä tappiota. Edelleen partioitiin Groznyessa ja sen lähialueilla. Venäjällä oli tarpeeksi Tzhezheniassa. Afganistan oli unohdettu maa valloituskartalla. Niin karmean opetuksen se oli antanut neuvostosotilaille. Venäläiset olivat juuttuneet Etelä-Aasiaan ja Tzhetzheniaan niin lujasti, että ei ollut kunniallista pakotietä sodasta. Ilmavoimia ei voinut käyttää koska venäläiset ja tzhezhenit elivät sulassa sovussa siviilissä.

USA kävikin sotaa ensin voimakkain ilmavoimin ja sitten vasta maahanlaskujoukoin. USA:lla oli se hyvä puoli, että vihollinen oli aina eri maanosassa sitten intiaanivainojen ja Amerikan valloituksen. Vihollinen oli vain niin ovela, että muutti maasta toiseen välttääkseen tappiot ja pidättämiset. Terroristien kohtalo on kuitenkin tiedossa, jos heidän olinpaikkansa vain tunnetaan. CIA:n agentit eivät tehneet turhaan salaista, ja joskus varsin veristä työtään. CIA viljeli mielellään kaksoisagentteja, mutta se johti monesti agentin sulautumiseen liian hyvin yhteisöön ja vuotamaan tietoja toisin päin. Kun tämä huomattiin, niin säännönmukaisesti se agentti, joka reviiriin kuului vuotava lähde, surmattiin ja seuraavana tulilinjalla oli kaksoisagentti, ellei häntä jätetty yksin, jolloin hänen oli pakko joko sulautua yhteisöön tai karata sieltä. Karkaaminen oli vaarallista, sillä kaksoisagentin perässä olivat niin CIA, kuin järjestökin, johon hän oli soluttautunut. Hänellä ei ollut kotia. Lähes aina kaksoisagentit olivat yksinäisiä tai eronneita miehiä, joilla ei ollut niin suurta merkitystä yhteiskunnassa. Se, miten tultiin

kaksoisagentiksi, oli monitahoinen kysymys. Yleensä kaksoisagentti oli entinen CIA:n agentti, joka oli työssään joutunut liian lähelle kohdettaan ja kenties tahtomattaan mukaan terroristien juoniin. Terroristitkin olivat niin ovelia, että he testasivat kaksoisagentin ja vaativat häneltä vastapalveluksia. Yleensä kaksoisagentista tiesi vain terroristien johto, ja muu kenttäväki otti hänet yhtenä jäsenenä mukaan toimintaan. Kaksoisagentin toiminnassa oli vaikeinta ottaa yhteyksiä pääagenttiin, sillä ei voitu käyttää lähettiä eikä puhelinta. Yleensä kaksoisagentilla oli kämmenmikro ja internet-yhteys. Yön pimeydessä hän meni ulos luolasta tai teltasta ja otti yhteyden satelliittien kautta. Hän oli kirjoittanut viestinsä valmiiksi ja lähetti ne lyhyinä purskeina verkkoon. Pääagentti tiesi lukea postin ja päätellä mitä tehtäisiin seuraavaksi. Pakistanin tapauksessa myös CIA:n johto seurasi keskustelua, sillä mikä oli sen helpompaa, kuin siepata viesti satelliitin kautta. Peter Washington, CIA:n johtaja halusi tiedot kaikista kaksoisagenteista koko maailmassa. Sieltä hän löysi tiedon siitä missä vuoti ja tiesi olla tietämätön Yhdysvaltain presidentin edessä. Siksi siis ainoa mahdollisuus oli eliminointi sekä vasikan, että häntä hoitavan agentin kohtalona. Peter ei sietänyt oikein kaksoisagentteja, sillä hänellä oli huonoja kokemuksia niistä kenttäajoilta.

52. Maailman turvallisuus

2090-luvulla talous oli tärkein elementti, mutta sodan uhka häilyi taustalla. Sodan uhan vuoksi järjestettiin säännöllisin väliajoin kansainvälisiä foorumeita, joissa koetettiin liennyttää tilannetta. Liennytyskokouksia oli jatkettu aina Persian lahden kolmannen kriisin päivistä saakka. Silloin Irak hyökkäsi toistamiseen Kuwaitiin ja samalla Iraniin. Al Qaeda oli soluttautunut Irakin johtoon, ja yllytti sotaan naapureita vastaan. Amerikka yritti saada Hamid A. Husseinin pois vallasta mutta se onnistui vasta, kun Hussein oli kuollut ja Irakin kansa suri poismennyttä presidenttiään syvästi. Kansainväliset joukot saivat sodat aisoihin, mutta samalla päätettiin, että joka viides vuosi pidetään foorumi, jossa käsitellään ainoana aiheena maailman turvallisuustilannetta. Kaikki maat YK:ssa äänestivät julkilausuman puolesta, jopa Irak, jota kyllä epäiltiin vilpistä. Vuoden 2090 foorumissa oli esillä Persian lahden tilanne, tilanne Pohjois-Afrikassa ja tilanne Aasiassa. Ei siis mitään uutta. Tilanne Persian lahdella oli todella vaikea. Irak pyrki dominoimaan aluetta ja pyrki hankkimaan lisää maata paikassa jossa lisäalueita ei ole. Iran ärhenteli ja teki jopa pienimuotoisia hyökkäyksiä Irakin rajalla pohjoisessa, ja jatkoi sotaa kurdeja vastaan. Alueella oli levotonta, eikä tilannetta suinkaan auttanut se, että YK oli tehnyt päätöslausuman, jonka mukaan Kurdeilla oli oikeus omaan maahan. Päätöslauselmassa ei sanottu mistä Kurdistan lohkaistaisiin ja Iran pelkäsi, että jos Turkki ei taivu niin alue otetaan väkisin Iranilta. Siksi se pullisteli pohjoisessa. Välittäjän tehtävään oli kutsuttu Amerikan Yhteisön komentaja Richard Warner joka tapansa mukaan otti tehtävän vakavasti. YK:n pääsihteeri Henan A. Aron oli ottanut asian erikoissuojelukseensa. Hän sukkuloi alueen maissa ja kuunteli Kurdeja, ja teki aina kierrosten välillä uuden ehdotuksen. Kuunneltuaan kaikkia osapuolia hän raportoi YK:n turvallisuusneuvostolle, että ei ole pienintäkään mahdollisuutta, että saavutettaisiin sopimus eikä kompromissia voida pitää realistisena. Kurdien kysymys ratkeaa vain väkipakolla. Eli, kuten hän kuiskasi

puheenjohtajan korvaan, oli yllytettävä Kurdit sotaan kolmea valtiota vastaan ja tultava väliin sopivalla hetkellä, ja silloin neuvoteltava alueluovutuksista Kurdien hyväksi. Puheenjohtaja nyökkäsi ja valtuutti Rickin aloittamaan sodan jotta Kurdikysymys saataisiin vihdoin päätökseen. Puheenjohtajaa väsytti. Henan puristi päätään. Sitä särki. Kun oli päivittäin otettava koko maailman murheet kannettavaksi, oli selvää, että päätä joskus särki. Hän toivoi, että ne Kurdit viimein valtaisivat itselleen maan ja asettuisivat. Olihan Amerikkakin vallattua maata.

53. Kurdistan

Yhdysvaltain puolustusministeri sukkuloi Iranin, Irakin ja Turkin välillä. Hän koetti saada rauhanomaisen ratkaisun kurdien maakysymykseen. Turkki jo puolittain myöntyi, jos saisi vaihdossa kappaleen Irakia. Iran oli sitä mieltä, että metriäkään ei luovuteta, ellei ole pakko, ja tämä tarkoitti sotaa. Irak oli maista myöntyvin, se voisi luovuttaa Pohjois-Irakista alueita ilman sotaa.

Tämä yllätti puolustusministerinkin. Enää ei tarvitsisi taivutella kuin Iran, ja Turkki oli ostettavissa rahalla. Se oli nähty ennenkin.

Puolustusministeri teki selkoa Presidentille ja kertoi, että Turkki vaatisi isot myötäjäiset, mutta tulisi mukaan leikkiin. Presidentti lupautui vierailemaan Turkissa lähiviikkoina ja lupasi ottaa kysymyksen paitsi alueluovutuksesta niin myös sotilastukikohdista esille. Turkki oli tunnettu maan ailahtelevista mielipiteistään. Puolustusministerin ja CIA:n johtajan, joka tuli seuraan hieman myöhemmin kanta oli, että jotta Iran saadaan taipumaan, oli Turkin valmistauduttava lentokenttien käyttöön sodassa ja mahdollisiin alueluovutuksiin. Lentokenttiä voisi käyttää, mutta maanluovutuksiin Turkki ei suostuisi väkipakollakaan. Kurdistan roikkui nyt yhden seipään varassa ilmassa.

Mutta Rickillä oli toinenkin murhe. Persian lahden tilanne oli todella huonontunut, ja Iran ja Irak olivat toistensa niskassa. Öljy oli loppunut jo suurimmassa osassa kaivoista ja loppumassa joka tapauksessa. Alueella ei ollut kiinnitetty tarpeeksi huomiota juomaveden hankintaan. Infrastruktuuri oli rakennettu kaupunkeihin ja beduiinien, jotka jäivät tuottamaan ruokaa, asema oli uhattuna. Arabia käyttäytyi loogisesti, sillä uhan alla aggressiot tulevat esiin.

Kotimatkalla YK:n päämajasta Rick mietti miten panna alkuun sota jota ei saanut olla, ja miten hoitaa asia siten, että Kurdistan syntyy. Taksissa syntyi suunnitelma jossa tarvittiin salaista palvelua CIA:ta, US-NAVYA ja USA:n armeijaa. Operaatio oli hyvin suuri, mutta huippusalainen.

Euroopalla oli omat ongelmansa Kurdistanin lisäksi. Juuri virkaansa tullut Pierre Lavardier koki EL:n pääsihteerin asemansa tukalaksi. Hänen unelmansa oli yhtenäinen maailma, mutta juuri tänään yhtenäinen Eurooppakin oli unelma. Eurooppa oli laajentunut ripeästi, nyt EL (Euroopan Liitto) käsitti maat Uralilta Atlanttiin. Erityisesti Turkki oli ongelma. Maa oli ehdollisesti hyväksytty jäseneksi siten, että Kurdiongelma oli hoidettava. Turkki tulkitsi tätä ehtoa niin, että Kurdit olkoot Kaakkois-Turkissa, mutta omaa maata ei anneta. Toinen ongelma kaakossa oli Kreikan ja Turkin tilanne. Maat olivat jaksaneet nahistella välillä jopa konfliktiin asti yli 100 vuotta. Kypros oli edelleen kuuma peruna. Kumpikaan osapuoli ei luopunut saaresta ja näin saari pysyi jaettuna. EL oli puhunut, että Kyproksesta olisi tehtävä oma valtio, mutta vaikka Kreikka jo suostui asiaan, niin Turkki pani vastaan. Kyproksen kreikkalainen osa oli otettu EU:n jäseneksi vuosituhannen alussa. Toinen kuuma peruna oli Venäjän ja sen liittolaisten asema. Vaikka Venäjä, Karjala, Valkovenäjä, Ukraina ja Moldova oli hyväksytty vastikään EL:n jäseniksi, niin kuitenkin asiat olivat jokseenkin pielessä. Köyhyys ravisteli edelleen maaseutuja vaikka kaupungeissa olikin jo hyvät oltavat. Rajavalvonta teki kaikkein tiukinta. Venäjän olisi pitänyt valvoa sen etelä- ja itärajaa, mutta jostakin syystä rajavalvonta oli vain löyhtynyt. Pakolaisia tuli kaikkiin EL:n jäsenmaihin, ja he kertoivat, että maksamalla 400 euroa Venäjän rajavalvojille pääsi EL:n alueelle. Köyhät azerbaistanilaiset pääsivät Eurooppaan vaivaisen 400 euron hintaan, mutta Schengen-maihin heillä ei ollut mitään asiaa. He joutuivat työskentelemään

pienellä palkalla Itä-Euroopan maissa ja toivona oli vain se, että Schengen-maita laajennettaisiin.

Richard Warner oli miettinyt päänsä puhki, miten toteuttaa pääsihteerin toivomus. Sitten valkeni. Hän pohti enää vain yksityiskohtia miten toteuttaa huikea suunnitelma. Ensin pantaisiin merivoimat tekemään provokatiivinen isku Irakin ja Iranin eteläosiin jotta saataisiin nämä valtiot hereille. Sitten, kun kummankin maan asevoimat olisivat varpaisillaan etelässä, niin US Army CIA:n johdolla iskisi pohjoiseen, jotta saataisiin tilaa uudelle Kurdistanille. Turkki pitäisi puhua ympäri, ja Rick mietti kuumeisesti kenet hän valtuuttaisi keskustelemaan tai pikemminkin sanelemaan Turkin ehdot rauhalle. Siitä syntyisi soppa, mutta hän oli varma, että ennen kuin sota olisi loppu, olisi uusi Kurdistan syntynyt ja maailmassa kolme rauhaa enemmän. Näin vältettäisiin yksi selkkaus, ja maailma voisi entistä paremmin. Rick tuumi, että hänen olisi tavattava ensitöikseen viikonloppuna CIA:n johtaja sekä Merijalkaväen johtaja, ja sopia muodollisuudet, miten provokaatio tehtäisiin.

54. Vuosi 2083: Ydinsulkusopimus:

Vihdoinkin saatiin aikaan kattava ydinsulkusopimus. Sopimus käsitti kaikki maat, joilla oli toimiva ydinase. Mukaan saatiin myös maita jotka tunnustivat suunnittelevansa ydinaseen suunnittelua. Mutta ei kaikkia. Irak, Libya ja Pohjois-Korea olivat ulkona. Myöskään Venäjän Kaukoidän maista ei saatu selkoa koska ne eivät myöntäneet hallussaan olevan ydinaseita, mutta olivat kuitenkin vaitonaisia. Niin ollen Irak, Libya, Pohjois-Korea, Kazakstan, Moldova, Turkmenistan ja Armenia jäivät ulos sopimuksesta. Pakistan ja Intia olivat mukana, mutta oli jokseenkin epäselvää noudattaisivatko ne todellisuudessa sopimusta. Ne uhittelivat yhä toisilleen Kashmirin tilanteesta ja pakistanilaiset uhosivat maailmanjärjestöä kohtaan, että ellei alueluovutuksiin suostuta niin alkaa todellinen suurten sotien äiti, Ydinsota. Myrsky oli tosin myrskyä vesilasissa, sillä se oli uhitellut jo yli sata vuotta. Intialaiset olivat pitäneet pintansa Kashmirin valloituksessa jo yli 200 vuotta, sillä alunperin Kashmir oli kuulunut Brittiläiselle yhteisölle joka omisti Intian ennen sen itsenäistymistä 1940-luvun lopulla. Myös Pakistan oli ollut osa Brittiläistä yhteisöä.

55. Ydinsota-peli

Ibrahim käynnisti koneen taas koulusta tultuaan totuttuun tapaan ja kävi keittiössä haukkaamassa välipalaa. Eräs apulaisista oli juuri tehnyt herkullisia donitseja kenraalin pöytään, ja kun hän käänsi selkänsä, oli puolet donitseista jo syöty. Apulainen näki silmäkulmastaan, että Ibrahimhan se oli asialla, ja otti kaulimen ja lähti takaa - ajamaan poikaa. Poika oli ketterämpi ja sujahti Suleimanin huoneeseen, ja hävisi takaa-ajajaltansa. Apulainen harmistui, mutta koska hän ei tavoittanut Ibrahimia, hän kääntyi takaisin keittiöön, ja alkoi vaivata uutta taikinaa. Pian asia unohtui ja uudet tuoreemmat donitsit odottivat kenraalia.

Ibrahim meni koneensa luokse ja käynnisti Ydinsota-pelin. Itä ei ollut koskaan mukana ja länsi oli vasta heräämässä joten hän käynnisti yhden hengen demon. Siinä kone pelasi miestä vastaan. Koneen käynnistyessä saattoi valita alueen, mutta koska hän oli ollut donitsivarkaissa, kone oli valinnut alueeksi Alaskan, Beringin salmen ja Venäjän itäisimmän kolkan.

Kone ilmoitti, että Ibrahimilla oli aluksi viisi mannertenvälistä ja kaksi sukellusvenettä joissa kummassakin oli 10 torpedoa sekä kymmenen risteilyohjusta. Sukellusveneet olivat Beringin salmessa ja ylettyivät Anchorageen ja Washingtonin osavaltioon. Ohjelma varoitti valoilla, että salmessa oli kaksi tunnistamatonta kohdetta, kenties sukellusveneitä. Toinen oli nousussa pintaan ja veneet liikkuivat samaa reittiä joten oletettavasti ne olivat saman liittouman. Vielä ei tiedetty olivatko veneet omia vai vihollisen veneitä. Nyt toinen näistä veneistä nousi pintaan ja ohjelma näytti, että sillä oli tornissaan Kiinan lippu. Ibrahim muutti heti kurssia ja käski veneet lähemmäs pintaa. Kun vene oli ampumaetäisyydellä, hän laukaisi ydintorpedon lähempään veneeseen. Vain hento kuplavana kertoi että tuho on

tulossa. Äkkiä kiinalaisten vene muutti suuntaa ja tuli kohti torpedoa. Niinhän se hyvin ohjattu torpedo meni perän kautta ohi, ja viiden merimailin kuluttua se räjäytti itse itsensä. Syntyi valtava vesipatsas ja kohta kuului repivä räjähdys. Laukaus ohi, sanoi tietokoneen ruutu. Nyt oli kiire suojata omia aluksia ja Ibrahim ohjasi veneet suoraan vihollisen veneitä kohti. Jos ne sivuuttaisivat toisensa noin kolmen kaapelin mitan etäisyydeltä, niin olisi mahdollista ampua ne molemmat pohjaan. Kaiun lähestyessä Ibrahim laukaisi vasemman torpedon. Nousi valtava vesipatsas kun kiinalaisaluksen koko torpedovarasto räjähti kerralla.

Sen tuho oli selvä. Toinen alus pääsi sillä aikaa livahtamaan Tyynelle valtamerelle eikä Ibrahim tavoittanut sen kaikua. Siis salmessa oli ainakin yksi kiinalaisvene ja kaiun ulkopuolella kenties venäläisiä sukellusveneitä. Venäläiset olivat kehittäneet sukellusveneisiin sellaisen pinnan että tavallinen kaikuluotain ei saanut niitä näkyviin. Siksi oli suuri riski ajaa salmipaikoista, kuten Beringin salmi. Avomerellä venäläistenkin oli noustava pintaan vaihtamaan ilmaa. Aiemmin venäläisille oli tapahtunut kohtalokkaita onnettomuuksia ydinsukellusveneillä. Kursk upposi Barentsinmerellä vieden toistasataa merimiestä mennessään. Syy oli varmaan torpedoitten räjähtäminen putkissa. Venäjä ei tätä myöntänyt, mutta niin se vaan oli. Toinen onnettomuus sattui myöhemmin, kun Vladimirov II upposi Tyynen valtameren hautavajoamaan vieden mukanaan neljä merimiestä. Muut ehdittiin pelastaa. 2007 Venäjä alkoi rakentaa uusia Ydinsukellusveneitä Juri Dolgorugin – luokkaan. Niitä oli tarkoitus tehdä aluksi 12 kappaletta, ja valmistus olisi aloitettu jo paljon aiemmin, jollei rautaesiripun kaatuminen ja lama olisi tullut.

Peli jatkui. Sillä välin oli ohjusrintamalla tapahtunut. NATO oli lähettänyt mannertenvälisen kohti Teherania ja ohjustentorjunta oli pettänyt ja ampunut karkeasti ohi. Mannertenvälinen oli kohta kohteessaan eikä mitään ollut enää tehtävissä. Kuva muuttui

kaupunkikuvaksi ja kuvasi Teherania. Hälytyssireenit soivat ja väki pakkautui metrotunneleihin ja talojen kellarikerroksiin. Sitten tapahtui valtava räjähdys keskustassa ja kuva pimeni. Kului vain valittavia ihmisten ääniä. Ibrahim suuttui tuosta hyökkäyksestä ja lähetti kolme mannertenvälistä ohjusta kohti Yhdysvaltoja. Hän ohjelmoi niiden lentoradat vasta ilmassa ja yksi oli tarkoitettu New Yorkiin Bronxiin, toinen Pentagoniin ja kolmas Valkoiseen taloon Washingtonissa. USA:n AVACS - tutkakoneet havaitsivat nousevat ohjukset, mutta tutkan valvojalla oli täysi työ pitää kolme kohdetta ruudulla, kun jokainen meni eri suuntaan. Ibrahim oli ohjelmoinut lentoradat niin, että kukaan ei voisi arvata minne ohjukset oli tarkoitettu. Niinpä USA:ssa pelaajien monitoreissa oli ristiriitaista tietoa siitä, minne mutkittelevat ohjukset oli tarkoitettu. Näin Ibrahim oli välttänyt jo ensimmäisen puolustuksen ja saanut ohjuksensa lähemmäs kohdetta. Washingtoniin tarkoitettu ohjus osui torjuntaohjukseen ja räjähti kappaleiksi taivaalla Atlantin yllä mutta kaksi muuta ohjusta välttivät puolustuksen ja niin Bronx kuin Pentagonkin kärsivät tuntuvia vaurioita.

56. Palatsin tapahtumia

Ibrahim oli harhaillut palatsissa jo jonkin aikaa, kun hän havaitsi valoa naisten puolelta. Yleensä hän käveli palatsissa hämärässä ja antoi kissojensa seurata häntä, jos niitä huvitti. Yleensä kissat kuitenkin lepäilivät alkuyön ja vasta noin viiden maissa ne lähtivät liikkeelle. Kun Ibrahim kurkisti verhon raosta naisten puolelle, hän näki, että jo kello viisi Suleiman oli valmistautumassa aamun toimiin. Suleiman oli puolipukeissaan ja nuorelle Ibrahimille varsin seksuaalinen kohde. Ibrahim oli täyttänyt vasta neljätoista, mutta hän oli varsin kehittynyt. Samalla Ibrahim muisti, että ollessaan kouluiässä Suleiman oli pitänyt hänestä erityistä huolta. Nyt hänessä nousi seksuaalinen vietti. Vaikka hän oli vasta neljäntoista, niin iranilaiset miehet olivat varsin kyvykkäitä jo nuorina. Kerrottiin avioliitoista joissa kaksitoistavuotias mies vei avioon yksitoistavuotiaan morsiamen. Ja koska Suleiman oli jo 21-vuotias, niin hänen oletettiin olevan uskollinen kenraalille. Kenraalilla oli toki myös muita vaimoja, mutta hän piti nuorempia erityisessä suojeluksessa. Ibrahim raotti verhoa vain hiukan niin, että näki Suleiman sulot. Sitten hän viisaasti peräytyi. Hän ajatteli että koska he asuvat samassa palatsissa, niin hänen olisi viisaampi lähestyä Suleimania päivällä, kun kenraali on poissa. Hän jäi mietteisiinsä ja samassa hänen lempikissansa Zem naukaisi. Kissa kehräsi Ibrahimin jalan juuressa ja Ibrahim ei voinut mitään sille, että kissa herätti Suleimanin huomion. Suleiman tuli kurkistamaan verhon raosta, ja tervehti Ibrahimia normaalein aamutervehdyksin.

– Olihan täällä muutakin kuin pelkkä kolli tai kaksi, joten hyvää huomenta.

Suleiman oli tunnettu rempseydestään joten Ibrahim tiesi mitä odottaa. Hän oli kasvanut haaremin lapsena, joten hän tiesi mitä kieltä naiset käyttivät keskenään etenkin, kun olivat vain lapsien seurassa.

Ibrahimiin meni piru, mutta sitä hän ei voinut näyttää, kun oli harras muslimi. Piru se kuitenkin oli. Ibrahim muisti punastuneensa ja änkyttäneensä, että anteeksi, ja että ei hän tarkoittanut häiritä. Hän oli vaan hakemassa kissaansa pois. Todellisuudessa hän oli vakoilemassa naisten elämää ja sitä, millainen Suleiman todella oli. Hän oli rakastunut Suleimaniin jo kouluaikoina, kun hän oli valmistanut pojat kouluun. Tytöt eivät tietenkään käyneet koulua haaremin ulkopuolella. Tämä oli tiukempi määräys vuodelta 2056. Kuitenkin Ibrahim ehti nähdä Suleimanin yöpuvussa, ja Suleiman ehti nähdä vilaukselta Ibrahimin housunpuntin joka oli koholla. Ibrahim häpesi tilannetta, mutta pani sen kissansa Zemin syyksi. Ibrahim poistui pyytäen anteeksi ja ottaen kollinsa kainaloon.

Seuraavan kerran Suleiman ja Ibrahim tapasivat jo iltapäivällä palatsin käytävällä ja katsoivat toisiaan mutta eivät tervehtineet. Kuitenkin molempien katseesta paistoi läpi kaipaus. Kaipaus ihmisen luo. Ehkä kaipaus oli suurempi Suleimanin katseessa, mutta sitä ei Ibrahim huomannut.

Nimittäin Suleiman oli käynyt paikallisessa Marketissa, ja törmännyt sen sisällä ulkomaan elävään, oikeaan norjalaiseen viikinkiin. Vaikka Suleiman ei sitä vielä tiennyt, oli hänen nimensä Tor Hunsdahl. Miten varomattomasti Suleiman olikaan kulkenut, kun hän oli törmännyt kesken ostosreissun tuntemattomaan mieheen ja vielä ulkomaalaiseen. Hän oli katsonut heti törmäyksen jälkeen miestä silmiin, ja vaikka huntu oli osittain edessä, rakastunut häneen heti. Tämä oli ankarasti kiellettyä Iranilaisilta naisilta, mutta minkä sille voi. Rakastunut mikä rakastunut. Ehkä tämä kuvasi myös palatsin tunnelmaa, sillä siellä ei todellakaan tapahtunut mitään silloin, kun kenraali oli poissa. Suleiman oli päättänyt katsoa molemmat kortit, sillä hänellä ei ollut kenraalin toisena jalkavaimona mitään menetettävää. Toisaalta häntä kiehtoi nuori ori, Ibrahim ja toisaalta tuntematon viikinki, vaaleatukkainen orhi. Ibrahimin hän saisi helpolla, vain sormen ojennus ja Ibrahim olisi hänen sylissään, mutta

kuinka päästä irti palatsin lemmikistä, Ibrahimista. Kenraali pitää hänestä kovasti ja kouluttaa häntä seuraajakseen. Toisaalta tuo vaaleatukkainen viikinki olisi haaste, mutta miten järjestää kaikki tapaamiset ahtaan uskonnon Iranissa. Kuitenkin Suleiman päätti käydä samassa Supermarketissa jo heti seuraavana päivänä ja ostaa muutamia tomaatteja ja paprikoita jotta hänen käyntiään ei leimattaisi aivan turhaksi.

Iltapäivällä Suleiman kiusoitteli Ibrahimia, kun hän oli tullut koulusta, että kuinka hän antoi kolliensa juosta ympäri haaremin, kun itse pysyi niin rauhallisena. Ibrahim punastui, mutta selitti, että mitäs niille kissoille voi. Siihen Suleiman vastasi että niin, niin mitäs niille kissoille voi. Kollit voitaisiin leikata. Tätä pilaa ei Ibrahim voinut sietää, vaan pakeni palatsin toisiin osiin.

Iltapäivällä Suleiman meni käymään marketissa ja toi tullessaan sipulia ja paprikoita. Häntä jännitti tavattomasti sillä hän oli päättänyt koettaa verkot eli käydä Keskuskatu 57:n ovella. Hän ei kuitenkaan tavannut Torin katsetta.

Oli mennyt jo viikko siitä kun Suleiman ja Ibrahim olivat kohdanneet aamuhämärissä. Suleiman ajatteli niin, että hänellä oli oikeus kenraalin lapsiin, kuten sulttaanin lapsiin eli hän on opettaja, opastaja ja kuljettaja heille lapsuudesta aikuisuuteen. Siten hän voi tehdä näille lapsille mitä hän haluaa ja kenraali hyväksyy hänen päätöksensä. Autonkuljettajat olivat sitten erikseen. Naisten perimätietoon kuului, että haaremissa nuoremmat naiset opettivat pojat rakastelemaan ja käyttäytymään. Naiset pitivät huolen siitä, että vahinkolapsia ei syntynyt. Nyt kuitenkin tilanne oli toinen.

Norjalainen Tor Hunsdahl käveli Teheranin kauppakeskuksen käytävää ulos kassi kainalossa kuten eilenkin. Yhtäkkiä hän näki huivin alta samat silmät kuin viime viikolla ja ne silmät seurasivat

häntä. Hän hidasti askeleitaan ja kuuli kuinka nainen kiihdytti niitä. He olivat hetken rinnakkain, niin kauan kun nainen sai kuiskatuksi osoitteen, Keskuskatu 205 B3. Hän sanoi myös ajan, olikohan se klo. 15.00 eli kolme iltapäivällä. Koska Tor Hunsdahlilla ei ollut mitään muutakaan tärkeää menemistä, niin hän päätti koettaa onneaan. Toki hän tiesi, että ulkomaalaisten yhteydenotto Iranilaisten kanssa oli kiellettyä ja aiheutti karkotuksen tai vankilaa, mutta viikinkinä hän oli valmis kokeilemaan. Sitä paitsi tuon naisen silmät olivat kauniit. Tosi kauniit.

Keskuskatu 205 iltapäivällä. B3:ssa ei ollut liikettä eikä mitään muutakaan. Se oli pelkkien bulvaanien paikka. Tor tuli paikalle vielä parina päivänä myöhemmin mutta unohti sitten koko asian. Mutta seuraavan viikon maanantaina hän muisti sen asian. Ei hänen päänsä ollut vielä hapankaalia.

Tor päivysti ensin Ostoskeskuksen liepeillä, mutta siirtyi siitä sitten Keskuskatu 205 B:n rappuun. Kello oli jo noin kolme ja eikä aikaakaan, kun Suleiman tuli kampaajalle samaan rappuun. Ohi kävellessään Suleiman sanoi, että tavataan uloskäynnissä puolen tunnin kuluttua. Leikkauta samalla tukkasi hän sanoi Viikingille. Tor totteli käskyä ja oli käytävässä jälleen puolen tunnin kuluttua. Hän tiesi kyllä, että se mitä hän tekisi tästä eteenpäin, on maassa laitonta ja rangaistava teko, mutta hän ei voinut vastustaa niitä ruskeita silmiä. Vielä vaaleatukkaisena hän oli helppo jäljitettävä, joten hänen piti olla perillä niistä vaaroista, joita tähän suhteeseen sisältyi. Hän leikkautti tukkansa ja oli valmis kohtaamaan Suleimanin puolen tunnin kuluttua.

Suleiman tuli kampaajalta ja sanoi selvällä englannin kielellä, että seuraa noin 10 m etäisyydellä. He menivät kohti laitakaupunkia ja hökkelikortteleita. Siellä oli ollut Suleimanin koti ennen kuin hän nousi kenraalin vaimoksi kuin sattuman ansiosta. Suleiman oli ollut markkinoilla silloin, kun kenraali oli huomannut hänet ja ottanut hänet haaremiinsa. Suleiman oli ollut silloin kahdentoista vanha. Nyt hän oli

21-vuotias ja täysin kyllästynyt kenraaliin, joka oli kuitenkin hänen elättäjänsä. Hänen ei auttanut kuitenkaan protestoida, sillä kieltäytyminen kenraalin palvelusta olisi tietänyt hökkelikylään palaamista ja elintason romahdusta. Niinpä hän etsi huvia toisista miehistä. Iranilaisen naisen oli kuitenkin oltava erityisen varovainen näissä ulkopuolisissa suhteissa, sillä yksikin paljastunut harha-askel voisi olla kivityksen peruste.

He lähestyivät Suleimanin entistä kotia, jossa oli kotosalla vain hänen vanha äitinsä, sillä nuoremmat sisarukset olivat koulussa ja isä oli kaatunut sodassa Irakia vastaan. Niinpä Suleiman avusti perhettä tuntuvalla rahasummalla kuukaudessa, ja oli näin vastalahjan toivossa liikkeellä.

Äkkiä Suleiman pysähtyi ja Tor ihmetteli, että mitä seuraavaksi tapahtuisi. Suleiman neuvotteli vanhemman huntupäisen naisen kanssa edessä, eikä Tor halunnut kadottaa yhteyttä nuoreen iranilaiseen naiseen. Kohta Suleiman viittoikin Torin lähemmäs ja kuiskasi, että he voivat mennä sisään. Onneksi Tor oli sen verran perillä iranilaisista ja arabien tavoista, että häntä ei hämmästyttänyt mikään eteen tuleva. Vanhempi nainen poistui paikalta saatuaan tukun seteleitä ja ihan ilmeisesti ostoksille. Suleiman sanoi, että nyt voimme mennä sisään. He menivät sisään pellistä kasattuun majaan ja sen takimmaiseen huoneeseen. Suleiman kaatoi teetä kuppeihin ja selitti samalla kenen vaimo hän oli. Tor oli kuullut kenraalista, mutta ei ollut koskaan tavannut häntä, koska oli itse öljyteollisuuden palveluksessa. Nyt Suleiman purkaantui vieraalle ja sanoi, että haaremi oli kuin orjatalo. Siellä toteutui tietty hierarkia ja vanhin vaimo määräsi mitä tehdään ja miten. Suleiman selitti, että vaikka naiset saivat jopa yliopistotasoisen koulutuksen, niin heidät oli erotettu yhteiskunnasta. Yhteiskuntaa johtivat miehet ja heistä ylimpinä Mullahit ja Ajatollah. Tämä yhteiskunta oli vaikea käsittää Torille, joka oli tottunut Pohjoismaiseen demokratiaan. Suleiman ja Tor eivät suinkaan juuttuneet politiikkaan vaan olivat heti toisissa sfääreissä. Juotuaan kupin teetä Tor lähestyi

Suleimania ja nosti hänen huivinsa pois tieltä suudellen häntä suoraan suulle. Suleiman vastasi suudelmaan tulisesti kuin hän ei olisi saanut suudelmaa vuosiin. Näin pari kaatui divaanille ja Torin käsi hakeutui Suleimanin lanteille. Kohta kaksi onnellista ihmistä lepäsi divaanilla kun hökkelin ovella Suleimanin äiti kolkutteli ja palasi kotiin torilta. Hän oli ostanut vihanneksia, jauhoja ja lammasta ja halusi tarjota parille aterian. Äiti ei kysellyt mitään Torista, mutta hän näki päällepäin, että tämä oli ulkomaalainen.

Ateria oli valmis puolessa tunnissa ja Suleiman lisäsi ateriaan omasta kassistaan paprikoita. Tor ja Suleiman keskustelivat englanniksi, eikä Suleimanin äiti ei ymmärtänyt mitään. He sopivat seuraavaksi tapaamiseksi seuraavan viikon torstain iltapäivällä ja koska Tor ei ollut varma osaisiko hän Suleimanin äidin asunnolle, treffit sovittiin edelleen kauppakeskuksen eteen. Tor lupasi olla tarkempi seuraavalla kerralla jotta hän osaisi vastaisuudessa Suleimanin äidin kotiin. Näin tapaaminen olisi turvallisempi. He keskustelivat vielä hetken ja sitten Suleiman opasti Torin Kauppakadun alkuun. He vaihtoivat katseet, joka sekin oli vaarallista ulkomaalaisen kanssa. Sitten kumpikin lähti omille teilleen.

Suleiman tuli takaisin palatsiin ja vei ostokset keittiöön. Sitten hän kiiruhti tarkistamaan almanakasta, mikä päivä oli. Oli keskiviikko joten mitään vaaraa ei ollut. Ovulaatio olisi vasta seuraavan viikon sunnuntaina. Hän ei voinut suojautua mitenkään muuten ei toivottua raskautta vastaan, koska Iranissa ei myyty mitään ehkäisyvälineitä. Ne olivat Jumalan ja Allahin sanaa vastaan. Lapsia syntyi jos Allah suo.

Kotona Suleiman kieltäytyi palvelijan tarjoamasta ruuasta sanoen, että hän kävi tapaamassa vanhaa äitiään joka tarjosi ruuan. Tämä olikin totta, mutta muuta hän ei voinut kertoa retkestään.

Kotiin tultuaan Suleiman ei voinut olla ajattelematta tuota pohjoismaista viikinkiä, Toria. Hän näki vain vaaleatukkaisia miehiä unissaan ja oli heidän kanssaan sukupuoliyhteydessä. Häntä kiihdytti suunnattomasti Torin peitsi joka oli kuin pesäpallomaila. Ainakin hän muisti niin. Ehdottomasti se oli huomattavasti suurempi kuin kenraalin, joka oli jo kuihtumassa. Kenraali olikin keskittynyt yhteiskunnallisiin ja puolustuspoliittisiin asioihin. Hän unohtikin vanhemmat vaimonsa joskus jopa viikkokausiksi.

Suleiman laskettiin vanhemmaksi vaimoksi koska hän oli täysi-ikäinen ja niin ollen äänestyskelpoinen. Kuitenkin hänen ääntään käytti kenraali joka käytännössä määräsi mitä puoluetta piti äänestää. Kenraali myös saneli ketä tuli äänestää ja valvoi, että hänen vaimonsa äänestivät juuri niin kuin hän toivoi. Iranissa äänestys oli kuitenkin vapaaehtoista, mutta haaremin vaimot eivät voineet jättää edes protestiksi äänestämättä.

Suleiman laskeskeli, että parin viikon päästä hän voisi ottaa Ibrahimin koulutukseen ja opettaa hänelle rakkauden a:sta ö:hön. Siihen menisi kuitenkin kuukausia joten hänen oli syytä pitää kalenterista hyvää huolta. Hän oli opettanut aiemminkin haaremin poikia joten hänellä oli kokemusta. Hänen neitsyytensä oli vienyt kenraali jo hänen ollessaan 11-vuotias. Toisaalta hän ei ollut liian vanha siihen, että rakkauden illuusio säilyi. Se oli erittäin tärkeää opetuksessa, jotta rakastelusta ei tulisi vain mekaanista puuhastelua. Etenkin nuoret miehet olivat erittäin herkkiä sille illuusiolle, että heidän oli rakastettava kohdettaan, ennen kuin rakkaus oli täydellistä. Muutoin heille tuli herkästi erektiohäiriöitä. Jos tällainen häiriö sattui, niin paras keino sen poistamiseksi oli rakastuminen ja se kävi luontevimmin yhteisössä, jossa ihmiset olivat luonnollisessa kontaktissa. Pahinta mitä nuorelle miehelle Iranissa voisi sattua oli se, että hän rakastui kadulla hunnun peittämiin kasvoihin. Lähestyminen oli lähes mahdotonta ja vanhemmat pitivät huolen siitä, että avioliitot

solmittiin järjen, ei rakkauden vuoksi. Omaisuuksien siirto oli tärkeä vaikutin avioliittojen solmimiselle.

Suleiman ihmetteli, että mitä Ibrahim teki keskellä yötä haaremissa ja hän päätti ottaa tästä selvää. Suleiman jäi valveille seuraavana yönä ja hiipi käytävissä. Pojan kissat olivat liikkeellä, mutta Ibrahimia ei näkynyt. Sitten eräs verho heilahti lasten puolella ja Ibrahim tuli käytävään. Suleiman vetäytyi nopeasti välikköön. Poika kutsui kissojaan ja yksi niistä seurasi häntä. Sitten hän meni miesten puolelle ja jäi kuuntelemaan isänsä kuorsausta. Tässä vaiheessa Suleiman oli pakotettu peräytymään sillä hän ei halunnut jäädä kiinni vakoilusta omaa miestään vastaan. Syytteen olisi nostanut ihan varmasti Ibrahim, jolla ei myöskään pitänyt olla mitään syytä oleskella isänsä makuuhuoneistossa. Kun Ibrahim palasi isänsä ovelta, Suleiman tuli esiin pitäen sormea suullaan merkiksi siitä, että oli oltava vaiti. Hän katsoi merkittävästi pojan silmiin, ja sai vastakaiun. Silloin hän oli varma, että poika tottelisi häntä joka tapauksessa. Hän sanoi ihan hiljaa ”shh” ja oli varma siitä, että Ibrahim tulisi perässä. Hän otti Ibrahimia kädestä ja johdatti tämän naisten puolelle. He menivät Suleimanin huoneeseen, ja vihdoin he olivat kahden ilman kissaakaan. Silloin Ibrahim haki Suleimanin suuta ja hän suuteli kiihkeästi. Hän oli hakenut energiaa palatsin käytäviltä ja oli valmis vaikka mihin koitokseen. Hän oli rakastunut Suleimaniin ja oli valmis vaikka mihin. Hän puristi Suleimanin rintoja ja lanteita eikä tiennyt mitä tehdä. Nainen ohjasi hänen käsiään oikeisiin paikkoihin ja Suleiman nautti koskettelusta itsekin. Hän tosin kuvitteli, että partneri oli Tor, ja tämä kuvitelma toi hänelle kaksinkertaisen nautinnon.

Seuraavan kerran Ibrahim tapasi Suleimanin perheen illallisilla seuraavana torstaina. Nainen oli pysynyt tahallaan poissa näkyvistä, koska hänellä oli ovulaatio juuri sinä päivänä. Hänen olisi siis vältettävä myös kenraalia, ellei tämä haluaisi erityisesti lasta. Se olikin helppoa sillä kenraali ei ollut seksuaalisesti erityisen innokas ja vaikka

olisikin, niin hänellä oli valinnan varaa. Aina oli vapaaehtoisia vaimoja jotka eivät olleet juuri siinä ovulaation vaiheessa. Ibrahim siis pettyi, sillä hän oletti, että Suleiman olisi osoittanut hänelle erityistä kunnioitusta. Kuitenkin Ibrahim oli illallisilla kuin ei olisikaan huomannut Suleimania, sillä tämä oli viestittänyt silmämerkein, että nyt ei ollut varaa lähestyä. Sitä paitsi kenraali hallitsi illan tapahtumia niin, että muiden ei tarvinnut puhua. Nyt oli kansainvälinen tilanne kiristynyt niin että…

Ibrahim oli niin kenraalin, eli isänsä puheen lumoissa, että oli jopa melkein huomaamatta Suleimanin katsetta joka lupasi hyvää juuri tälle illalle. Jostain syystä Suleiman oli unohtanut kalenterinsa ja antoi tapahtumien vyöryä eteenpäin omaa vauhtiaan. Hän oli kai myös kenraalin puheen lumoissa, joka lupasi hyvää kansakunnalle ja pahaa viholliselle eli Imperiumille. Näin hän ainakin mielessään tulkitsi.

Puheen lopulla Ibrahim tavoitti Suleimanin katseen ja silmän iskun, joka oli tarkoitettu juuri hänelle. Siitä hän tiesi, että seuraavana yönä olisi mahdollisuus vierailla Suleimanin luona.

Tor Hunsdahl oli epätoivoinen. Hän oli kadottanut ainoan yhteytensä yhteiskuntaan lukuun ottamatta tätä juuri muodostunutta hyvin ohutta lankaa. Olihan hänellä kotimaa Norja, mutta Iranissa ajatellen ja Ajatollahien maassa oli vain sattuma, jos sait äänesi kuuluville. Vierasmaalaiset voitiin ruoskia ja naiset kivittää huorinteosta. Miehillekin voitiin antaa raipparangaistus ankarimmista rikoksista. Tor olisi siis tosi heikoilla, jollei hänellä olisi jonkun mullahin tai vaikka kenraalin suositusta asialleen sekä ulkomaalaista passia. Mutta siihen hän tarvitsisi joko keskushallinnon tai paikallisen parlamentin äänet. Hän oli kaivattamassa viimeisetkin Iranin öljyvarat pois äiti maan povesta, ja myymässä ne kapitalisteille kallista hinnasta. Hän jos kuka tiesi, mitä öljy maksaa. Vaikka paikanpäällä tuotettuna

bensiini maksoi noin dollarin litralta niin Pohjoismaissa se maksoi jo neljä dollaria. Välikädet veivät omat osuutensa.

Tor Hunsdahl tapasi Suleiman seuraavan kerran vasta neljän viikon kuluttua. Vaikka Tor oli käynyt joka torstai ostoskeskuksessa niin Suleimania ei ollut näkynyt ennen kuin nyt. Huntuun verhoiltu Suleiman oli heti ostoskeskuksen uloskäynnin pielessä. Kun hän näki Torin niin hänen silmiinsä syttyi heti kipinä. Toriin oli helppo luottaa ja hän oli pohjoismaista rotua, joka oli tyypillisesti helppoa käsitellä. Totuttuun tapaan he kävelivät peräkkäin Suleimanin äidin asunnolle ja Tor oppi tien myös sinne. Sitten oli vuorossa kala-ateria jonka Suleimanin äiti oli valmistanut. Se oli herkullinen ateria ja kaikki he olivat tyytyväisiä ateriaan. Sitten Suleimanin äiti lähti kuiskaten pari sanaa paikallisella murteella tyttärelleen ja Suleiman sanoi, että nyt he olisivat vapaita, ja että äiti palaisi vasta, kun häntä tarvitaan. Pariskunta sulkeutui takahuoneeseen ja sinne päästyään Tor aloitti leikin. Hän osasi viekoitella naisen ja koska hän tiesi jo, että Suleiman oli perillä hänen metkuistaan, hän aloittikin uudella rumballa. Hän asettikin uudet rakastelun tavoitteet. Pari lähti tyytyväisenä Suleimanin äidin luota ja Suleiman pisti äidin kouraan tukun seteleitä. Sillä kertaa kohtaus oli ohi.

Öljyvarat olivat vähissä, eikä tiedetty kauanko neuvonantajaa tarvittaisiin. Voi olla että ylihuomenna tuli käsky lähteä kotiin ja viisumi evättäisiin. Tor tiesi tämän ja pelasi uhkapeliä iranilaisen naisen kanssa. Jos hän onnistuisi olemaan kunniallisten kirjoissa ja tekemään työnsä kunnolla niin hänen viisumiaan jatkettaisiin vielä ehkä kuukausi tai kaksi. Allah tiesi milloin norjalainen oli hyödytön apu iranilaisille.

57. Vuosi 2094

Vuoden 2094 aikana taloussota sai arveluttavia piirteitä. Koska ydinaseita ei ollut hävitetty tehdyistä sopimuksista huolimatta, alkoivat alueet uhata toisiaan sotilaallisesti ensin tavanomaisin asein. Sodan uhkan kasvettua muodostivat Aasia ja Arabia sotilaallisen yhteistyöelimen. Amerikka ja Eurooppa vastasivat muodostaen avoimen sotilaallisen liiton. Näin tultiin vuoden 2094 kevääseen, jolloin sotilaallinen jännitys kasvoi niin suureksi, että Aasian asevoimat hyökkäsivät kohti Siperiaa tavoitteenaan siellä vielä olevat luonnonvarat. Hyökkäyksen seurauksena kummankin osapuolen liittolaiset uhkasivat puuttua tilanteeseen. Aasian ja Arabian Liiton ja Venäjän Kaukoidän sota kuitenkin pitkittyi, koska kumpikaan ei uskaltanut uhata toistaan ydinasein. Ankara talvi 2094 – 2095 pakotti sodan osapuolet jo lähelle rauhaa, mutta varhainen kevät sai sodan jatkumaan. Niinpä Kiinan, Pohjois-Korean ja Mongolian rajoilta alkanut hyökkäys kävi jo välillä lähes alkupisteessään, mutta keväällä ja kesällä 2095 Aasian ja Arabian liittouma onnistui murtautumaan Venäjän Kaukoidän öljykentille. Pettymys oli suuri, kun petollisesti antautumaan lupautunut Venäjän varaulkoministeri Ivan Petrotsevitsh julisti ensimmäiset kentät luovutetuiksi, mutta totesi samassa venäjäksi, että kentät ovat tyhjiä. Venäläisillä oli ollut kova urakka tyhjentää etulinjan kentät ja siten osoittaa valloittajille pitkää nenää, että turhaan tulitte. Rauhanehdot olivat ankarat. Venäjän tuli luovuttaa 1,5 miljoonaa neliökilometriä maata Aasialle ja rakentaa öljyputki vielä pumppaamattomista lähteistä Arabian niemimaalle. Venäjän tuli toimittaa Kiinalle ja Arabialle puolet sen pumppaamasta öljystä. Ivan Petrotsevitsh varoitti kyllä Arabivaltioiden edusmiehiä, että öljyn pumppaus talvella olisi mahdotonta pakkasten takia, mutta Mullah Otsip Oiji Omar sanoi, että sehän on vain järjestelykysymys. Lämmitätte putket, hän sanoi. Ivan lausui silloin, että pohjoisten lähteiden öljyhän menisi kokonaan putken lämmittämiseen. Mieluummin toimitamme öljyn rautatievaunuissa kuten Suomeenkin.

Neuvottelu venyi ja venyi koska kumpikaan ei halunnut antaa periksi. Lopuksi piti kutsua Henan A. Aron YK:sta sovittelemaan, ettei tulisi uutta sotaa. Henan lensi New Yorkista Vladivostokiin ja sieltä helikopterilla neuvottelupaikkaan Ulan Batoriin. Kuunneltuaan osapuolia erikseen ja yhdessä, hän tuli siihen loppupäätelmään, että oli kyse vain materiaalisista eduista, ja että niissä kompromissi on hyvä ratkaisu. Niinpä hän ehdotti, että Venäjä saa toimittaa öljyn ja kaasun junanvaunuissa, ja lastin purku on tilaajan vastuulla eli toimitus on niin sanottu FOB Mill site. Niin ollen kiinalaiset ja arabit purkavat kumpikin omat vaununsa. Vaunut ja veturit tuli palauttaa Venäjälle. Kiinan tuli jalostaa ja jakaa Aasian öljy. Maanluovutuksesta päästiin helposti sopuun, sillä sikäläinen rajaseudun maa ei ole kovinkaan arvokasta. Näin Aasian ja Venäjän sota saatiin loppumaan ennen heinäkuun alkua vuonna 2095 ja Ulko-Mongolia oli entistä suurempi, sillä Kiina ei huolinut maanluovutuksia vaan rahaa. Kiina asetti ehdoksi, että Venäjä luovuttaisi maat Ulko-Mongolialle ja Pohjois-Korealle ja maksaisi sotakorvauksia öljynjalostamon rakentamiseksi 10 miljardia dollaria. Tähän Venäjän oli suostuttava.

Konflikti oli kuitenkin kärjistänyt maailman tilannetta ja muutkin liittoumat nostivat päätään. Ongelmia oli myös liittoumien sisällä. Vanha Kashmirin tilanne Intian ja Pakistanin välillä oli aina välillä noussut pinnalle, mutta kun Aasia voitti sodan, niin kumpikin osapuoli röyhisteli sillä tosiseikalla, että ”me voitimme”. Muslimiterroristit tekivät provokatorisia iskuja hindujen pyhiin temppeleihin ja surmasivat hinduja. Intian armeija vastasi ja pidätti rauhallisiakin muslimeja ilman syytä ja kerrottiin, että he kiduttivat vankejaan ja pitivät näitä vangittuina ilman oikeudenkäyntejä. He pitivät vankeja kilpenään, mutta tuo taktiikka ei purrut muslimiterroristeihin. Fanaattiset muslimit olivat päättäneet vallata Kashmirin uskonveljilleen, mutta pelkin terroriteoin sitä maata ei valloitettaisi, sillä kenraali Mohammad Al Mustafa, joka oli siihen aikaan Pakistanin pääministeri, ei antanut armeijansa puuttua tilanteeseen. Epäsuorasti

Mustafa tuki terroristeja, mutta suora tuki oli kielletty armeijan keskuudessa. Sen tiesivät kaikki kenraalista sotamieheen. Armeija nousisi kapinaan vasta, jos Intia ottaisi hauraan aselepolinjan Pakistanin puoleisia alueita hallintaansa. Intian pääministeri tiesi, että Mustafa piti sanansa jonka hän oli antanut tälle Aasian, Tyynen Meren ja Arabian huippukokouksessa jo viisi vuotta sitten Riadissa kahdenkeskisessä keskustelussa. Hän oli sanonut että ”Pakistan ei hyökkää ensin. Terroristeille en mahda mitään.”. Intian pääministeri tiesi, että jos Mustafa olisi todella pannut toimeksi, hän olisi kyennyt nujertamaan terroristit. Nämä käärmeenpennut hänen vierellään saivat kuitenkin elää, koska niillä oli tarkoitus Mustafan hallinnossa. Nämä käärmeen sikiöt pitivät todellisuudessa hänet vallassa. Pelottelemalla omaa sotaväkeään, hän pönkitti omaa asemaansa maan johdossa. Al Qaeda oli luonut jo ajat sitten uuden verkoston, jonka piti olla ohuempi kuin seitti, mutta vahvempi kuin hämähäkin lanka. Al Qaedalla ei ollut suuria sotavoimia vaan henkilöitä, jotka ottivat tarvittaessa yhteyttä paikallisiin terroristeihin, ja järjestivät provokaatioita, pysyen itse viisaasti sivussa.

58. Al Qaedan uusi verkosto

Al Qaedan uusi organisaatio oli luotu Qatarissa heti, kun Palestiinasta löydettiin sopiva henkilö järjestön johtoon. Väärentäjä teki heti kymmenet paperit ja tuntematon nuori henkilö matkusti väärillä papereilla ensin autolla Ammaniin ja siitä lentäen yksityiskoneella Qatariin. Mohammed al Afran ei herättänyt Qatarin tullimiehiä, vaikka heitä ei olisi ällistyttänyt mikään muukaan. Sen paremmin Mohdi Al Mohammed ei olisi voinut naamioitua. Hän käveli tullista suoraan ilman matkatavaroita Mercedekseen joka vei hänet suoraan Kuninkaan palatsiin. Päällään hänellä oli eurooppalainen harmaa puku ja yllään tummat Raybanin silmälasit. Kukaan ei olisi sopinut paremmin lentokentän kuvaan. Palatsissa häntä odotti satumainen valikoima peiteasuja ja naamioita. Hän oli kuitenkin niin tavallisen näköinen, että vaikka hän olisi kävellyt Heathrown lentokentällä Yhdysvaltain puolustusministeriä vastaan, niin häntä ei olisi huomattu. Niin tavallisen näköinen hän oli. Hänen ei tarvinnut koskaan kantaa asetta mukanaan, koska niitä sai joka maasta jossa oli järjestön jäseniä ja henkilökohtaiset tavarat, joita hänellä oli mukanaan, menivät hyvin ohueen attaseasalkkuun. Hänellä oli pääsy muslimien maailmassa mihin tahansa. Hänet olisi murhattu ajat sitten, jollei hän olisi ollut niin tavanomainen ja tuntematon. CIA olisi murhauttanut hänet oitis jos olisi tiennyt, kuka oli tuo eurooppalainen mieshenkilö, joka matkusti ilman matkatavaroita. Kukaan CIA:n agenteista ei ollut onnistunut pääsemään elävänä Palestiinan sotilasleireille, joissa koulutettiin maailman huomaamattomimmat terroristit, ja uusi Johtaja sai kulkea ilman huolta. Al Qaeda oli luonut uuden strategian, jonka mukaan kaikkea matkustamista tuli välttää, ja luottaa paikallisiin terroristeihin. Kokoontumisia ei sallittu, vaan käytettiin Internetiä salaisten viestien välittämiseen. Al Qaedan terroristisiipi oli kehittänyt hyvän salakielen joka avautui jokaiselle terroristille hetkessä, mutta tavallinen serverin hoitaja ei tajunnut siitä

mitään. Miltä tuntuisi seuraava lause: ”Jubb jip,rmys yrttptodyoy.” Selvää suomea eli ”Hyvää huomenta terroristit”.

Pakistan oli sietänyt terroristeja iät ja ajat. Kukaan 2000-luvun poliitikko ei muistanut, etteikö Pakistan olisi piilotellut heitä. Jo Afganistanin sotien aikoihin Al Qaeda- järjestön jäsenet saattoivat huoletta marssia yön pimeydessä vuorten yli Pakistanin puolelle ja piiloutua sinne luoliin. Sieltä oli helppo tehdä terroritekoja pimeyden turvin. Pakistanin ja Afganistanin rajalle oli pesiytynyt joukko Talebaneja, jotka väittivät olevansa Al Qaedan jäseniä. Tarvittiinko jälleen Amerikan opetus? Pakistanin armeijan sisäkaartilaiset saivat erikoistehtävän noukkia joukosta johtohahmot ja kuulustella heitä. Koska Pakistan koulutti ja ruokki tuon joukon, niin oli selvää, että johtajat tulivat helposti esiin. Sisäkaartilaisten kuulusteluissa ja niiden jälkeen CIA:n lisäkuulusteluissa osoittautui, että joukkio oli pelkkä Talebanin jäämä ilman mitään yhteyksiä todelliseen Al Qaedaan. CIA:n paikallisjohtaja ehdotti Pakistanin presidentille, että joukko eliminoitaisiin, mutta presidentti vastusti sitä jyrkästi vedoten sisäpoliittisiin syihin. Hän oli sitä mieltä, että Pakistanin armeijalle tarvittiin pelote, jotta armeija ei nousisi kapinaan. Jos hän muistaisi joka juhlapuheessaan vedota siihen, että Armeija pysyi pystyssä Al Qaedan tuella ja koulutuksella, niin hän pitäisi asemansa. Jos tuo valttikortti vedettäisiin hänen kädestään, niin koko korttitalo romahtaisi ja Pakistan suistuisi sisällissotaan ja klaanien vehkeilyihin.

59. Al Qaedan järjestäytyminen

Mohdi (19 v.) oli Al Qaedan johtaja ilman omaa tahtoaan. Hamas oli luonut suhteet arabikansoihin ja esittänyt Mohdia nuorena ja harkitsevaisena miehenä Al Qaedan johtoon sen aiemman johtajan ja hänen poikansa kuoltua. Al Qaeda piti luoda uudelleen amerikkalaisten Afganistaniin tehdyn iskun ja johtajien murhan jälkeen. Qatarin prinssi Abdul oli saanut tiedon, että Gazassa oli nuori lupaava mies, joka kenties sopisi Al Qaedan johtoon ja olisi huomaamaton persoona matkustaessaan maailmalla. Abdul tiesi, että Mohdi oli käynyt Hamasin kahden vuoden terroristikoulutuksen ja Palestiinan armeijan, joten hän oli valmis toimintaan. Abdul sanoi isälleen, että hän halusi tavata ehdottomasti tuon nuoren miehen, jonka kerrottiin piiloutuvan väkijoukkoon niin, että häntä ei erotettu massasta. Mohdi ei koskaan unohtanut sitä, kuinka vaatteet ja ulkonäkö pettivät. Baarin pöydän arabi istui kulmapöydässä viikon heitä seuraten, eivätkä toiset tunnistaneet häntä. Ja hänetkin tunnistettiin vasta, kun hän oli vaihtanut eurooppalaisiin vaatteisiin.

Koska Al Qaedalle tuli kiire valita johto, sheikit kokoontuivat ja keskustelivat mikä olisi viisain päätös. Tarvittiin toiminnallinen johto mutta niin, että johto ei paljastuisi vaikka agentit tekisivät vaikka kuinka rankkoja virheitä. Qatarin prinssi ehdotti, että valittaisiin uusi johtaja nuoresta Palestiinalaiskoulusta, jossa 19 vuotiaat nuoret olivat olleet jo armeijassa. Palveluksen päättyminen oli viikon päässä ja sen jälkeen hänen valitsemansa palestiinalainen Mohdi al Faisal olisi vapaa poikamies suorittamaan Al Qaedan johtajan tehtäviä. Koska muilla kuninkailla ei ollut vastaehdokkaita, niin Mohdi al Faisal tuli valituksi. Qatarin prinssi vakuutti vielä, että Mohdi oli saanut hyvän kahden vuoden koulutuksen ensin Hamasissa ja sitten vuoden Palestiinan armeijassa. Hamas oli kouluttanut hänet kansainvälisellä linjalla, joten hän tiesi kaikkien maiden tavat Israelia myöten. Johtajien kokous käsitteli vielä muita asioita, mutta koska ne eivät

koskeneet Qataria, niin prinssi sanoi kohteliaasti poistuvansa ja valmistavansa uuden johtajan tehtäväänsä. Ulos päästyään prinssi soitti ensin puhelun omaan kotimaahansa ja kertoi kuulumiset ja sanoi, että Mohdi oli nyt virallisesti Al Qaedan johtaja, ja että hän halusi onnitella ensin nuorta johtajaa. Siispä hän otti toisen puhelun ja tapasi Mohdin isän puhelimeen. Kun oli selvitetty, että poika oli pihalla niin hän pyysi, että saisi Mohdin puhelimeen. Se järjestyikin ja suorin sanankäänteinen hän kertoi arabiaksi kuka oli, ja onnitteli uutta nuorta johtajaa. Hän sanoi, että järjestön nykyinen väliaikainen johto ottaisi häneen jo huomenna yhteyttä ja hän saisi varautua ainakin kerran kuukaudessa matkoihin Lähi - idän maihin. Hänelle järjestettäisiin kotiin Gazaan laajakaistayhteys jolla hän voisi olla yhteydessä agentteihin ja Lähi-idän maiden johtajiin. Samassa puhelussa prinssi sanoi, että kun johtaja tekee ensimmäisen ulkomaan vierailunsa Qatariin, niin hänet lyötäisiin siellä ritariksi. Vaikka Mohdi koetti kysyä, että mitä hänen piti nyt tehdä niin prinssi sanoi, että sanansaattajat tulisivat ensin sanomaan mitä hänen piti tehdä. Kun Mohdi olisi ensi kertaa Qatarissa, niin hän kävisi hyvin tarkkaan ne asiat läpi, mihin Mohdin piti puuttua. Hän sanoi Prinssin ominaisuudessa, että kenttäväki teki virheitä, mutta kun heihin luotti ja oikoi käsityksiä, niin kaikki meni hyvin. Prinssi sanoi vielä, että kotona Gazassa Mohdin ei pitäisi tehdä elämäänsä mitään muita muutoksia, kuin että puusepän hommaan hän ehtisi ani harvoin. Hänen pitäisi etsiä reipas tyttöystävä ja mennä mitä pikimmin naimisiin. Sitten hän saisi oman huoneen ja vapauden olla yhteydessä mikrolla kenttään milloin haluaisi. Erityisesti Prinssi painotti, että huomenna Mohdin pitäisi ottaa vastaan puusepän näköinen mies ja suostua kaikkeen mitä tuo mies haluaisi tehdä. Sen jälkeen hän saisi oman passin ja Jerusalemissa niin monta passia kuin vain haluaisi parin päivän varoitusajalla. Vielä hän neuvoi, että kun Mohdi lähtisi liikkeelle, niin hän ottaisi oman passinsa ja paikallisen taksin, jolla oli lupa ajaa Jerusalemiin ja ajaisi Katumuskatu 7 kohdalle jossa hän nousisi taksista salkkuineen ja maksaisi taksin rahalla jonka Gazan yhteyshenkilö olisi toimittanut hänelle. Sitten hän kävelisi kadun

toiselle puolelle Katumuskatu 6 kohdalle ja nousisi portaat ja soittaisi ovikelloa. Harmaatukkainen nainen avaisi oven ja toivottaisi hänet tervetulleeksi Israelin kielellä. Hänen tulisi sanoa että shalom. Asunnossa 6 hän voisi naisen avustuksella vaihtaa aina matkaan sopivan puvun ja ottaa kassakaapista, jonka numeron hän ja isäntä vain tiesivät, pukuun sopivan passin. Mitään epänormaalia kuten aseita hänen ei tarvitsisi kantaa koskaan mukanaan, vaan agentit olivat sitä varten että he huolehtivat turvallisuudesta. Hänen ei tarvinnut olla huolissaan, sillä organisaatio tiesi aina sen, missä hän kulki ja turvasi hänen tiensä vaikka joskus vähän näkymättömin keinoin.

Sovittiin, että pidetään puolen vuoden välein pienimuotoinen konferenssi johon saavat osallistua muutkin Arabian lahden valtiot. Lähempiä tietoja varten kuningas olisi huolinut puhelinnumeron, mutta Mohdi sanoi, että hän jättää omat yhteystietonsa vain Prinssille.

Mohdin ensimmäinen ulkomaan matka suuntautui Qatariin ja tutun Prinssin luo. Lentokentältä hän ottaisi taksin ja ajaisi Palatsin luo. Hän olisi länsimaisissa vaatteissa ja käyttäisi aurinkolaseja. Pääovella vartija kysyi tunnusta, mutta koska kuuli, että vieras oli tulossa Palestiinasta ja oli noin komein harmain vaattein, hän päästäisi vieraan sisään. Prinssi olisi vastassa jo ulko-ovella ja kyselisi innokkaasti arabiaksi miten matka meni.

Mohdi pohti omaan tapaansa, että matka meni oikein hyvin paitsi, että taksi ei päässyt suoraan Jerusalemiin vaan hänen oli vaihdettava taksia rajalla. Jerusalemista Ammaniin taksi ajoi raivon vallassa, että ehdittäisiin koneeseen. Kuitenkin ehdittiin loppujen lopuksi Dohan koneeseen. Qatar otti Mohdin ruhtinaallisesti vastaan ja hän pääsi heti prinssin puheille. Prinssi sanoi, että kuningas ottaisi hänet vastaan puolen tunnin kuluttua ja että heillä olisi hetki aikaa jutella järjestön tulevaisuudesta. Mohdi myönsi, että hän ei tiennyt

vielä tarpeeksi järjestöstä, joten hänen käskynsä olivat juuri nyt vain summittaisia. Mohdi painotti, että hänen tietonsa perustuivat enemmän Internetin tietoihin kuin puolustukseen. Prinssi vakuutti, että Internet oli tilanteen tasalla, kunhan oli oikeat osoitteet. Arabian omat sivut olivat ainoastaan arabiaksi joten ne eivät auenneet tavalliselle eurooppalaiselle. Mohdi tapasi kuninkaan ja he olivat yhtä mieltä, että terrorismia oli rajoitettava ja kohdistettava yhä terävämpiin kohteisiin. Mohdi sanoi, että hän ja hänen järjestönsä oli oikeastaan yksin vastaan kansainvälistä oikeutta. Kuningas lohdutti, että olisivatko Lähi-idän valtiot olleet enemmän huolissaan, kun Intian niemimaalta tulvi 500.000 siirtotyöläisen armeija. Näiden lohduttomien lukujen valossa ei ollut mukava lähteä kiertämään Lähi-itää, mutta kun työt oli tehtävä, niin siirtotyöläisiä tarvittiin. Mohdin audienssi oli venynyt pidemmäksi kuin oli suunniteltu, mutta Qatarin kuningas piti tiedoista joita sai tuoreeltaan Al Qaedan johtajalta.

Yhtä huomaamatta Mohdi matkusti kuninkaan yksityiskoneella Riadiin ja kävi esittäytymässä Saudi-Arabian kuninkaalle. Tämä oli Mohdin toinen retki ulkomaille, mutta hän oli saanut hyvän koulutuksen Hamasin johdolla. Hänelle kuvattiin etukäteen jokainen lentokenttä ja kaupunki, joten hän matkusti maailmassa kuin kotonaan. Riadista hän lensi Dubaihin ja kävi esittäytymässä johdolle. Sitten hänellä oli kiire Ammaniin, josta taksi nouti hänet ja vei Israelin rajalle. Jordanian taksi ei voinut ylittää Israelin rajaa joten Mohdin tehtävä oli kävellä eurooppalaisessa puvussaan rajan yli ja näyttää passinsa. Passin mukaan hän oli tietokoneinsinööri ja Nokian palveluksessa Englannissa. Tulli päästi hänet Israelin puolelle ja häntä oli odottamassa harmaa Mercedes joka vei hänet Jerusalemiin muslimien asuntoon ja jätti hänet sinne. Siellä Mohdi vaihtoi asuaan ja passin sekä jätti turhan attaseasalkun asuntoon. Sieltä hän otti taksin ja ajoi Israelin sulkujen läpi Gazaan. Hän esitti aina tarkastuspisteellä kohteliaasti passinsa ja määräyksen että hän oli menossa tarkastamaan Gazaan verkkohuoltoa. Gazassa taksi pysähtyi pienen kivisen

rakennuksen eteen ja Mohdi antoi kuljettajalle, joka oli hänen tuttunsa, tuntuvan juomarahan. Sitten hän nousi autosta ja kiepautti kauhtanan yllensä ja meni sisään taloon. Taksi kaartoi jo kohti Israelin rajaa ja kohta sillä oli uusi kyyti Jerusalemiin. Mohdi tuli kotiin vaimonsa luo, mutta ei puhunut mitään parin päivän retkistään. Nuorikko ei kysellyt vaan otti kiitollisuudella vastaan tukun seteleitä ja miehen joilla elätettiin paitsi nuori pari niin myös osittain Mohdin vanhemmat. Mohdin isä oli ollut oikeassa, koulutus kannattaa. Kotonaan Mohdi oli mieluiten arabin vaatteissa vaikka hänellä oli komerossa 12 eri kansallisuuden tyypilliset vaatteet. Passit olivat kassakaapissa ja aina, kun joku kävi Jerusalemin asunnolla, niin hän toi Mohdin edellisen matkan vaatteet ja passin. Näin hänen henkilöllisyytensä ei paljastunut edes vahingossa Israelin sotilaille ja rajavartiostolle. Aina kun hän lähti tai tuli Israelin rajan kautta hänellä oli mukanaan vain yksi henkilöllisyys. Joku muu järjestöstä hoiti passin aina Jerusalemiin. Joskus kun hänellä oli aikaa Ammanissa tai Jerusalemissa, hän kävi ostoksilla ja osti vaimolleen tuliaisia, viitan tai hunnun ja isälle länsimaisia savukkeita. Tuliaiset menivät pieneen kassiin jonka hän otti Jerusalemin asunnolta. Jerusalemin asunnossa asui joku arabi mutta koskaan hän ei tavannut kuin palvelijan, joka auttoi häntä kaikissa asioissa. Asunnon omistaja asui kai muualla ja asunnon tarkoitus oli olla vain välietappi matkalla sivistyksestä Gazaan.

Kotona Mohdilla oli makuuhuoneessa tietokone ja yhteys verkkoon. Laitteet olivat modernit ja yhteys toimi sähköverkon kautta varmasti. Al Qaedan agentteja ja sotilaita oli joka maassa. Siksi oli helppoa tehdä terroritekoja, kun käytti anonyymejä postipalvelimia. Mohdin nimeä ei näkynyt missään verkossa joten hänen jäljittämisensä oli turhaa. Hänellä oli satelliittiantenni ja hän saattoi ottaa vastaan useamman sotilassatelliitin kuvia. Hän oli selvillä siitä missä käytiin sotaa ja missä oli rauha maassa.

Ihmiskunnan vitsaus, terrorismi oli vanha perisynti. Jos joku oli toisinajattelija ja puolusti kantaansa kovin ottein, leimattiin helposti terroristiksi. Varsinkin 1900 – luvun loppupuolella terroristiset liikkeet nostivat päätään ja syyskuun 11. 2001 muistetaan aina New Yorkin ja Washingtonin mustana päivänä. Erityisen rajua terrorismi on ollut Lähi-idässä. Hizbollah, Jihad, Hamas ja Al Aksan Marttyyrit ovat aiheuttaneet israelilaisille harmaita hiuksia. Israel oli vastannut tykein ja lentokonein itsemurhaiskujen tekijöiden tekosiin ja saanut kansainväliset vihat niskoilleen. Niin paljon kuin Israel toivoi, että terrorismi saataisiin loppumaan ja voitaisiin luovuttaa vähän maata, niin terrorismi vain yltyi. Panssarit ja tykit eivät auttaneet koska niillä ei koskaan saavutettu juuri niitä johtajia jotka olivat terrorismin takana. Vaikka CIA oli takonut Israelin johtajien päähän, että terrorismiin vastattiin vain vastavakoilulla ja salamurhilla niin nämä kävivät vain avointa sotaa. Joka kerta, kun Israel hyökkäsi Palestiinalaiskyliin panssarein, se loi kymmenen uutta itsemurhaterroristia. Israelin johto ei ollut koskaan ymmärtänyt, miten vastavakoilu ja salamurhat toimivat. Mossad oli tavallaan turha, vaikka se toi tietoa Presidentille. Ei tarvittu kuin muutama kerta, että yöllä mustiin pukeutunut hahmo kävi surmaamassa edellisen terroriteon tekijän lähimmän mieluimmin veitsellä hiiren hiljaa, niin terrorismi loppuisi ja löytyisi yllättäen neuvottelutie. Halu itsemurhaterrorismiin laantuisi jos kosto olisi henkilökohtainen. Ei tykein eikä panssarein, vaan hiljaa salaa aamuyöstä mieluummin sumun joukosta. Jokainen koulutettu terroristikin alkaisi aavistaa, että jos hän tekee iskun, niin omaiset ovat vaarassa.

Aikanaan 1900 – luvun lopulla Saksassa ja Italiassa oli poliittista terrorismia. Silloin kommunistit taistelivat oikeistolaisia vastaan kaappaamalla ja murhaamalla poliitikoita. Sittemmin tällainen terrorismi laantui ja kun rautaesirippu kaatui, ei terrorismille ollut enää perusteita. Nuoriso ei innostunut kommunismista vaan vietti aikaansa netissä tai videopelien ääressä ja purki turhautuneisuuttaan korkeintaan

naapurin vierasmaalaisiin. Kun moottoripyöräkerhot kiellettiin niiden aggressiivisuuden tähden, niin samalla meni hohto johtajuudelta ja avoimelta terrorilta. Nuoriso purki itsensä peleihin ja videoihin. Verkosta sai ostettua elokuvia halpaan hintaan, eikä ollut tarvetta käydä pelottelemaan naapurin muslimiperhettä.

Tultaessa 2000 – luvulle terrorismin luonne muuttui. Ilmeni kansanterrorismia joissakin valtioissa ja uskonnollista terrorismia. Terrorismia on periaatteessa kolmea lajia: laajaa vahingon tuottamista, panttivankien ottamista ja kansan sortoa. Laajaan vahingon tuottamiseen sisältyy viattomien ihmisten surmaaminen. Panttivankien ottamiseen liittyy aina rahan kiristys ja oman toiminnan rahoittaminen. Kansan sortoa ovat rajojen sulkeminen, matkustuksen estäminen, kansan tietämyksen ja tietoisuuden ohjaaminen ja tahallinen kansanmurha. Afganistanin tilanteessa oli useita näistä. Siinä maassa käytiin sotaa pitkään ja kansan vapauksia rajoitettiin, naisilta riistettiin oikeudet ja terrorismin annettiin rehottaa vapaasti. Huumeiden kasvatus ja kauppa, jota Afganistanissa harjoitettiin vapaasti, liittyivät rikollisuuteen. Kaikkein pahinta on se, että terroriteot kohdistuvat samalla myös siviileihin.

60. Mia ja Jyrki

1208 US patteri Raumalla koostui ydinasiantuntijoista ja rakettiasiantuntijoista. Otettu alokasmäärä oli sulautettava asiantuntijoihin. Kenttähenkilöstö oli tavallisen armeijan henkilöstöä mutta sillä muistutuksella että nyt palveltiin asiantuntijoita. Ei tarvittu soppatykkejä vaan henkilöstö söi lautaselta ja nautti päiväkahvinsa posliinilautaselta.

Jyrki nautti koulutuksesta ja muisti joka kerta mainita Mialle, että ei se mitään se ero, sillä sen voi korvata netissä, mutta on hienoa että Patteri päästää lomille joka toinen viikko. Jyrki mainitsi, että patterin henkilöstö on kansainvälinen, ja että siellä on yksi tanskalainenkin, Törnrud Rasmussen, jota kutsuttiin Törreksi. Kaikki patterin alokkaat ja kantahenkilökunta olivat pelanneet Ydinsota-peliä joten sen toiminta oli heille tuttua. Nyt vain oltiin tositilanteessa, muisti Patterin kapteeni aina mainita.

Armeijan koulutus perustui aina tositilanteisiin. Milloin perussuunta oli 30 , milloin 90. Koska Suomi oli Naton liitännäisjäsen niin perussuuntaan ei voitu määritellä. Harjoituksissa perussunta ailahteli 15 ja 45 välillä. Venäjän kammo ei ollut hellittänyt. Patteri harjoitteli raskain ohjuksin ja niitä piti kärrätä milloin minnekin, tyypillistä armeijan toimintaa. Mutta jos oltiin Karjalan kuusimetsissä, niin oli silläkin väliä mistä ohjukset ammuttaisiin. Ohjuspatterin toiminta oli verraten erilaista verrattuna tykkipatteriin. Ohjukset siirtyivät ajoneuvoissa paikasta toiseen varsin nopeaan ja niiden asemointi oli paljon helpompaa kuin tykkipatterin, jonka oli laukaistava ensin koeammukset ja sitten vasta korjattava tulta. Ohjusta voitiin ohjata vielä lennon yhteydessä ja määrittää maali. Kuitenkin mannerten välisille ohjuksille oli määritetty maalit etukäteen ja niistä poikkeaminen vaati erikoistoimintaa. Suuntaus oli kirjoitettava

uudelleen ja lähetettävä lentävään ohjukseen. Lyhyen kantaman ohjuksiin tämä ei ollut mahdollista. Niiden lento oli niin lyhyt, että maali oli määritettävä etukäteen. Risteilyohjukset olivat laji sinänsä. Niille voitiin määrätä osoitteet missä ne pudottivat pomminsa ja missä ne tuhoutuivat.

Jyrki oli päässyt lomalle patterista ja tuli junalla Tampereelle. Mia oli vastassa Rautatieasemalla. Edellisestä tapaamisesta oli jo kaksi viikkoa joten nuoret halasivat ja suutelivat tavatessaan. Mia oli pitänyt asunnon, vaikka olikin kahden vuoden kurssilla Hämeenlinnassa. Jyrkin oli luovuttava vuokra-asunnosta koska hän olisi ehkä neljä vuotta Raumalla ja sen jälkeen sotilasasiantuntijana ties missä. Onneksi Mia oli hankkinut asumisoikeusasunnon josta tosin meni vuokraa enemmän, mutta asuminen oli varmempaa. Asunnon saattoi lunastaa itselle 20 vuoden asumisen jälkeen, mutta sitä Mia ei miettinyt. He menivät kaupan ja konditorian kautta kotiin ja tekivät iltapalaa. Jyrki oli tottunut sotilaallisiin komentoihin ja hieman vierasti Mian kutsua syömään.

Nuoren parin viikonloppu meni nopeasti ja jo sunnuntai-iltana Mia sai kyynelehtiä Jyrkin paluuta kasarmeille. Samaan aikaan tuli pikavuoron bussi joka veisi Mian Hämeenlinnaan opiskelija-asuntolaan. Nuorten elämä oli vilkasta ja vaiherikasta.

Jyrki pääsi onnellisesti kasarmille ajoissa ja vietti iltansa lukemalla uusinta TM-lehteä. Seuraavana päivänä eli maanantaina olisi ensin kenttäharjoitus ja sitten siirtyminen Lohtajalle jossa olisi kovapanosammunnat. Ohjukset ja kevyempi aseistus vietiin mukana joten marssista tuli helppo iltapäivä. Lohtajalle oli rakennettu kymmenen ohjussiiloa. Lisäksi oli kevyen aseistuksen ampumarata ja kasarmit joissa yövyttiin sikäli, kun harjoitus salli. Ilmatorjunta tuli Rovaniemeltä ja liittyi samaan harjoitukseen. Pirkkalan lennosto hoiti

maalipuolen. F-18F hävittäjät hoitivat ilmasotapuolen. Harjoitus oli yhteinen Ruotsin kanssa ja sieltä hoidettiin ohjusten torjunta. Ohjusten maali oli Ruotsin puolella asumattomalla alueella joten mitään vaaraa ei ollut. Ohjuksissa oli tyhjät kärjet mutta torjuntaohjuksissa oli normaali aseistus. Niiden tarkoituksena oli pudottaa maaliohjukset Pohjanlahteen määrätylle alueelle, joka oli ilmoitettu sotatoimialueeksi. Alueella liikkuminen oli kielletty ja sitä valvottiin.

Harjoitus alkoi seuraavana päivänä kevyen aseistuksen kohdistusammunnoilla ja iltapäivällä oli ampumakilpailu. Siinä meni neljältä komppanialta koko päivä. Seuraavana päivänä kerrattiin ohjusten kohdistaminen ja lähettäminen. Vasta kolmantena päivänä päästiin ns. kovapanosammuntoihin. Harjoitus vastasi muuten todellisuutta, mutta koulutus otti suuren osan aikaa. Ohjuksia oli kymmenen ja yhtä ohjusta kohti oli 24 miestä. Osa oli tulenjohtoa ja osa ohjussiilojen henkilökuntaa. Ohjukset ohjelmoitiin paikan päällä maalin mukaan ja koska Ruotsissa riitti erämaata, niin jokainen ohjus sai omat koordinaatit. Ruotsin ohjustentorjunta sai vain ylimalkaisen tiedon, että Idästä samalta leveyspiiriltä tulisi hyökkäys. Ajankohta oli kolmantena päivänä iltapäivällä. Ruotsilla oli palkka-armeija ja se oli tosi tehokas. Tutkat olivat pystyssä puolessa päivässä ja paikalla ollut suurin kaukotutka otettiin käyttöön iltapäivällä. Sitten jäi päivä harjoittelulle kunnes kolmantena päivänä ensimmäinen ohjus nousi Lohtajalta. Aluetutka havaitsi ohjuksen sen noustua kilometrin korkeuteen ja antoi tiedot Patriot ohjusten tutkalle. Ohjuspatteri seurasi nouseva ohjusta ja laukaisi automaattisesti torjuntaohjuksen heti kun varmistui, että Suomesta lähteneen ohjuksen osoite oli Ruotsi. Ohjukset kohtasivat keskellä Pohjanlahtea ja torjuntaohjus räjäytti kuvitellun ydinohjuksen palasiksi ja molemmat ohjukset putosivat Pohjanlahteen. Ohjuksia oli rajoitetusti ja yhtenä päivänä ei ammuttu kuin kaksi ohjusta. Suurin aika meni ohjusten ohjelmointiin ja tulenjohdon koulutukseen. Tulenjohtoa ei lähetetty Ruotsiin vaan se harjoitteli Lohtajalla.

Harjoituksiin kuului myös 10 risteilyohjuksen testaaminen. Komppania tulenjohtoa oli lähetetty määrättyihin paikkoihin ja heidän tehtävänsä oli tarkkailla ympäristöä, ja jos risteilyohjus meni ohi, merkitä tarkka aika, paikka ja suunta minne ohjus meni. Myös ohjuksen numero tuli panna talteen. Näin kerättiin tietoa ohjusten varmuudesta, kun ne oli ohjelmoitu määrätylle reitille. Samalla saatiin tulenjohtoharjoitus. Iltapäivällä vaihdettiin miehitystä ja aamulla maastossa olleet miehet pääsivät ohjelmoimaan ohjuksia. Karttaan oli merkitty koordinaatein pisteet, joiden kautta ohjusten oli määrä kulkea. Ohjuksissa oli normaali paino ja räjähteiden tilalla oli betonia. Yhdestä ohjuksesta loppui polttoaine ja se jäi välille. Ohjukset oli ohjelmoitu laskeutumaan kovalle maaperälle jos ilmenisi jotain ongelmia. Ohjukset oli varustettu pyörälavetein jotta ne eivät kolhiutuisi laskeutuessaan. Yksi ohjus ilman kärkiä maksoi 50.000 euroa, joten niitä ei ollut tarkoitettu tuhlattavaksi harjoituksissa.

Kahden viikon harjoitus meni nopeasti ja kasarmi oli hyvä, joten niin värvätyillä kuin sotilaillakaan ei ollut valittamista. Ainoastaan, jos jäi vapaata iltaisin, niin miehistö jäi kaipaamaan ravintolaa. Sopivaa ravintolaa ei ollut lähellä, joten aikaa vietettiin kasarmilla. Jotkut pelasivat korttia, toiset kävivät punttisalilla ja uimassa. Merivesi oli vielä niin lämmintä että siinä saattoi uida. Ja mikäs oli uidessa kun sauna oli ihan rannassa. Sauna lämpisi joka ilta ja aina oli vapaaehtoisia menemään saunaan. Saunaan sopi kerralla joukkue miehiä joten joka ilta sinne ei sopinut.

61. Ydinsotapelin jatko

Aasian maissa nuoret seurasivat Ydinsota-peliä, mutta useimmissa maissa peliin vastaaminen oli kiellettyä siinä pelossa, että se lietsoisi sotaa. Niinpä Kiinassa oli aktiivinen alamaailman joukko, joka koetti ohittaa valtion rajoitukset ja pelata peliä. Pelin pelaaminen ei sinänsä ollut kiellettyä, mutta sitä sai pelata vain ilman vastustajaa. Ja mikä peli se on jossa vastustajalla ei ole muuta mahdollisuutta kuin voittaa. Siksi Aasian maiden nuoret eivät olleet kiinnostuneita Ydinsodasta koska heidän ruuduillaan aina vastustaja eli kone voitti.

Ibrahim ja länsi eivät tienneet tätä ja siksi he kutsuivat Aasian pelureita lälläreiksi. Aasian blokki oli päättänyt jo pelin alkuvaiheessa, että Ydinsotaa ei tuoda pelin muodossa Aasiaan. Ongelmansa aiheutti se, että tilanteen kiristyessä myös Arabia, jossa peli oli sallittua, liittyi mukaan Aasian-Arabian liittoon. Niin pelin demo kulkeutui ensin Singaporeen ja levisi sieltä Serverien kautta tehokkaasti Aasian maihin. Ja koska demo oli ilmainen, niin kysyntä oli suuri. Pian ilmestyi jonkun serverin pitäjän kautta maksullinen peli ja se levisi, kuin kulovalkea kautta Aasian. Kolmen dollarin hinta ei ollut este sille, että pääsi upottamaan vieraan vallan laivoja tai tuhoamaan kaupunkeja. Siinä vaiheessa peli Ydinsota oli ryöstäytynyt Ibrahimin käsistä. Hänellä oli avoin koodi peliin ja muut pelasivat tuotantomuodossa olevaa peliä. Amerikan pelaajat osasivat kaivata source- koodia, mutta Ibrahim ei luovuttanut sitä. Ibrahim oli kopioinut pelin pääkohdat Iranin ohjelmasta, ja lisännyt vain ampumisen ja kohdistuksen.

Eräänä iltana peliin ilmestyi Singaporelainen pelaaja, joka sanoi nimekseen Riiad ja osti pelissä kaksi mannertenvälistä ohjusta ja 20 lyhyen kantaman ohjusta. Lisäksi hän ilmoitti, että hänellä on kaksi sukellusvenettä joissa kummassakin on kymmenen Silkkitoukka-ohjusta. Hän halusi mukaan peliin. Peli oli avoin joten mikään ei

estänyt Riiadin osallistumista peliin. Ainoastaan aika toi rajoitteita. Riiad sanoi, että hänellä on vapaapäivä, joten hänellä on aikaa pelata.

Jokaiselle jaettiin siis vakiomäärä ohjuksia ja sukellusveneitä ja peli alkoi. Ensin länsi koetti ampua umpimähkään Arabian oletettuihin tukikohtiin, mutta Arabian ja Aasian liitto avasi tulen kohti lännen strategisia kohteita. Patriot IV -ohjukset säästivät Pentagonin mutta New York koki elämänsä raskaimmat tappiot leikkisodassa. Manhattan oli murskana. Ja koska oli kyseessä ydinsota, niin ihmisiä kuoli ennen näkemätön määrä. Välittömän kuoleman kokivat ne, jotka olivat puolen mailin säteellä pommien keskustasta ja niitä kauempana olleet ihmiset sairastuivat ja kuolivat säteilyn aiheuttamiin sairauksiin.

Peli ei edes ehtinyt välittää kaikkia tunnelmia tuhoalueilta keskeyttämättä sitä. Kiivaimmassa vaiheessa ohjuksia sateli lähinnä pääkaupunkeihin ja muut kaupungit saivat olla turvassa koska yhden kärjen tuho oli kilotonni trotyylia. Jos olisi käyty todellinen Ydinsota, niin tuhot olisivat olleet kymmen-, ellei satakertaiset.

62. Ydinsota

2095 maailman blokkien kahnaukset vain jatkuivat eri puolilla maailmaa ja sotilaspiireissä puhuttiin jo alkavasta kolmannesta maailmansodasta. Kukaan ei kuitenkaan uskonut tosissaan, että sota olisi niin totaalinen kuin se lopulta oli. Kerhoilloissa spekuloitiin, että mistä sota alkaa, vaihtoehtoja oli useita. Joku veikkasi, että Lähi-itä räjähtää ensin ja syttyy sota Israelin ja Arabimaiden välillä. Joku toinen sanoi, että tuleva sota on paljon laajempi. Olipa mielipiteitä, että oli alkamassa totaalinen kolmas maailmansota, ja että nyt kannattaa siirtyä mökille, jolla sellainen on ja käydä sieltä töissä. Yleisesti tiedettiin, että jos, tai kun sota alkaa niin se alkaa ohjuksin, ja jos niitä käytetään tarpeeksi, niin maasota käy Ydinasevaltioissa tarpeettomaksi, ellei mahdottomaksi atomipölyn takia. Maasota koskettaa siis niitä blokkien alueita, joille ei ole riittänyt tai ei muuten ole ammuttavia ydinkärkiä. Kukaan ei osannut sanoa missä olisivat kriittisimmät alueet, joissa maasotaa käytäisiin. Yleisesti veikattiin, että kun ydinkärjet ovat loppu niin alkaa maasota jota kestää noin vuoden. Kukaan ei ottanut huomioon ydinlaskeumaa joka ei katsonut rajoja. Ajateltiin vain, että ydinpommin räjähtäessä sen lähialue saastuu ja muualla voi elää, ja sotia, mutta kun todellinen Ydinsota tuli, ei maan päällä ollut enää asuinsijaa, eikä mahdollisuutta elää. Laskeskeltiin, että Afrikka ja Etelä-Amerikka sekä Australia ja Uusi Seelanti olisivat ydinaseettomia, eikä niissäkään ollut aineksia maasotaan. Australia ja Uusi Seelanti säästyisivät koko sodalta ja Afrikassakin sota olisi lähinnä heimosotaa ja Etelä-Amerikassa korkeintaan Loistava Polku ja Kolumbian mafiosot aiheuttaisivat sotia. Kukaan ei ollut oikeassa väittäessään, että maasodalla olisi jotain merkitystä. Spekuloinnit jatkuivat, mutta vielä syyskuussa 2095 veikattiin, että menisi talvi ennen kuin kolmas maailmansota syttyisi, ja se kestäisi puolesta vuodesta vuoteen.

Ennen kolmatta maailmansotaa se oli jo nähty. Säteily levisi ja aiheutti syöpää ja mutaatioita sekä kuolemaa. Kolmannen maailmansodan jälkeen ei maan päällä eläneet muut yhteisöt, kuin ne jotka olivat veden alla, vuorien sisässä tai avaruudessa.

Ydinsota oli alkanut kuin varkain. Kukaan ei toivonut sotaa, mutta siinä se oli. Lokakuussa 2095 Liittoumat kävivät jo vakavaa sotaa toisiaan vastaan. Sota alkoi sissisotana jossa soluttautuneet agentit ensin murhasivat mahdollisimman korkeita virkamiehiä ja jotkut onnistuivat murhaamaan tai vahingoittamaan myös valtion Päämiehiä. Agentit osasivat tehtävänsä ja osasivat poistua maasta hyvän sään aikaan. Tämä kuohutti mieliä ja sotilasjohto pyrki vakuuttamaan, että luopiot saadaan kiinni ja teot kostetaan hyökkäämällä. Näin alkoi maasota. Liittoumien rajoilla oli miljoonia sotilaita jotka odottivat vain käskyä hyökätä. Liittoumien johto, YK ja EL jarruttivat hyökkäyksiä. Henan A. Aron sanoi, että nyt tuntuu sille, että ollaan puun ja kuoren välissä. Oli rauhoitettava sotilaita ja saatava pienet konfliktit kuriin ja agentit, jotka olivat tehneet rikoksia, oli saatava kiinni. Henan puhui Maailman rauhan puolesta. Turvaneuvosto, johon kuului nykyään vain viisi jäsentä, oli ristiriitaisissa tunnelmissa hyväksynyt julkilausuman, jossa tuomittiin Ydinsota. Perinteisiin sotiin ei puututtu, koska ei ollut yksimielisyyttä siitä, ketkä olivat hyökkääjiä ja miten solmu aukaistaisiin. Jälleen oli alkanut koston kierre.

Oikeastaan Ydinsota syttyi vahingossa. Arabian ydinaseiden laukaisukoodi oli uskottu Iranin ajatollahien neuvostolle, jota johti 96-vuotias Mullah. Väärinkäsityksen johdosta hän luovutti koodin edelleen kenraalille, joka huolimattomuuttaan antoi laukun ja kodin alaikäisen pojan käsiin, joka sumeilematta laukaisi ohjukset uskoen, että kyseessä oli todenmukainen peli. 11.10.2095 klo. 21:30 GMT peli oli avattu. Ensin Aasian-Arabian liitto lähetti kolme mannertenvälistä,

yhden New Yorkiin, yhden Washingtoniin ja kolmannen Pentagoniin. Pentagonin Patriot V ohjukset ehtivät torjua tulevan ohjuksen ja mannertenvälinen räjähti 5 kilometrin korkeudessa aiheuttaen tuhoa vain lähiseudulla, sekä aiheuttaen laskeuman räjähdyksen jälkeen. New Yorkissa torjunta oli myöhässä ja ohjus iskeytyi keskelle Manhattania aiheuttaen suurta tuhoa ja kaataen kymmeniä pilvenpiirtäjiä. Paineaalto vaurioitti satoja rakennuksia viiden kilometrin säteellä. Megatonnin kärki teki sellaista tuhoa. Washingtoniin Valkoiseen taloon suunnattu ohjus saatiin osittain reitiltään Patriot ohjustentorjuntaohjuksin. Se iskeytyi läheiseen puistoon polttaen ja kaataen puiston puuston ja paineaalto rikkoi ikkunoita 5 kilometrin säteellä. Läheisten kerrostalojen ihmiset kuolivat heti.

Jo silloin, kun Pentagonissa saatiin hälytys ohjuksista, olivat ohjukset matkalla ja aikaa jäi vähän. Tiistaina 11.10.2095 klo. 17:00 Pentagonin aikaa ohjukset lähtivät matkaan ja torjunta nuokkui vielä kuopissaan. Siksi Washingtonin torjunta epäonnistui eikä New Yorkin torjunnasta ollut tietoakaan. Kaikki tapahtui niin yllättäen.

Ibrahim ihmetteli vain, kun ruudulle ei tullutkaan pisteitä vaan koordinaatteja osumista. Kuitenkin hän odotti peliin kuuluen vastahyökkäystä, eikä sitä tarvinnut kauaa odottaakaan. Pentagon oli astunut puolustusministerin varpaille ja joku virkailija oli vasta soittamassa puolustusministeri Archie Brownille, kun Texasista lähti viiden mannertenvälisen ohjuksen katras keskelle Lähi-itää. Osa oli ohjelmoitu Iranin ohjussiiloihin ja osa Teheraniin. Iran oli panostanut hyökkäykseen ja mistähän se olisi saanut Patriot - ohjuksia ja niihin sisältyvää tekniikkaa, kun ainut kehittäjä oli USA. Myöskään Venäjä ei luovuttanut tietoja, koska se sai tietonsa luottamuksellisesti USA:n Nasalta. Näin ollen Iran oli helppo kohde mannertenvälisille, koska ne eivät kohdanneet mitään vastarintaa. Viisi ohjusta nousi korkeuksiin ja

matkasi kohti Irania. Ibrahim näki tutkakuvasta, että puolustus oli tulossa, mutta hän ei voinut tehdä mitään. Vasta silloin hän tajusi, että tämä ei ollutkaan peli. Isä Kenraali oli jossain juhlissa, eikä palatsissa ollut ketään muutakaan jolta kysyä neuvoa. Pelissä oli aina Help josta voi kysyä jos ei ymmärrä ja pelin saattoi keskeyttää, mutta tässä todellisessa sodassa ei ollut näitä vaihtoehtoja. Ensin hän ajatteli lähettää lisää ohjuksia, mutta sitten hänelle pälkähti päähän, että miksei uhata jotain toista maata. Hän siirtyi kartalla lyhyen matkan ohjuksiin ja katsoi karttaa. No mutta siellähän oli rengas joka sisälsi paitsi arabimaat niin myös Israelin. Hän painoi nappeja vimmatusti ja ohjelmoi lyhyen kantaman ohjuksia Jerusalemiin, Haifaan, Jaffaan ja muihin kaupunkeihin. Hän sai viidessä minuutissa lähtemään kymmenen ohjusta ja huokasi helpotuksesta, mutta kosto oli jo matkalla. Ensimmäinen Nasan mannertenvälinen osui autiomaassa olevaan ohjuspatteriin. Se näkyi videokuvana taululla, kunnes tapahtumaa kuvaava kamera suli. Ainakin viisi ohjusta oli tuhottu eikä niitä voinut lähettää. Kentässä oli 50 ohjusta, joten ei mitään hätää, tuumi Ibrahim.

Tällä välin oli saatu yhteys Presidentti Joseph Browniin ja hän sanoi, että täysi torjunta päälle, ja katsotaan sitten kuka aloitti ja miten Ydinsota voitaisiin välttää.

Tällä välin olivat ensimmäiset ohjukset osuneet Teheraniin ja tehneet valtavaa tuhoa lentokentän ja kaupungin väliselle alueelle. Autiomaasta Valvonta soitti, että kymmenen siiloa oli tuhoutunut Ydinhyökkäyksessä ja heidän oli pukeuduttava suojavarusteisiin. Oli lisäksi oletettavissa, että jos Iran lähettäisi ohjuksia, niin vastaan tulisi entistä kovempi ryöppy. Siksi oli tärkeää, että saataisiin kenraali Al Mirad puhelimeen ja selvittämään tämä sotku, kuka sittenkin tämän oli aloittanutkin. Kuitenkaan Kenraali Al Miradia ei saatu puhelimeen, koska Amerikkalaisten toinen isku oli katkaissut tietoliikenneyhteydet

ja tuhonnut osan palatsia, jossa Kenraali oli illastamassa. Lähetti oli lähetetty, mutta häneltä menisi aikansa ennekuin hän pääsisi palatsin raunioiden yli viestittämään Kenraalille, että häntä tarvitaan.

Ibrahim oli jo saanut viestin ruudulle, että mannertenvälisten kenttään ei saatu yhteyttä, mutta lyhyen kantaman ohjukset lähtisivät ja niitä voitaisiin ohjata vielä ilmassa. Ibrahim Al Mirad lähetti lyhyen kantaman ohjukset matkaan kohti Israelia ja juoksi Palatsin autohalliin ja otti Toyota HJ 192 maasturin, jonka hän tiesi turvallisimmaksi. Hän katsoi sytyttäessään virran, että tankki oli täysi ja polkaisi maasturin matkaan. Matkaa oli 50 kilometriä ja hän painoi automaattivaihteisen auton kaasun pohjaan. Tie oli erämaata ja paikoin jonkinlaista uraa, mutta auton valot toivat turvallisuutta. Hän tiesi, että mannertenvälisiä voitaisiin ohjelmoida paikan päällä ja siksi hän syöksyi kiireessä siiloille. Tällä välin oli selvinnyt että Kenraali Al Mirad oli viety sairaalaan ensimmäisen ohjusiskun uhrina, ja että tuhansia ihmisiä oli kuollut. Ibrahim avasi radion ja kuuli juuri että …ihmisiä oli kuollut suoraan atomihyökkäykseen. Hän painoi edelleen kaasua pohjaan ja kuunteli samalla kuinka Ydinsota oli syttynyt vahingossa. Kenraalia ei voitu kuulustella, sillä hän oli vakavasti haavoittunut, mutta oli toiveita, että hän säilyisi hengissä. Korkein Ajatollah käski Mullaheille, että sota on lopetettava lyhyeen, ja syylliset saatava kiinni. Hän painotti, että laukku ja levyke oli saatava takaisin hallintaan. Hän ei suoraan sanonut, mutta kuiskasi, että tämä on imperialistien töitä. Hän epäili CIA:ta.

Laukku ja levyke olivat tukevasti Toyotan etupenkillä Ibrahimin painaessa kaasua, kuin viimeistä päivää kohti ohjuskenttä ykköstä, josta oli yhteys kakkoseen ja kolmoseen. Tällä välin sen jälkeen, kun hän oli lähettänyt ne kymmenen ohjusta Israeliin, ei kukaan Iranissa voinut lähettää ohjuksia, koska ainoa lähetyspaikka oli tuo salkku, ja siihen sisältyvä levyke. Koodi oli nyt ainoastaan Ibrahimin päässä, ja

jos koodi katoaisi, olisi Isänmaa Iran tuomittu tuhoon. Ensimmäisen kentän tielle johtavat valot näkyivät jo ja Ibrahim jarrutti ja katseli mitä tuhoa amerikkalaiset olisivat voineet saada aikaan. Ainakin ensimmäisen kentän luukut olivat kiinni ja hiekka niiden päällä tallella. Ehkä amerikkalaiset olivat hyökänneet vanhimman kentän, kolmosen kimppuun josta hän tunti sitten oli lähettänyt ensimmäiset ohjukset. Ibrahim jarrutti ja kääntyi kenttä ykkösen tielle. Siellä oli vartio ja se pysäytti hänet. Näyttämällä henkilöpaperinsa ja sidoksensa Kenraaliin hän pääsi sisään. Vartiorakennuksessa ei ollut ketään joten kaikkien täytyi olla siiloilla. Hän kaarsi vielä maasturin siiloille ja oli perillä. Ohjussiilojen vartijan kopin ovi oli auki ja Ibrahim otti salkun ja levykkeen ja meni sisään koppiin.

Koppi oli ihan tyhjä ja keskellä pöytää oli kartta auki USA:n kohdalta ja vieressä teekuppi joka oli vielä haalea. Ibrahim päätteli että vartija oli mennyt tyhmyyksissään katsomaan tuhoja, joita USA:n ohjukset olivat tehneet ja sitten unohtunut sille tielle. Ibrahim varasi lähettäjän pöydän ja levitti salkun sille. Salkussa oli litteä monitori ja näppäimistö sekä levyasema levykkeelle jota Kenraali piti Iranin arvokkaimpana tietona. Ibrahim kytki salkun verkkoon ja vaikka verkko oli osittain luhistunut hyökkäyksen vuoksi, se antoi silti tietoja siitä missä kunnossa ohjukset olivat ja mitkä kentät olivat vielä käytettävissä. Salkku oli kuin varmistus siitä, että ei ammuta omille varpaille. Kenttiä oli kymmenen ja hän oli ykkösessä. Kolmonen oli lähetetty ja nelonen oli vaurioitunut Naton hyökkäyksen johdosta. Jokin harhalaukaus kai. Ibrahim otti käyttöön viitosen ja kuutosen. Hänen täytyi ohjelmoida kentät uudelleen sillä Pentagon tarvitsi lisää opetusta ja suuret kaupungit olivat vielä vailla hyökkäystä Amerikassa. Ohjelmoinnissa meni puolisen tuntia, mutta uusia hyökkäyksiä ei kuulunut. Hän oli jo valmis laukaisemaan viitosen ja kuutosen, kun Kenraalin ääni kuului sisäpuhelimen kaiuttimesta. Ibrahim nosti luurin ja sanoi hei ja kuunteli. Kenraali Al Mirad kehotti häntä rauhoittumaan ja ajattelemaan mitä Ibrahim oli tekemässä nyt koko maailmalle. Jos

Ydinsota jatkuu tästä, niin ei ole olemassa kansaa, ei sinua, ei minua. Kaikki mitä on rakennettu, on mennyttä. Ajattele Koraania, oliko sen sanoma, että hyökkää ja tuhoa vihollinen? Kenraali Al Mirad oli huolissaan ensimmäistä kertaa mitä hänen 15 vuotias poikansa tekee. Ibrahim oli hetken hiljaa, ja kysyi sitten, että kuinka pahasti isä on loukkaantunut. Kenraali sanoi, että tuskin te saatte hänestä yhtä palaa kuin ruumisarkussa. Ohjus osui 500 m päähän, ja megatonnin ohjus tekee tuhoja, oli sitten kaupunki matala, tai korkea. Kenraali pyysi vielä Ibrahimia, että hän lopettaisi sodan. Ibrahim sanoi, että jos se olisi hänen vallassaan. Muukin maailma viritteli ohjuksiaan, ja jos hän työntäisi levykkeen nyt koneeseen, niin arvaa lopettaisiko hän sillä sodan, joka oli jo alkanut. Hän löi luurin isänsä korvaan ja jatkoi ohjelmointia. Kymmenen lyhyen kantaman ohjusta oli jo osunut Israeliin, mutta niistä ei kuulunut mitään. Ibrahim käänsi salkun kanavaa ja sai tietää, että niistä neljä oli osunut ja kuusi oli torjuttu matalalla joiden jätteet olivat pudonneet Jordaniaan aiheuttaen siellä hälytyksen ja ydinvaaran. Ibrahim päätti, että sanokoon isä mitä tahansa niin hän kävisi sotaa ainakin niin kauan, kuin ohjuksia riittäisi. Ibrahim jatkoi yksinäistä sotaansa ja lähetti Chigagoon ja muihin USA:n suuriin kaupunkeihin pitkän kantaman ohjuksia.

Ohjukset oli ohjelmoitu siten, että jos ohjus pääsi perille, niin räjähdys tapahtui 300 m korkeudessa, joten tuho oli suurella alueella totaalista. Ensin tuli lämpöaalto joka korvensi kaiken palavan ja tappoi ulkona olleet ihmiset. Sitten tuli paineaalto joka tuhosi rakennukset kahden kilometrin säteellä. Suurin osa rakennuksissa olleista ihmisistä murskaantui luhistuvan rakennuksen alle ja loput tappoi ydinpöly joka levisi tuulen mukana ja nousi maan pinnasta ilmakehään ja ylempiin ilmakerroksiin. Näin ohjuksen vaikutus ulottui laajalle alueelle. Armeija oli varustautunut suojanaamarein ja viitoin ydinlaskeumaa vastaan. Siviileille näitä varusteita ei ehditty jakaa, eikä niitä olisi riittänyt jokaiselle. Ainoa keino oli siirtyä niin nopeasti kuin suinkin hätäsuojiin. Ohjusiskussa ei ollut kuitenkaan varoaikaa tarpeeksi, jotta

ohjuksen vaikutusalueelta olisi ehtinyt pois tai suojabunkkeriin. Tutkat yrittivät ennustaa mihin ohjus osuisi, mutta ohjus saattoi muuttaa ihan loppuvaiheessa suuntaansa ja iskeä alueelle jota tutka ei voinut ennustaa. Näin hämättiin vihollista.

Kun sota alkoi, varusti Nato harjoitusohjuksetkin ydinkärjin. Lohtajasta tuli yksi Naton tukikohta. Rauman Prikaati sijoitettiin Lohtajalle ja kasarmit kävivät ahtaiksi. Oli vuokrattava vanha kansakoulu, joka oli tyhjillään. Jari ja Törre pääsivät samaan huoneeseen. Nuorina miehinä heillä oli energiaa ja he suunnittelivat, miten saada aikaan kuntosali. Eräänä lauantaina he menivät Lohtajan kirkolle ja kyselivät ihmisiltä oliko kylässä kuntosalia. Ja olihan siellä. Se maksoi 5 euroa kahdelta tunnilta. Sali oli käytettävissä joka päivä klo. 10:00 - 20:00. Pojat päättivät tulla sunnuntaina kokeilemaan laitteita.

Pienen kirkonkylän sali oli vaatimaton, mutta siellä sai kuitenkin hien irti. Salin yhteydessä oli sauna ja pesutilat joten hikisenä ei tarvinnut lähteä kasarmille. Kasarmille oli järjestetty tietokoneita ja nekin olivat ahkerassa käytössä. Aina silloin tällöin joukkue innostui pelaamaan Ydinsota-peliä. Jokainen sai määrätä mitä tehtiin ja minne maalialue oli pantu. Jos joukkue voitti pelin, niin kasarmilla kerättiin kolehti joka tuotti noin 100 euroa ja se annettiin sille sotilaalle, joka oli koneen käyttäjänä. Sotilastausta vaikutti voimakkaasti pelin kulkuun. Sen vuoksi Jyrkin ja Törren joukkue voitti varsin usein pelin.

Nyt kun sota oli syttynyt, niin ei enää harjoiteltu vaan oltiin tositoimissa. Ohjuksien kantomatka ei ylettynyt mihinkään vihamieliseen maahan joten ohjukset pakattiin niitä varten tulleisiin ohjuslavetteihin. Miehet menivät kuorma-autoilla ja kasarmille jäi vain vartiointijoukkue. Prikaatin kenraali ei sanonut lähtöpuheessaan, minne marssitaan, mutta matkaa tuli siinä 500 - 600 km. Ohjusalustojen tarkoitus oli liikkua ja lähettää ohjuksia lennosta. Naton johto pelkäsi, että Venäjä irtoaa liitännäisjäsenyydestä EL:ään

ja alkaa sotavalmistelut lähimaita kohti. Siksi siis aloitettiin moottorimarssi Imatralle. Johto toivoi, että Venäjä pysyy liitossa, ja että sen ohjuksia voitaisiin käyttää todellista vihollista vastaan. Venäjällä oli pitkä raja Aasian kanssa ja Diplomaatit esittivätkin, että Venäjä vastaisi koko eteläisen ja itäisen rajan turvallisuudesta. Tämä imarteli niin paljon Venäjää, että se pysyi liitossa. Venäjä siirsi maajoukkoja ja ohjuslavetteja kohti Kaukoitää. Näin ollen Suomen siirrot osoittautuivat turhiksi.

Arabian tiedustelukartoissa oli merkintä harjoitusalueesta Lohtajalla, mutta vakoilu oli osoittanut, että siellä harjoiteltiin vain lyhyen kantaman ohjuksin, joten sinne riitti yksi 6000 km kantaman ohjus. Ibrahim ohjelmoi oikeat koordinaatit ohjuksen tietokoneeseen ja lähetti sen matkaan. Se riittäisi tuhoamaan koko harjoitusleirin. Vartiojoukkue ei osannut aavistaa, että ohjus oli tulossa. Elämä jatkui tavanomaista rataa kunnes ohjus tuli ja tuhosi ohjussiilot ja kasarmin. Vartiojoukkueen ne jäsenet, jotka olivat vapaalla, säästyivät, mutta pääosa joukkueesta kuoli välittömästi lämpöaaltoon. Ohjus tuhosi kaiken kahden kilometrin säteellä. Maa meni sileäksi ja kasarmi oli pelkkä betoniläjä. Harjoitusohjusten siilot tuhoutuivat eikä Lohtajalla pidetty enää harjoituksia. Armeija otti käyttöön ohjuslavetit. Niin loput sotilaat joutuivat telttamajoituksen ja seuraamaan ohjuslavetteja. Prikaati harjoitteli komppania kerrallaan ja muut olivat Rauman kasarmilla. Kerran viikossa komppania vaihtui ja näin joka neljäs viikko oli vuoro siirtyä telttamajoitukseen. Ohjuslavetit ajelivat pääasiassa Kaakkois-Suomessa, joten miehistön vaihtoon meni aikaa, koska jono liikkui 60 km tunnissa.

Oli jo aamuyö pitkällä kun vartija oli paikalla ja sanoi, että puhelu on sinulle Ibrahim. Ibrahim otti kuulokkeen ja sanoi nimensä. Hän kuunteli hetken ja sitten hänen silmästään tuli kyynel. Kenraali oli kuollut ja Ibrahim oli seuraava vallanperijä palatsissa. Ibrahim itki hetken ja sitten hän löi nyrkin pöytään. Kuolema kapitalisteille, hän

sanoi ja kääntyi salkun puoleen. Hän lähetti kymmenen ohjusta patterista 11, jota ei pitänyt olla olemassakaan, kohti USA:n suurimpia kaupunkeja mukaan lukien Seattle. Hänellä oli siiloissa 25 ohjusta ja aina kun ohjus lähti, siirsivät miehet tilalle uuden ohjuksen. Ohjuksia oli ehditty tehdä 80 vuoden aikana satoja ja romuttaakin sopimusten mukaan puolet, eli kymmenen. Se siitä rehellisyydestä. Muut ydinasevallat olivat tehneet samoin ja maailmassa oli ohjuksia niin paljon, että maapallo voitaisiin tuhota viiteen kertaan. Ibrahim katsoi tietoja ohjaamon screeniltä. 11 ohjusta lähti puolen minuutin välein ja sitten Ibrahim jäi odottamaan tuloksia. Patteri 11 oli nyt tyhjä, mutta miehet roudasivat uusia ohjuksia tilalle. Ydinsota oli alkanut nyt vasta kahden ryhmittymän välillä, mutta kun siihen yhtyisivät kaikki kynnelle kykenevät, niin maailman tuho olisi väistämätön. Kaikki maailman tutkat oli kohdistettu nyt Atlantin ylle. EL:n päätutka Saksassa tiesi jo, että Iran lähetti ohjuksia joissa oli taistelukärki, ja Amerikka vastasi iskuun. Viimeiset 11 ohjusta olivat matkalla, ja USA koetti torjua niitä. ABM-sopimuksen mukaan USA:lla oli torjuntajärjestelmä, mutta kalleuden vuoksi sitä ei ollut viety koskaan avaruuteen. USA:n presidentti Joseph Brown katui nyt syvästi sitä, että menneillä sukupolvilla ei ollut varaa viedä puolustusta avaruuteen. Nyt oli pärjättävä vanhoilla Patriot V ohjuksilla, joka ei ollut kattava verkko. Etenkin kun puolustus oli rakennettu siten, että pääsuunta oli lännestä eli Tyyneltä mereltä. Oletettiin että Venäjä ja Pohjois-Korea olivat pääviholliset. Nyt kun hyökkäys tuli idästä, oli kiire aktivoida kaikki mahdolliset joukot ja aseet torjumaan mannertenvälisiä ohjuksia, jotka tulivat Iranista. Tämä oli strateginen virhe, sillä puolustuksen pääsuuntaa ei olisi saanut koskaan sitoa 15 tai 45 suuntiin. Silloin puolustus ajatteli, että isku tuli joko idän tai etelän suunnasta. Komppanian johto ajatteli laajemmin. Perussuunta oli käännettävissä, mutta harjoituksen oli oltava kova. Rakettikomppaniaan kuului myös tekninen huolto ja rokkapataljoona. Vanikkaa, voita ja särvintä saatiin tarvittavin määrin eikä kukaan valittanut, että olisi jäänyt ilman.

Korean niemimaalla oli jo päivä valkenemassa ja kello oli viisi aamulla, kun ensimmäiset ohjukset lähtivät. Pohjois-Korea sai ilmoituksen agenteilta Euroopassa, että jotain merkillistä oli tapahtumassa. Turkissa oleva agentti ei ollut kerinnyt käydä nukkumaan, ja hän sai viestin Iranista kaksoisagentilta, että ydinohjukset olivat liikkeellä. Turkin agentti ei aikaillut vaan ilmoitti yksikantaan, että Aasia-Arabia ja Nato olivat sodassa ja pommittivat toisiaan ydinohjuksin. Naton isku oli tuhonnut Iranissa ainakin yhden ohjuskentän käyttökelvottomaksi, ja että Iranilla oli todellisuudessa 12 kenttää yhdeksän ilmoitetun sijasta. Ohjuksien määrästä hän ei tiennyt, mutta niitä oli paljon. Pohjois-Korean presidentti Kim Young Soon herätettiin, ja lähin upseeri antoi raportin hänen vielä pukiessa päälle. Armeijan ylipäällikkö Il Aku Ming herätettiin kesken unien ja hänelle kerrottiin sodasta. Ming oli heti sitä mieltä, että valmistaudutaan lähettämään Al Samud 2 ohjuksia Etelä-Koreaan ja Japaniin. Koreoiden välinen liennytys oli loppunut siihen, että kun Pohjois-Korea oli saanut ruoka-apua ja asiantuntijoita korjaamaan heikkoa taloutta riittävästi, asiantuntijat eivät päässeet enää maasta vaan heidän oli pidettävä talous pystyssä, ja ydinvoimalat käynnissä. He jäivät panttivangeiksi ja raja Pohjoisen ja Etelän välillä suljettiin. Kun Pohjois-Korea pääsi jotenkin jaloilleen niin kommunismi roihahti jälleen, ja kun oli asiantuntijoita niin heitä ei päästetty maasta, sillä oma alistettu väki ei osannut hoitaa maan taloutta, vaan sen hallinto oli jätettävä ulkopuolisille. Asiantuntijoilla ei ollut oloissa valittamista, vaan he saivat parhaan kohtelun. Ainut seikka joka oli pielessä, oli vankeus.

Niinpä aamun valjetessa Pohjois-Korean niemimaalta lähti kymmenen Al Samud 5 ohjusta ydinkärkineen kohteinaan Japanin suurimmat teollisuusalueet ja Etelä-Korean kaupungit.

Kun yksi aloitti, niin muut tulivat kilvan perästä. Kenraalit havaitsivat, että vihollinen lähetti ohjuksia ja niihin oli vastattava joko torjuen, tai lähettämällä samoin mitoin ohjuksia vastustajan pääkaupunkeihin ja sotilaskohteisiin. Kaikki poliittiset johtajat tuomitsivat ydinhyökkäyksen yksimielisesti, mutta sotilasjohto ei enää kuunnellut, vaan toteutti saamansa tehtävän ammattilaisen tavoin. Afrikan valtiot eivät voineet osallistua Egyptiä ja Libyaa lukuun ottamatta ohjusseikkailuun, mutta muuten mantereella oli liikehdintää. Päivän valjettua Amerikassa todettiin, että Patriot V ohjukset olivat epäluotettavia, ja että pitävää ohjustentorjuntaa ei ollut. USA:n lentotukialukset olivat jo valmiiksi Intian valtamerellä ja Persian lahdella, joten ne hälytettiin täyteen valmiuteen ja Hornet VM koneet lähtivät ydinohjuksin kohti Irania. Tavoitteena oli tuhota niin monta kenttää kuin mahdollista, että Iran ei voisi lähettää ohjuksia enää enempää.

Ibrahim oli väsynyt, koska kello oli jo seitsemän Iranin aikaa, mutta hän jatkoi peliään. Hän ei vieläkään käsittänyt, että sota oli todellinen, ennen kuin amerikkalaisten koneet tulivat Iranin ilmapuolustuksen läpi pommittamaan ohjuskenttiä. Ilmapuolustus pudotti joka toisen koneen, mutta kun koneita oli riittävästi, niin aina päästiin pommittamaan Iranin ohjuskenttiä. Pommittamista vaikeutti se että ohjuspatteristo oli rakennettu erämaahan ja vain lähetettyjen ohjusten siilojen kannet olivat auki. Kenttä kakkonen oli jo ehtinyt sulkea luukkunsa ja puhaltaa hiekkaa kansien päälle, niin että ne eivät näkyneet. Neloselle ei voinut mitään sillä USA:n ohjukset olivat tuhonneet siilojen luukut ja hiekka oli lasittunut luukkujen päälle niin, että niitä ei saanut auki. 10 kenttää oli vielä koskematta. CIA:n agentit eivät olleet koskaan päässeet ohjussiiloille, sillä turvatarkastus oli niin tiukka. Niinpä heillä ei ollut tietoa kenttien sijainnista kuin summittain, ja siksi ohjusiskukin osui vain neloseen. USA:n kenraalit pohtivat, että mitä tehdä yhden hyökkääjän kanssa, kun he saivat tiedon, että Pohjois-Korea oli alkanut ampumaan Libyalta ostettuja Al

Samud 5 ohjuksia. Ne kantoivat 1500 km ja riittivät juuri Japanin pommittamiseen. Japanin pääministeri Itsumi Takasava soitti suoraan punaisella linjalla USA:n presidentille ja ilmoitti, että hän tarvitsee kolmen lentotukialuksen suojaa koska Pohjois-Korea pommittaa Japania. Presidentti delegoi tehtävän puolustusministeri Archie Brownille, ja hän viestitti Lentotukialuksille ja yhdelle ohjusalukselle Filippiinien luona, että siirtyisivät täyttä höyryä Japanin vesille. Ohjusalus sai tehtäväkseen lähettää jo matkassa häirintäohjuksia Pohjois-Korean ohjuskentille. Amerikkalaisilla oli viimeinen tieto siitä minne Pohjois-Korea oli ohjuksensa sijoittanut. Oletettavasti ne olivat lähellä Etelä-Korean rajaa. Al Samud 5 ohjukset olivat liikuteltavilla alustoilla, joten niiden sijaintia ei tiennyt tarkkaan kukaan, ennen kuin ohjuksia lähetettiin. Viimeinen havainto oli, että alustat olivat Wonsanin alueella. Pohjois-Koreassa ei tiukan valvonnan vuoksi ollut CIA:n agentteja, mutta eräs kaksoisagentti ilmoitti, että Pohjois-Korea pyrki pitämään alustat mahdollisimman etelässä, että kantama yltäisi samaan aikaan sekä Etelä-Koreaan, että Japaniin. Sen perusteella Rakettitukialus Truman lähetti jo Filippiineiltä pitkän kantaman ohjuksia Wonsaniin.

Näin sota oli räjähtänyt käsiin. Puuttuisi vain että EL ja Venäjä liittyisivät sotaan. Venäjän presidentti Nikolaj Nementshew sai kyllä kaikki tiedot mitä sai EL:kin, mutta hän odotti otollista hetkeä puuttua tilanteeseen niin, että saataisiin neuvottelu aikaan ja YK mukaan tämän sodan lopettamiseksi. Venäjän Presidentti olikin soittanut jo Joseph Brownille, USA:n presidentille ja kysellyt YK:n roolia tässä selkkauksessa. Joseph oli sanonut, että ensin täytyy saada välirauha tai edes tauko, että voitaisiin kutsua neuvottelijat koolle, sillä tällä hetkellä siviili-ilmailu oli kiellettyä, ja että mitään puhelinkonferenssia tästä ei tehtäisi. Sen hän ilmoitti, että USA pidättäytyy puolen vuorokauden ajan lähettämästä ohjuksia. Irankaan ei ollut lähettänyt ohjuksia viimeiseen kuuteen tuntiin. Oli kuin vedettäisiin henkeä tärkeän tapahtuman edellä.

Ibrahim oli tällä välin sulkenut salkun ja pannut levykkeen hyvään talteen. Hän oli sanonut ohjuskentän valvojalle, että tästä lähtien Ahmed Al Miradin kuoltua hän, Ibrahim Al Mirad on kenraali ja johtaa isänmaan Iranin voittoon. Nyt hänellä oli kiire palata takaisin Teheraniin ja Palatsin kellariin jatkamaan sotaa. Eräs kentän upseeri lupautui kuljettajaksi sillä hän näki, että Ibrahim oli siinä määrin liikuttunut, että hänen ajotaitoonsa ei voinut luottaa. Eikähän juuri 15 vuotta täyttäneellä nuorella voinut olla ajokorttiakaan.

Niin lähdettiin ajamaan kohti Teherania mutta ajo kesti pidempään kuin tulo, ja Ibrahim aikoi hermostua. Hänen mielensä teki vain sotaan. Sotaan jossa näennäisesti kukaan ei kuollut mutta ohjuksia ammuttiin. Teheranissa he joutuivat kiertotielle sillä USA:n ohjusisku oli tuhonnut suoran moottoritien Pattereilta Palatsille. Kierrettyään keskustan kuljettaja pääsi taas väylälle josta pääsi Miradin palatsille. Puolen tunnin kuluttua he olivat perillä. Kuljettaja päästi Ibrahimin pääovesta sisään ja vei auton talliin kellariin. Sillä välin Ibrahim oli mennyt kellarin ohjaamoon ja naputellut 64-merkkisen tunnussanan koneelle ja pistänyt tunnuslevykkeen asemaan A: Salkku oli auki, ja niin sodan jatko oli varmistettu. Suleiman toi voileipiä ja kahvia ja kysyi, että mitä muuta herralle saa olla. Ibrahim sanoi, että olisi parempi jos joku muu voisi kantaa kahvit ja Suleiman voisi olla koko ajan tukena kenraalille. Ibrahim oli ylipäällikkönä nostanut itsensä kenraaliksi. Ajatollah nukkui vielä eikä tiennyt sodasta mitään. Mullahit eivät tohtineet herättää häntä ikävin uutisin. Niinpä muutaman tunnin Ibrahim oli Iranin 15-vuotias ylipäällikkö.

USA ei ollut lähettänyt uusia ohjuksia, mutta Ibrahim käsitti, että sota ei jäänyt tähän. Nyt, kun hän oli julistanut itsensä ylipäälliköksi, hän sai kaikki tiedustelutiedot. USA oli lähestymässä lentotukialuksin ja olisi odotettavissa, että USA:n lentokoneet hyökkäisivät

ydinohjuksin seuraavan vuorokauden aikana. Ibrahim huokasi helpotuksesta, sillä hänelle jäi aikaa nukkua jokunen tunti. Hän opetti Suleimanille pikaisesti mitä tehdä, jos hyökkäys alkaisi hänen nukkuessaan. Armeijan ylipäällikkö Mullah al Afrsan oli tulossa palatsiin, mutta hän olisi täällä vasta aamulla kahdeksan jälkeen. Suleiman jäi vahtimaan puhelinta, ja odotti että armeijan ylipäällikkö tulisi. Ibrahim meni omaan huoneeseensa ja koetti käydä nukkumaan, mutta isän kaipuu ajoi hänet yhä uudelleen hereille. Hän nukahti ehkä vartin tunnissa, ja nousikin ylös puolen päivän aikaan. Hän söi hätäisesti naisten laittamaa aamiaista ja kiirehti sitten ohjuskeskukseen. Suleiman kertoi, että Amerikka oli pyytänyt tulitaukoa Aasian-Arabian liiton kanssa ja Afrsan oli luvannut 24 tunnin tulitauon, joka alkoi klo. 11 Iranin aikaa. Amerikka kutsui lentokoneet takaisin lentotukialuksille ja tunnusteli, että kuka olisi vastapuoli neuvotteluissa. Ajatollah oli herännyt ja saanut tilannetiedotuksen sodasta ja nimitti pääneuvottelijaksi Mullah al Afrsanin, koska hänellä oli enemmän kokemusta. Koska sota oli laajentunut, ja monet maat Etelä-Amerikassa ja Afrikassa olivat hyökänneet toistensa kimppuun, piti alun perin 24 tunnin tulitauko venyttää viikoksi, että saatiin kaikki osapuolet kasaan. Iran ja USA taipuivat viikon tulitaukoon ja muiden oli tyydyttävä siihen. Kokous pidettiin YK:n tiloissa ja edustettuna olivat kaikki maailman maat. Turvallisuusneuvosto oli antanut lausunnon, jonka mukaan se tuomitsi hyökkäykset, ja asetti rauhan neuvottelujen ehdoksi.

Kesti kaksi vuorokautta, ennen kuin kaikki jäsenet saatiin koolle, ja sitten alkoi maratonistunto, jossa puitiin kaikkia kaivavat asiat perin pohjin. Aselepoa oli jatkettava viikolla jotta jokainen maa sai sanoa sanottavansa. Sillä välillä pahimmin saastuneet alueet evakuoitiin ja ihmiset, jotka olivat saaneet pahimmin ydinsaastetta, eristettiin erityisiin sairaaloihin. Heillä ei ollut enää toivoa parantumisesta. Heille annettiin kaikki se lääkitys mikä mahdettiin ja kuoleville potilaille annettiin morfiinia.

YK:n yleiskokous ei löytänyt syytä sodan syttymiseen eikä sen paremmin sen lopettamiseen. Oli 12.11.2095, kun turvallisuusneuvosto antoi tiedonannon, että turvallisuusneuvosto ei ollut yksimielinen ja suositteli, että sodan osapuolet sopisivat keskenään sodan lopettamisesta. Kun tieto levisi jäsenmaihin, niin sota alkoi uudelleen. 13.11.2095 Pohjois-Korean tasavalta julisti sodan Etelä-Korealle ja Japanille. Japanilla ei ollut lupaa varustautua, joka johtui toisen maailmansodan pyörteistä, joten Japani antautui heti Pohjois-Korealle, ja pyysi sitä olemaan sivussa valtakonfliktista. Pohjois-Korea ampui kuitenkin Wonsanista kaikki loput Silkkitoukka-ohjukset ja Al Samud 5 ohjukset Etelä-Koreaan tehden siellä valtavaa tuhoa. Näin Japani säästyi pahemmalta tuholta. Uhreja oli silti kymmeniä tuhansia ensimmäisen hyökkäyksen jäljiltä. Nyt Japani odotti, että mitä Pohjois-Korea tekee. Ensimmäinen avunpyyntö, jonka Pohjois-Korean suurlähettiläs teki, oli pyyntö lähettää ruokaa ja asiantuntijoita. Kansa näki nälkää ja sitä ei korjattu viikossa eikä kuukaudessa.

Etelä-Korean johto oli vieläkin ymmällään. Niin hyvin alkanut liennytys 2000-luvun alussa saattoi johtaa kuitenkin sotaan. Hallitus ei voinut ymmärtää mikä meni pieleen liennytyksessä. Kansojen tahdosta ei ollut kysymys, vaan vika oli johdossa. Silti Etelä-Korean johto ei voinut ymmärtää, miksi Pohjoinen kosti raketein sen avun jonka se oli saanut Etelä-Korealta. Juopa oli syvempi kuin koskaan. Etelä-Korea tiedusteli vai vihkaa asiasta ASEAN:in johdosta Hirasu Moravalta, mutta hän ei tietänyt Pohjois-Korean ajatuksista mitään. Hän sanoi, että viimeiseen 20 vuoteen Pohjois-Korean presidentti Kim Young Soon ei ollut ottanut mitään yhteyttä ASEAN:iin. Maa toimi omillaan ja kommunismi johdatti tien näihin valloituksiin. Ydinvoimalat pyörivät täysillä ja tuottivat plutoniumia raketteihin. Kukaan ei tiennyt, paljonko ohjuskärkiä oli, ja kuinka voimakkaita ne olivat. Pohjois-Korea oli edelleen arvoitus länsimaille. Pahimpina kuivuusaikoina

USA oli lähettänyt muutaman laivan riisiä, mutta se tuntui hukkuvan eliitin suihin.

Kahden viikon empimisen jälkeen sota jatkui. Intia oli ottanut heti tulitauon mentyä otteen Kashmirista, ja ampui lyhyen kantaman ohjuksin Islamabadiin tavoitteenaan Jammun luovutus tai selkeä raja Jammun ja Kashmirin välille. Vanhat puheet Intian pääministerin Mouthi Grandian ja Pakistanin pääministerin Mohammad Al Mustafan kanssa oli unohdettu, koska terroristijärjestöjä ei saatu kuriin, ja hyökkäykset Kashmirin puolelle jatkuivat. Intia teki voimakkaan maahyökkäyksen ja kiristi rajan Rawalbindista Peshawariin, joka lohkaisi melkoisen palan Pakistania Intiaan, mutta samalla tuli paljon terroristeja mukaan. Al Qaedalla ei ollut muuta mahdollisuutta, kuin nousta pohjoiseen Kiinan rajaa vasten. Kiina ei pitänyt terroristeista ja siksi se oli karkottanut terroristit Jammun koillisimman osan vuorille. Tämä tiesi sitä, että Pakistanin johdon on vaihduttava, oli suostuteltava, että terroristien pesäpaikka oli hajotettava. Kahden tuhannen katras ei noin vaan siirry paikasta toiseen yhdessä yössä. Niinpä Intia katsoi läpi sormien niiden passit, jotka muuttivat Pakistaniin, ja nousivat Pohjoiseen Peshawarin ja Rawalbindin välille junista. YK:n kokouksen ajaksi mikään 2 viikkoa ei riittänyt täysistuntoon.

Sota jatkui ja YK etsi turvallisuusneuvostossa poispääsyä sodasta josta se ei tiennyt juuri mitään. Sodan alkuvaiheet oli unohdettu ja USA piti tärkeänä sitä, että se kykeni torjumaan noin 50 % ohjuksista. Silti väliaikaisen tauon jälkeen New York, Washington, Chicago ja Seattle olivat saaneet tuta mikä oli Ydinsota. Koska Iran oli tehokkaasti suljettu maa, niin siitä ei ollut kuin satelliittikuvia, ja tiedusteluylilentojen antamia raportteja. Satelliittikuvista selvisi, että yksi ohjuskenttä oli tuhottu ja yksi kenttä oli avoimena, mutta seuraavassa kuvassa näkyi vain tuhottu kenttä. Iran peitti ovelasti

ohjuskenttänsä hiekalla. Jos ohjusisku tapahtui Iranin aikaa pimeällä, niin satelliittien oli mahdotonta kuvata, mikä kenttä oli auki. Koska autiomaa oli kuuma, ei infrapunakamerakaan kertonut mitään uutta. Iran luotti ohjushyökkäykseen ja puolustus oli sotilaiden ja tankkien varassa. Ilmavoimat olivat heikoin lenkki, sillä koneet olivat vanhoja ja aseistettu vain tavanomaisin asein. Maatutkia oli siellä täällä, mutta niidenkään näyttämä ei kattanut edes koko Iranin rajaseutuja. Tutkat oli keskitetty Irakin rajalle. Eteläinen Kuzehstanin alue oli vailla tutkia. Ilmatorjuntapatterit toimivat vain näköhavaintojen perusteella. Nykyaikaisiin suihkukoneisiin osuminen oli pelkkää sattumaa. Niinpä patterit ampuivat sulkutulta, kun koneita tuli. Aina joku kone putosi, mutta luvattoman paljon pääsi läpi. Nämä läpipäässeet koneet kylvivät kuolemaa suurimpiin kaupunkeihin ja kun pommilasti oli purettu, koneet nousivat kevyempinä 11000 metrin korkeuteen ja poistuivat ilman vaaraa Iranin ilmatilasta.

Ibrahim oli noussut muutaman tunnin uniltaan, ja kun hän meni komentokeskukseen, hän oli saanut vieraita. Iranin puolustusministeri Mosul al Ahram oli tullut katsomaan mitä oikein on tekeillä. Koska USA oli hyökännyt ohjuksin Iraniin, niin Mosul oli sitä mieltä, että on puolustettava isänmaata. Hän hyväksyi täysin Ibrahimin opit ja hyökkäyksen. Hänellä ei ollut pahaa sanaa sanottavana Ibrahimin taktiikasta etenkin, kun tämä poika oli nyt kenraali. Ibrahim totesi vain, että mannertenvälisiä oli jäljellä 70 ohjusta, kun otetaan huomioon, että kolmonen oli tuhottu. Lisää ohjuksia rakennetaan, ja jokunen niistä ehtii tähän sotaan. Ibrahim avasi salkun ja otti levykkeen ja pani sen ohjauspöydän asemaan. Sitten hän näppäili salkun tietokoneeseen 64-kirjaimisen salasanan ja yhdisti salkun ja pöydän kaapelilla. Nyt hän siirtyi pöydän näppäimistölle. Seinän kuvaruutu kertoi, missä vaiheessa kukin asema oli. Kolmonen oli merkitty punaisella merkiksi siitä, että sitä ei voinut käyttää. Muut asemat näyttivät vihreää. Painamalla hiirellä yhtä asemaa sai näkyviin aseman ohjukset ja niiden valmiudet. Muut olivat valmiina kolmosessa

paitsi yksi ohjus joka oli merkitty punaisella koska se sijaitsi lähinnä kakkosta. Pitämällä hiirtä ohjuksen kuvan päällä sai kuvauksen ohjuksen tilasta. Kolmosen yhdeksän näytti, että luukku ei aukea. Syy, jota kone ei tiennyt oli se, että hyökkäyksessä hiekka oli lasittunut luukun päälle siten, että luukkua ei saanut auki. Ibrahim alkoi ohjelmoida ohjuksia, ja puolustusministeri seurasi vierestä. Ohjukset saivat osoitteet Euroopan kaupunkeihin ja kaksi niistä osoitettiin Pietariin ja Moskovaan. Ibrahim sanoi, että seuraava kenttä ammutaan strategisiin kohteisiin eli ohjustukikohtiin. Ensin oli aiheutettava pelkoa kansan keskuudessa ja vasta toisessa vaiheessa oli vuoro pommittaa vihollisen aseet toimintakyvyttömiksi. Hän laukaisi neloskentän ja ohjukset lähtivät puolen minuutin välein. Sitten hän oli jo ohjelmoimassa viitosta strategisiin kohteisiin. Suurella ilolla hän totesi, että USA:n ohjuspuolustus ei toiminut kuin länsirannikolla. Viitosen ohjukset lähtivät tiedustelutietojen mukaan USA:n ohjussiiloja kohti. Euroopassa ei ollut ydinaseita ja Venäjä saisi odottaa seuraavaa ampumista. Neloskenttä oli lähtenyt neljässä minuutissa ja viitonen lähti viiden minuutin ajassa. Oli ihme että yhteys toimi Palatsin ja ohjussiilojen välillä. Ibrahim ei ollut perehtynyt tietoliikenteeseen, mutta paikalle tullut ylipäällikkö Mullah al Afrsan kertoi, että tavallisesti toimittiin valokaapeliyhteydellä mutta nyt, kun oli sotatila, niin viestit menivät radioteitse. Valokaapeli oli katkennut Yhdysvaltain raketti-iskussa ja niin siirryttiin radio-ohjaukseen. Jolla oli salasanat hallussaan ja apuri ohjuskeskuksessa, voisi ampua ohjus ohjukselta vaikka kännykällä, kun tietää numeron.

Ylipäällikkö sanoi, että Ibrahim oli paras henkilö johtamaan sotaa ja hän poistui puolustusministerin kanssa. Ibrahim oli jo paneutunut tiedustelutietoihin, ja katseli eri maiden karttoja hakien ohjussiiloja. Viholliseksi jäi vain Venäjä. Venäjä oli suuri maa ja sillä oli runsaasti ohjuksia. Kaikkein vaikeimpia olivat lavetit sillä niiden sijainti saattoi muuttua sillä aikaa, kun ohjusta ohjelmoitiin. Siksi oli kehitetty ohjuksen kärkeen laitettava sensori joka tunnusteli missä

vihollisen ohjukset olivat ja muutti paikannustietoja sen mukaan, kun lavetti kulki. Tämä oli pettämätön konsti tuhota vihollisen ohjukset liikuteltavalta lavetilta.

Libya oli varustautunut Silkkitoukka-ohjuksin ja se hyökkäsi Egyptin kimppuun ajattelematta ollenkaan, että oli periaatteessa samalla puolella sotarintamaa. Niinpä Kairo ja Alexandria saivat tuta mitä on Ydinsota. Kuolonuhreja yllätyshyökkäyksessä oli miljoonia, ja maat mihin ohjukset osuivat, olivat asumiskelvottomia 25.000 vuotta. Egypti vastasi tuleen tavanomaisin asein ja koska Libyalla oli vain rajoitettu määrä ohjuksia, sen oli otettava kemialliset aseet käyttöön. Libya lähetti miehittämättömissä lentokoneissa pernaruttobakteeria ja levitti sitä laajalle ja agentit oli koulutettu viemään vesilaitoksiin syanidia. Libyan armeija oli palkka-armeija, mutta niin pieni, ettei siitä ollut suurtakaan vastusta Egyptin joukoille. Näin Egypti valloitti Libyan, ja sen johtajan oli antauduttava. Egypti sai hallitakseen loput öljyvarat ja riesaksi kansan ruokinnan. Siihen saakka beduiinit olivat toimittaneet Tripoliin kamelin maitoa ja lampaan lihaa. Egypti rakensi järjestelmän uudelleen ja toi riisiä ja viljaa sekä kotieläimiä joita libyalaisten toivottiin ottavan kasvatikseen.

63. Sukellusveneet

Kolmas maailmansota ei ollut pelkkää rakettisotaa, vaan myös maajoukot tekivät hyökkäyksiä ja maailman merillä käytiin armotonta pudotuspeliä. Kauppa-alukset olivat oppineet, että jos alus saapui ehjänä satamaan, niin se jäi siihen satamaan. Merillä oli vilkasta fregatti- ja sukellusvenetoimintaa joka esti kauppa-alusten kulun. Suurin vaara olivat ydinsukellusveneet. Niiden ei tarvinnut ajaa pinnassa dieseleillä vaan ne saattoivat vaania vihollista 100 m syvyydessä ja ampua torpedonsa sieltä.

Ydinsukellusvene Vladivostok I oli purjehtinut jo kaksi kuukautta käymättä maissa. Miehistö oli hieman hermostunut mutta kapinasta ei ollut tietoakaan. Sota oli alkanut lokakuun 11. päivä mutta Vladivostok ei ollut osallistunut sotaan vielä, koska se oli reservissä. Se purjehti parhaillaan Lännen lipun alla Jäämereltä Beringin salmen kautta Tyynelle valtamerelle. Vladimir Rostrakovits, veneen kapteeni kertoi miehistölle, että kun päästäisiin satamaan Vladivostokiin niin miehistö saisi käyttää kertyneet vapaat. Vaikka veneessä oli tieto Ydinsodasta, niin kaikki toivoivat, että se ei kosketa heitä. Tämä oli vain toive, sillä tullessaan ulos Beringin salmesta Jäämereltä vene sai kaiun Aasian sukellusveneestä. Vladivostok I havaitsi, että kiinalainen sukellusvene oli tunkeutunut alueelle. Niinpä se nosti valmiutensa huippuun ja alkoi hyökätä. Se purjehti nopeasti hyökkäysetäisyydelle ja laukaisi torpedot. Kuitenkin yksi torpedoista ei irronnut veneestä, vaan laukesi veneen keulassa ja koska kyseessä oli ydintorpedo niin se aiheutti suunnatonta tuhoa veneen keulassa. Vesi tulvi heti osastoihin I ja II ja osastossa II olleet miehistön jäsenet saivat heti surmansa. Veneen oli pakko laskeutua pohjaan, ennen kuin pelastajat tulisivat. Vihollinen tiesi, että pohjaan laskeutunut maali oli helppo, mutta toisaalta sillä ei ollut merkitystä sodan käynnissä sillä vene oli jo pois laskuista. Haavoitettukin vene laskettiin tuhotuksi. Vladivostok lähetti

Venäjän hätäkanavalla may dayn ja sai vastauksen jostain kaukaa. Kestäisi pari vuorokautta, ennen kuin apua olisi tulossa. Vladivostok I oli ajautunut jyrkänteen reunalle, ja koska keulaportit vuotivat jatkuvasti vettä, oli vaarana, että koko alus vierisi alas jyrkännettä syvempiin vesiin ja olisi pelastajien ulottumattomissa. Siksi kapteeni Vladimir Rostrakovits käski miehistön, joka oli jäljellä, mahdollisimman lähelle veneen perää jotta vältettäisiin vieriminen pelastajien ulottumattomiin. Keula tuli yhä raskaammaksi koska sinne virtasi vettä, ja veneen tila oli jo kriittinen. Kolmannen ja neljännen laipion ovi piti, ja vene jäi roikkumaan jyrkänteen reunalle. Pelastusalus Rostov oli jo 8 tunnin päässä ja kyseli miten syvällä pojat olivat. Vladimir Rostrakovits kertoi, että syvyysmittarin mukaan 80 metriä, mutta että hän luottaisi ennemmin kaikuluotaimeen. Hän raportoi, että veneen keula oli kaikki tuhoutunut torpedon räjähtäessä ja että loppu miehistö oli perässä viidennen ja kuudennen laipion välissä. Kuudennen laipion takana olivat akut eikä sinne ollut menemistä koska oikosulkuvaara ja vetyräjähdys olisivat mahdollisia. Näin ollen pelastus oli tehtävä viidennen laipion luukusta yksi mies kerrallaan ja tarvittaisiin sukelluskello. Rostov vastasi, että heillä oli kyllä kaikuluotain, mutta sukelluskelloa heillä ei ole. Kello olisi hankittava Vladivostokista toisella aluksella ja että se kestäisi ainakin kaksi vuorokautta. Näin ollen miehistön olisi tultava toimeen neljä vuorokautta pimeydessä sillä kaikki liikenevä sähkö käytettiin ilman puhdistamiseen ja radioliikenteeseen. Vladivostok I:n miehistön tila oli tukala ja sitä ei helpottanut se, että joillakin miehistön jäsenillä alkoi olla ahtaan paikan kammo. Miehistö jutteli keskenään kaikki mahdolliset jutut ja jokainen sai kertoa seikkailunsa. Kuin ihmeen kaupalla kaksi vuorokautta meni, mutta kun kello saatiin vihdoin aluksen yläpuolelle, alkoi kova merenkäynti, joka pakotti siirtämään kellon laskua. Kelloon sopi kerrallaan kolme ihmistä ja Vladimir Rostrakovits oli kertonut että viidennessä laipiossa oli 12 miestä. Samalla kapteeni kertoi radioon, että akkujen virta oli ehtymässä, ja että vaikka kaikki muu kulutus oli nollassa, niin ilman puhdistaminenkin oli työlästä. Oli jo sattunut pyörtymistapauksia,

koska ilma oli niin hiilidioksidipitoista. Pelastamisella oli tosi kiire. Rostov vastasi, että he ottavat sen riskin, että kaapelit katkeavat, mutta kello oli laskettava. Rostov otti vesilastin kammioihinsa jotta aluksen keinunta saatiin hallintaan ja laski kellon ensin 80 metriin, mutta kamera ei tavoittanut pohjaa. Rostov kertoi kapteeni Vladimir Rostrakovitsille että Vladivostok I oli syvemmällä kuin oli odotettu ja että sukelluskello oli nostettava uudelleen ylös vaijerien jatkamista varten. Se veisi kaksi tuntia. Vladimir Rostrakovits sanoi, että nyt juostaan aikaa vastaan, koska happi alkoi loppua viidennestä osastosta ja kuudennen osaston ovia ei voinut avata koska siellä olivat akut ja vetyä. Alus oli tuhoutunut kolmatta osastoa myöten keulasta ja neljännen osaston ovi ei pitänyt. He olivat loukussa viidennessä osastossa. Viidennen osaston pelastusluukku oli kunnossa, mutta se piti avata käsin pimeässä ja kammioon sopisi vain yksi mies kerrallaan. Akuissa oli virtaa juuri sen verran, että pumppu tyhjentäisi viidennen osaston hätäuloskäynnin aina, kun sieltä olisi mennyt yksi mies. 12 miehen meno sulun läpi tyhjentäisi akut ihan totaalisesti, ja olisi kriittistä, että kapteeni pääsisi viimeisenä ulos aluksesta. Vladimir Rostrakovits laski, että oli marraskuun viides päivä, mutta varma hän ei ollut. Siitä hän oli varma, että sota alkoi 11.10.2095, mutta koska oli pimeää, ei voinut laskea edes vuorokausia. Radioteitse hän sai vielä heikosti tietää, että sota oli laajentunut, ja että oli alkanut kaikkien sotien äiti, ydinsota. Keli pinnalla oli rauhoittunut ja Rostov laski kellon takaisin veteen. Oli kulunut viidettä vuorokautta onnettomuudesta. Oli ihme että nuo 11 miehistön jäsentä ja kapteeni olivat yleensä hengissä. Radio rasahti ja Rostovin kapteenin ääni kuului. Hän sanoi, että nyt on tarpeeksi kaapelia ja että minuutin kuluttua kello kolahtaisi Vladivostokin kylkeen. Niin tapahtuikin, ja sukeltaja, joka oli tullut kellon kanssa, alkoi avata turvaluukkua. Ensin kuitenkin miehistöstä oli kaikkein hermostunein viety lukkoon ja aluksen sulku oli kiinni. Sukeltaja ohjasi kellon pelastusportin kanssa yhteen ja niin kolme miehistä saattoi huokaista helpotuksesta. Ei silti, merimatka ylöspäin oli paljon vaarallisempi kuin pinnalla. Kolme merimiestä pääsi kelloon ja sitten 110 m vaijerien kelaus alkoi. Nyt

kellossa tuntui pinnan merenkäynti. Vei miehistön mielestä suunnattoman kauan, ennen kuin kello kumahti aluksen takaporttiin. Siitä vielä kannelle ja vaihto pikaisesti paineastiaan. 100 m syvyydessä vallitsee 10 baarin paine ja se on tasattava paineastiassa ennen kuin miehistö pääsi kannelle. Kello lähti heti toiselle purjehdukselle ja toisen kolmen miehen tuonti ylös sujui ongelmitta. Sitten meren käynti alkoi voimistua. Kolmannella kerralla kellon pelastusaukkoa saatiin sovitella tovi Vladivostokin pelastusaukkoon, mutta lopulta se onnistui. Nosto kesti kauan ja miehistö saatiin paineastiaan. Oli vuorossa viimeinen kerta jolloin kapteeninkin piti tulla ylös. Sukeltaja kytki kellon taas pelastusluukkuun mutta yhtään miestä ei tullut ylös. Sukeltaja oli radioyhteydessä Rostoviin ja kertoi, että näkölaseista seuraten Vladivostokin pelastusluukku ei enää auennut. Rostovin sähköttäjä tuli kapteenin luo ja kertoi hiljaa että kapteeni Vladimir Rostrakovits oli sanonut kellon laskeutuessa että happi on loppu, eikä ketään enää voida pelastaa, viimeisiksi sanoikseen Vladimir Rostrakovits oli sanonut että Eläköön Punalippu. Yhdeksän miestä siis voitiin pelastaa ja kolme jäi happiloukkuun. 87 miestä kuoli torpedon räjähdykseen joten yhdeksän miestä 99:stä saatiin pelastettua, eikä heidänkään vammoistaan oltu varmoja. Sitten vasta, kun painekammion paine saatiin laskettua ilman paineeseen, voitiin todeta miehistön saamat vauriot. Neljän vuorokauden pimeys ja happikato, sekä epävarma pelastautuminen saivat aikaan pelkoreaktioita, eikä kukaan näistä pelastuneista merimiehistä enää haaveillut merimiehen urasta. Vladimir Rostrakovits ja kaksi miehistön jäsentä menehtyi happikatoon pelastusoperaation pitkittyessä ja heidän hautansa on Beringin salmi. Lisäksi 87 miestä menehtyi välittömästi torpedon räjähdyksessä joten 90 merimiehen hauta on Beringin salmessa hautavajoaman reunalla. Kenties joku kova merenkäynti vierittää aluksen vajoamaan ja hautaa lopullisesti 90 merimiestä.

64. Meripuolustus

Kiinalaisalus oli saanut Vostokin kaiun jo paljon aiemmin kuin Vostok tiesikään. Oliko tämä venäläisten huolimattomuutta ja olemista mukamas omilla vesillä. Xinhui, joka oli kiinalaisen aluksen nimi, epäröi ryhtyä sotatoimiin vaikka tiesi, että Aasia ja Arabia olivat sodassa Yhdysvaltoja ja Natoa vastaan. Se oli yllättynyt kun Vladivostok I laukaisi ensimmäiset torpedonsa. Vladivostok I oli juuri kääntymässä ja ohjukset menivät ohi ja kolmas ohjus räjähti putkessa joka nosti valtavan vesipatsaan ylös 110 m syvyydestä. Kiinalaisalus saattoi vain painemittarein ja kaikuluotaimin todeta, että hyökkäys epäonnistui. Kolmannen ohjuksen räjähdys keulassa pani painemittarien näytön tiukalle. Kiinalaisalus oli selvinnyt hyökkäyksestä, mutta se ei ollut turvallisilla vesillä. Kapteenin mukaan Venäjällä oli tiedustelutietojen mukaan ainakin 10 samanlaista sukellusvenettä ja miinalaivoja joista suurin osa partioisi Amerikan rannikkoa. Itämeri oli noille fregatti-luokan sukeltajille aivan liian pieni ja matala. Sitä paitsi Itämerellä ei ollut vihollista. Taistelu käytäisiin Tyynellä Valtamerellä. Kumpikaan blokki ei ollut ehtínyt rakentaa, kuin 10 venettä, joten taistelu olisi lyhyt. Pinta-aluksilla oli tässä sodassa merkittävä osa. Miinalaivat saivat uusien kaikuluotainten avulla entistä paremmin selville sukellusveneiden sijainnin ja liikkeet. Koska miinalaivan nopeus ja ketteryys olivat toista luokkaa kuin sukellusveneen, oli sukellusveneen sulutus helppo tehtävä.

Xinhui käänsi ruorinsa enemmän länteen, ja totesi, että jotain vakavaa oli sattunut Vladivostokille. Koska muita Venäjän aluksia pinta-aluksia lukuun ottamatta ei ollut alueella, kääntyi Xinhui takaisin etelään ja nousi pintaan ajamaan dieselillä ja lataamaan akkuja. Tyyni meri oli sillä kertaa harvinaisen tyyni, lokakuussa oli tavallisesti myräkkä, mutta nyt kun El Niño vaikutti etelässä, niin pohjoiseen tuli korkeapaine ja meri tyyntyi. Xinhuin kapteeni, joka oli periskoopissa

viimeisten laukausten aikana sanoi miehistölle, että me emme upottaneet tuota Vladivostokia, vaan sen oma ydintorpedo räjähti ennen aikojaan putkessa. Tämä tietysti kiinaksi, ettei Naton tarkkailija tiennyt keskustelusta mitään.

Nato oli menettänyt Venäjän suurimman sukellusaluksen, Vladivostokin. Tosin kaksi torpedoa ehätettiin laittaa matkaan, mutta kiinalaisen käännöksen ansiosta ne eivät kohdanneet vihollisalusta. Vain oma alus tuhoutui. 99 merimiehen joukosta vain 9 miestä selvisi, mutta hekään olisivat tuskin koskaan enää sukellusveneissä. Mutta taistelukärki oli niin voimakas ja veneen tuli kestää vain normaalit meren painevaihtelut. Siksi siis Vladivostokin keulan 4 porttia tuhoutui täydellisti.

65. Naton voimien hyökkäys

Koska Vladivostok vei mennessään 90 miehen henkilöstön, oli sukellusalueella hiljaista. Olkoonkin, että kyseessä oli tekninen vika joka upotti aluksen, niin aina jää surijoita ja ystäviä jotka olisivat nähneet tilanteen toisin.

Ydinsota jatkui myös pinta-aluksissa merillä. Pinnalla oli paljon miinalaivoja, joissa oli sekä tavallisia miinoja ja syvyyspommeja, että ydinlatauksia. Laskettiin, että yksi megatonnin ydinlataus vastasi sataa tavallista syvyyspommia. Niinpä niitä olikin käytettävä varoen, ettei oma perä kastu. Salmipaikat olivat vaarallisimpia. Sundasalmi Indonesiassa oli kaikkein vaarallisin paikka. Siviilialusten oli pakko purjehtia sen läpi, ja jos paikalla oli Aasian sota-aluksia, niin läpimeno onnistui. Sotilaat tiesivät, että siviileille piti tuoda ruokaa, ja jos kyseessä oli rahtilaiva, niin se pysäytettiin ja paperit ja lasti tarkastettiin. Siihen aikaan eivät vihollisalukset tulleet salmeen vaan olivat Atlantilla ja Tyynen valtameren itäosissa. Salmen vartijat karkottivat merirosvot muualle, ja näin rahtilaivat saivat purjehtia vapaasti salmessa, kunhan olivat Aasian tai Arabian lippujen alla. Vastavuoroisesti Aasian ja Arabian laivat eivät voineet purjehtia Atlantilla ja Tyynen valtameren itäosissa. Ne olisi pidätetty heti. Ainoastaan sukellusveneet pääsivät purjehtimaan kaikilla merillä.

Ydinaseiden tuottama pöly sisälsi paljon radioaktiivisia hiukkasia, joiden hengittäminen oli vaarallista. Ensin vaikutus tuntui niissä kohteissa, minne raketit olivat osuneet, mutta pian pöly levisi tuulen avulla ja kahden kuukauden kuluttua sodan alkamisesta pölyä oli jo kaikkialla. Tavallinen ihminen ei tiennyt radioaktiivisen pölyn vaaroista, ja viranomaiset olivat hiljaa, koska jos asiasta olisi kerrottu, olisi seurannut joukkohysteria. Ei ollut paikkaa minne paeta.

66. Sodan seuraamukset

Vladivostokin haveri ei ollut ainutkertainen. Sukellusveneitä oli uponnut kautta aikain. Sodan kuluessa vielä moni pinta-alus joutui upotetuksi, ja maalla kokonaisia kaupunkeja tuhoutui, ja jos jotain jäi ehjäksi, niin ydinpölyn laskeuma teki elämästä mahdottoman.

67. Sodan tuhot

Pelkästään sotien uhrina kuoli satoja tuhansia sotilaita ja miljoonia siviileitä yhdessä sodassa. Persianlahden sodassa vältyttiin massakuolemilta. Siellä käytettiinkin ilmasotaa.

Maasodan ikävä puoli oli saastepölyn leviäminen sotatantereelle. Sotilaiden oli suojauduttava ydinpölyä varten, ja jollei suojautunut niin kuolema otti varmasti, vaikka ei suojautuminenkaan välttämättä suojannut sillä ei ollut paikkaa johon mennä puhtain asustein.

Rakennukset saastuivat, koska mikään rakennus ei ollut varautunut Ydinsotaan. Pöly leijaili ovista ja ikkunan rakosista rakennuksiin ja saastuttu ilman. Ihmiset hengittivät saastunutta ilmaa ja saivat samalla lopullisen taudin. Toiset kuolivat keuhkosyöpään ja toisilla syöpä levisi kaikkialle. Verisyöpä oli kaikkein tuhoisin, sillä se aiheutti verenvuotoja ulos ruumiista, eikä ollut niin paljon verta, millä korvata, joten potilaan kanssa odotettiin vain kuolemaa. Morfiinia kului, mutta sille ei olisi ollut parempaakaan käyttöä. Hoitajat ja lääkärit eivät olleet sen paremmassa suojassa joten heitäkin kohtasi sama tauti kuin muita ihmisiä. Syöpä.

Afrikassa käytiin aina sotia, vaikka uskomuksiin on tukeutumista. Viimeisimpinä ovat olleet Ruandan sota ja Sierra Leonen sodat. Niissä ilmoitettiin kuolleeksi yhteensä noin miljoona uhria. On ihmeteltävää että uhreja ei ollut enemmän. Namibia otettiin mustille ilman veristä vallankumousta, mutta se onkin jo toinen juttu.

Ydinsota tappoi välittömästi kaupungeissa 3 miljardia ihmistä ja loput 6 miljardia ihmistä kärsivät säteilysairauksista ja niiden tuottamasta haitasta niin, että vuonna 2130 oli enää harvoja eläviä olentoja maan päällä. Kuolema koski eläimiä ihan samoin, kuin ihmisiä. Vain erityisessä suojassa olleet selviytyivät. Amerikkalaiset olivat rakentaneet luolaston ja asujaimiston kuuhun ja Pentagon Hillille ja näin säilyi elämä Uudella mantereella. Kiinalaiset olivat kuin ihmeen kaupalla selviytyneet luolassaan ja olivat onnellisia, kun amerikkalaiset pystyivät hakemaan heidät turvaan.

Tammikuuhun 2096 mennessä maailman kaikki merkittävät kaupungit oli tuhottu, ydinaseet olivat lähes loppu ja säteily levisi ylempiin ilmakehiin pölyn mukana. Seuraavina vuosikymmeninä ihmiset kuolivat nälkään ja säteilysairauksiin. Jäljelle jäivät vain ne yhteisöt, jotka elivät riittävässä suojassa maan uumenissa, ja joilla oli riittävät toimeentuloedellytykset.

Epilogi

Kun viimeinen kivi tipahti Seattlen läheisillä Kalliovuorilla toisen päältä, oli sota ohi ja alkoi 100 vuoden rauhan kausi karmealla tavalla. Meni 34 vuotta kunnes viimeinen ihminen kuoli maan päältä, näin luultiin. Kuitenkin Pentagon Hillin luolissa eli yhdyskunta, jolla oli syväjäädytettyjä soluja, joista voitiin synnyttää uusia ihmisiä. Kloonaus eteni siten että 2150 ensimmäiset koeputkikloonit syntyivät ja ihminen hallitsi jälleen maailmaa. Kuun yhdyskunta edistyi ja rakensi kovaa kyytiä avaruuslaivaa, jolla valloitettaisiin avaruus. Kiinan avaruusalus oli jo matkalla kohti uutta maailmaa ja sen vaiheista kertoo kirja 2200. Samoin kiinalaisten kohtaloista kertoo tuo samainen kirja. Yli sadan vuoden kuluttua hiljaisuus päättyi, ja alkoi rajoitetusti uusi elämä.

Valkeakoskella 2007 Yacco Coyo